

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HORNED
HOLIDAYS

THE KNOTTY
CLAUSE

HONEY PHILLIPS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DÜĞÜMLÜ MADDE
BİR BİLİM KURGU TATİL ROMANTİZMİ

BOYNUZLU TATİLLER

HONEY PHILLIPS

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21 Sonsöz
YazarınYazar
Hakkında Notu
Diğer Başlıklar

BÖLÜM 1

Gemma kulübesinin tahtaları arasındaki çatlaklardan birinden dışarı bakarak muhafızları izliyordu. Gece çok soğuktu ve bir ateş fiçisinin etrafında toplanmışlardı. Şişe şingirtılarının ardından gürültülü kahkahalar. Maden sahibi Garth iş seyahatinde olduğu için maden kampında devriye gezmekten çok içki içmekle ilgileniyorlardı. İyi olmuş. Bu bir şansları olduğu anlamına geliyordu.

Yırtık pırtık haritayı tekrar açtı ve ay ışığının ince akıntısında inceledi. Tek mücevherini -annesinin gümüş zincirini- tedarikçilerden birinden aldığı bu haritayla takas etmiş, gerçek olması için dua etmişti. Bu riske değmişti.

Çevredeki tepeler arasında ince bir çizgi yılan gibi kıvrılıyordu; bu patika onları dağların arasından geçirerek diğer taraftaki bir karakola götürecekti. Diğer tek alternatif, sıkı korunan ana yoldu. Bir muhafız onları fark etmese bile, bir arama ekibi o yöne doğru yönelirdi. Şansları varsa dağ geçidinin farkında bile değillerdi.

Son birkaç yıldır şansı pek yaver gitmemişti ama belki de bunun değişme zamanı gelmişti. Yolu tekrar izledi, her kıvrım ve dönüş zaten hafızasına işlenmişti. İyi zaman geçirirlerse, birkaç gün içinde ticaret karakoluna ulaşabilirlerdi. Umarım orada iş bulabilir ve şehre dönüş yollarını ödeyecek kadar para biriktirebilirdi.

Peki sonra ne olacak, diye sordu umutsuz bir ses. Daha önce iş bulmak zordu. -Garth'ın işe aldığı, güvenilir görünümlü, çekici bir gülümsemeye sahip yaşlı adamın tuzağına düşmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"İyi ve dürüst bir iş," demişti düzgün beyaz dişlerini göstererek. "Günde üç öğün yemek ve başınızı sokacak bir çatı."

Vaatleri aptal altını gibi parlıyordu - yüzeyde güzel, altında değersiz. "Çatı", maaşının yarısını yiyen küçük, cereyanlı bir barakaya dönüştü ve yemekler yetersiz ve zar zor yenilebilirdi.

Her şeye katlanabilirdi - yıpratıcı işlere, soğuğa, açlığa -Bahar gelip de kaçmak için daha iyi bir şansları olana kadar. Ama sonra Garth iki gün önce kulübelerini ziyaret etmiş, arkasında solgun ve sessiz duran oğluna bakarken gölgesi kapı aralığını doldurmuştu.

"Çocuk çalışmak için yeterince büyük," dedi başparmağını çenesindeki yara izinde gezdirerek. "Küçük eller dar alanlar için iyidir."

"Liam çok genç," diye yalvardı.

"Çalışmıyor, yemek yemiyor." Garth ona kötü niyetli bir gülümseme verdi. "Tayınını kesmek zorunda kalacağım."

Adam giderken bir hıçkırığı bastırdı. Porsiyonları zaten yeterince azdı. Daha azıyla nasıl idare edebilirlerdi? Ama Liam'ın madenlerde olduğu düşüncesi dayanılmazdı. Kaçmak zorundaydılar ve Garth'ın gidişiyle bu onların en iyi fırsatıydı.

Sahip olduğu her giysiyi kat kat giyerken elleri titriyordu. Çok fazla giysi yoktu ve hepsi yıpranmıştı ama her bir parçanın yardımı dokunabilirdi. Gevşek döşeme tahtasının altına sakladığı çantayı çekip çıkardığında çok hafif olduğunu hissetti ama içinde kurtarabildiği ya da toplayabildiği her şey vardı. Madendeki son vardiyası yüzünden kasları ağrıyordu ama dinlenmeye vakti yoktu. Sessizce paylaştıkları dar karyolaya doğru ilerledi.

Liam yan tarafına kıvrılmıştı, nefesi uykuda sabitti. Onu bu kadar küçük ve savunmasız görmek damarlarında yeni bir kararlılık dalgası yarattı. Onun omzuna hafifçe dokundu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, tıpkı onunkiler gibi geniş ve yeşildi.

"Vakit geldi mi?"

"Evet, bebeğim." Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Ne çalıştığımızı hatırlıyor musun?"

Başını salladı, gözleri kocaman ve korkmuştu. Ses çıkarmadan ince battaniyenin altından sıyrıldı ve kızın geçen hafta arakladığı fazladan bir çift çorabı giydi. Onun bu kadar dikkatli hareket ettiğini görmek kalbini sızlattı; altı yaşındaki bir çocuğun gece vakti nasıl kaçacağını bilmesi gerekmiyordu.

Onun da dikkatli bir şekilde kat kat giyinmesine yardım etti. İnce bedeni kumaş yığınlarının altında kayboluyordu ama donmaktansa çok sıcak olması daha iyiydi. Sarhoş kahkahalarının sesi barakanın duvarlarından içeri süzülüyordu. Paltosunu bağlarken elleri yine titreme tehlikesi geçirdi ama onları sabit tutmaya zorladı.

"Çabuk ve sessiz," diye fısıldadı, onların mantrasını tekrarlayarak.

"Doğru." Battaniyeyi rulo yapıp çantalarına bağladı, sonra da onun elini tuttu. "Çabuk ve sessiz."

Bir parmağını dudaklarına bastırdı ve tekrar dışarı baktı. Muhafızlar aralarında bir şişe daha dolaştırdı, hareketleri yavaştı. Buz gibi hava kat kat giysilerindeki her boşluğu buluyordu ama soğuk onların müttefikiydi. Bu havada kimse bir kaçış girişimi beklemezdi.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Başını salladı, küçük yüzü ciddiye. "Sessiz ol. Elini sıkı tut. Bırakma bile-" Sesi dalgalandı.

"Aynen öyle." Onu kendine çekti, kokusunu içine çekti. "Ve eğer bir şey olursa-"

"Kaplumbağa şeklindeki büyük kayaya koş ve arkasındaki mağaraya saklan." Onun elini sıktı. "Ama hiçbir şey olmayacak, değil mi anne?"

Yüzündeki morluk gölgeler arasında kararmış gibiydi. Liam kazara ona çarptığında muhafızlardan biri ona bunu yapmıştı. Durdurmak için çok yavaş davrandığı ters vuruş hâlâ zihninde canlanıyordu.

"İşte . Hazır mısın?"

Adam başını salladı ve o da omuzlarındaki küçük çantayı düzeltti. Yeterli değildi ama iş görürdü.

Liam'ın eli Liam'ın elinin etrafında sıkılaştı, rağmen güçlü bir şekilde kavradı.

Muhafızlar bir kez daha sarhoş kahkahaları atmaya başladı. Derin bir nefes aldı ve kapıyı yavaşça iterek açtı. Kapının menteşeleri geçen hafta boyunca yağlanmıştı, şüphe çekmemesi için her seferinde bir damla. Gıcırdamadan açıldı. Acı rüzgâr pelerinin delip geçiyordu ama muhafızlar ateş fiçisinin etrafında toplanmaya devam ettiği sürece bunu memnuniyetle karşıladı.

Muhafızlardan olabildiğince uzakta, gölgelerde kalarak barakaların arasında süründüler. Liam, sanki hayatı buna bağlıymış gibi elini tutarak onun yanında sessiz kaldı. Yakalanırlarsa neler olabileceğini düşünmek onu ürpertti ve hızını artırmaya çalıştı.

Madenin girişinden gelen kazma sesleri gecenin içinde yankılanıyordu. Gece vardiyası, olabilecek görevlerin en kötüsüydü. Kuyuya girip çıkan karanlık figürleri izlerken kalbi sızladı, omuzları sonsuz emeğin ağırlığı altında eğilmişti. Hepsi de sahte vaatler ve borçlarını hiçbir zaman tam olarak karşılayamayan ücretlerle tuzağa düşürülmüştü.

Kampın kenarına vardıklarında, Liam'ı kendine doğru çekti ve görünürde kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol etti. Çevre çiti tepelerinde belirmiş, metal bağlantıları dondan parlıyordu. Zayıf noktayı birkaç hafta önce bulmuştu; çitin altındaki toprağın aşındığı ve küçük bir kadınla bir çocuğun geçebileceği kadar boşluk bıraktığı bir bölüm.

"Deliği hatırlıyor musun?" Onun yanına çömeldi. "Önce sen, sonra ben. Yüzüstü yat."

Başını salladı, sonra yere düştü ve boşluktan kıpırdanarak geçti. Fazladan giysileriyle bile kolayca sığıdı. Onun biraz daha fazla sorunu vardı. Çitin altından geçmeye çalışırken yırtık pırtık pelerininin kumaşı yırtıldı, ses durgun gecede şok edici derecede yüksekti. Bir keşif çığlığı bekleyerek nefesini tuttu, ama sadece aletlerin uzaktan gelen şingirtisi cevap verdi.

Kalbi küt küt atarak içeri girdi, ama paniğine rağmen bıraktıkları izleri temizleyecek kadar uzun süre oyalandı ve gizlemek için boşluğa biraz çalı tıkadı.

"Ne ?" Liam'ın sesi ancak fısıltı halindeydi.

Kampın arkasında yükselen karanlık bir yamacı işaret etti. "İşte orada."

Patika buradan görünmüyordu ama haritaya güvenerek onu yokuş yukarı, patikanın başlaması gereken yere götürdü. Dar patika zorlukla seçilebiliyordu ama oradaydı ve rahat bir nefes aldı. Kayaların arasından ilerlerken kampın ışıkları arkalarında sönükleşti.

Ay ışığı manzarayı gümüşleştiriyor, yollarına uzun gölgeler düşürüyordu. Daha fazla gizlenmeyi tercih ederdi ama en azından ay ışığı görmesini kolaylaştırıyordu. Soğuk hava ciğerlerini yakıyordu ama bu ısırığı memnuniyetle karşıladı - madenin bayat, boğucu atmosferinden her şey daha iyiydi. Üstlerinde, yıldızların saçıldığı gökyüzüne karşı siyah dağ zirveleri beliriyordu.

Bulutlar ayın üzerinden geçerek görüşü daha da zorlaştırmaya başladı ve sonunda kamptan yeterince uzaklaştıklarına karar vererek yıpranmış teneke feneri çıkardı. Kibriti çakarken elleri titredi ama alev tutuştu ve etraflarında sıcak bir ışık çemberi oluşturdu. Önlerindeki dar patika yüksek kayalıkların arasından geçiyordu, tek sıra halinde yürüyebilecekleri kadar geniş değildi ama rüzgârın bir kısmını engellemeye yardımcı oluyordu.

Yollarına devam ettiler. Liam, küçük bedenindeki yorgunluğu okuyabilmesine rağmen hiç şikâyet etmedi. Onu birkaç kez kucağına alıp taşıdı ama aylarca kötü beslenmekten ve ağır işlerden dolayı zayıf düşmüştü ve uzun süre dayanamadı.

Yürüyüş sonsuz görünüyordu -sadece fener ışığı havuzu ve sonsuz kayalar- ama gün ışımadan önce kamptan mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlıydı. Rüzgâr hızlandı, saç örgüsünü yüzüne doğru savurdu ve daha fazla bulut içeri girdi. İlk kar taneleri süzüldüğünde yaklaşık iki saattir yürüdüklerini tahmin ediyordu.

Sadece birkaç pul, dedi kendi kendine. İzlerimizi gizlemeye yardımcı olur.

Ancak kar, hava beyazla dolana kadar yavaş yavaş arttı. Rüzgâr geçitten aşağı doğru uğılduyor, yanaklarına buzdan iğneler batırıyordu. Feneri daha yükseğe kaldırdı ama ışığı beyaz duvarda işe yaramaz bir şekilde dağıldı ve umutsuzluk üzerine çöktü. Acilen bir sığınak bulmaları gerekiyordu.

Kampa dönmeyi bile düşündü ama çok uzağa gelmişlerdi. O kadar uzun süre dayanamazlardı. Gözlerini kısarak karanlığa baktı, kayalıklarda herhangi bir çatlak, koruma sağlayabilecek herhangi bir çıkıntı aradı. Liam onun yanında titredi ve battaniyelerini ona saracak kadar uzun süre durdu.

"Bu daha mı
iyi?" "Evet."

Ona cesur bir gülümseme verdi ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. Her seferinde bir adım atarak onları ileriye doğru yönlendirdi, bir açıklığı kaçırmış olma ihtimaline karşı boştaki elini donmuş taşın üzerinde gezdirdi. Fırtınanın dinmesini bekleyebilecekleri bir yer olmalıydı.

Her adımda bacakları yanıyor, kasları protesto çığlıkları atıyordu ama kendini hareket etmeye zorluyor, oğlunu rüzgârdan korumak için bedenini kullanmaya çalışıyordu. Kaya duvarında karanlık bir yarık belirdiğinde rahatlayarak hıçkırıklara boğuldu; daracık bir yarıktı ve içinden geçebilecekleri kadar genişti. Liam'ı içeri çekti ve kollarını ona dolamak için feneri yere bıraktı. Boşluk rüzgârın en kötüsünü engelledi ama soğuk hâlâ sırtındaki taştan sızıyordu.

"Burada dinleneceğiz."

Tüm çabalarına rağmen sesi titredi ve yanağını Liam'ın donmuş buklelerine bastırdı, yalanın ne olduğunu biliyordu. Yarık onları öldürücü soğuktan korumayacaktı.

Dışleri kızın boynunda şakırdadı.

"Korkuyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

Onu daha yakına çekti, kalbi parçalanıyordu. Onları buraya getirip donmalarına neden olarak ne yapmıştı? Akli *kaçmaya çalışırken ölmenin daha iyi olduğunu söylüyordu* ama hikâyelerinin bu şekilde bitmesini istemiyordu.

Liam'ın nefes alış veriş i yavaşlamış tı ve kadın soğ uğun onu uyuttuğ unu biliyordu. Onu hafifçe itti, hipotermi korkusu kendi zihnindeki bulanıklığı bastırıyordu.

"Uyanık kal, bebeğ im. Bana bir hikaye anlat."

"Bir zamanlar," diye mırıldandı boynuna karşı, "karda oynamak isteyen bir çocuk varmış ." Kelimeleri bulanıklaşt ı. "Annesi hayır demiş , madende çalışması gerekiyormuş , ama o yine de kaçmış ..."

Yine sözünü kesti.

"Konuşmaya devam et, bebeğ im." Sesi kalındı. "Lütfen."

Belki de yola devam etmeli, daha iyi bir sığınak bulmalıydılar ama kolları bacakları hareket edemeyecek kadar ağırdı.

"Ormanda bir adam vardı, iyi bir adam." "İyi bir adam mı?"

"Boynuzları vardı." Sesi fısıltıya , göz kapakları tekrar kapandı.

"Söyle bana-"

Kar perdesinin içinde bir şey kımıldadı, yavaş yavaş bir adam şekline dönüştü, ama şimdiye kadar gördüğü tüm adamlardan daha uzundu, kafasının tepesinde... boynuzlar mı vardı? Şekil yaklaştıkça nefesi kesildi ve fenerin ışığı karanlıkta ayna gibi parlayan gümüş gözleri yakaladı.

Halüsinasyon gördüğ ünden emin bir şekilde gözlerini kırptırdı. Figür yarığın girişinde durdu ve sert rüzgârın kesilmesiyle neredeyse rahatlayarak ürperdi. Adam artık daha fazla ayrıntıyı seçebileceğ i kadar yakındaydı. Onu tamamen saran ağır beyaz bir paltoya sarınmış tı. Yüzü neredeyse insana benziyordu, kalın beyaz sakalı ve ona uygun uzun saçları vardı ama o boynuzlar ve o gözler...

Palto deęil, diye dūşündü yavaşça. Kürk. Beyaz kürk. İnsan kürkü deęil.

Yaratık başını eğip gözlerini kırpmadan gümüş rengi bakışlarıyla onları incelerken kollarını oğluna doladı. Tüm içgüdöleri ona kaçması için bağırıyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu. Kaya ile var olmaması gereken bir yaratık arasında sıkışıp kalmışlardı.

BÖLÜM 2

Yede yaşam alanında huzursuzca volta atıyordu. Kendisi için inşa ettiği ev iki dünya arasında bir köprü oluşturunuyordu; kaza geçiren gemisinin parçaları yerel keresteden yapılmış mobilyalarla bir araya getirilmişti. İlkel bir taş şöminede odun yanıyordu ama pencereler

Fırtınanın içinde devasa kristal berraklığında şeffaf alüminyum levhalar vardı. Burayı parça parça inşa etmiş, enkazdan kurtarabildiğini kurtararak doğal bir mağara sistemi üzerine inşa etmiş, yerel malzemelerle çalışmayı öğrenmişti.

Fırtınaya bakmak için döndüğünde, pencerelerden yansıyan kendi görüntüsünü yakaladı; acı ve yalnızlığın izlerini taşıyan yüzünde gözleri ikiz gümüş yıldızlar gibi parlıyordu. Bu yalnızlık onun kefaretiydi. Yalnızlık, onun cezasıydı. Dağın sert kucaklaması hak ettiği tek şeydi.

Üç yıl. Bu gezegene düşeli üç yıl olmuştu. Uzun menzilli bir devriyedekeyken navigasyon sistemleri bozulmuş, ardından da kumandalar güç kaybına uğramıştı. Gemi inişten sağ çıkacak kadar sağlamdı ama hasar o kadar büyüktü ki onu onarmak uzun ve zorlu bir iş olacaktı.

Önce gemiye, sonra da soğuk mavi gökyüzünün altında bembeyaz ve tertemiz duran dağlara baktı. Görünürde kimse yoktu, hiçbir yerleşim izi yoktu ve boşluk, içinde taşıdığı boşluğu yankıladı. Orada

onu özleyecek kimse kalmamıştı. Üstleri bile onun ortadan kayboluşunu not edip yollarına devam etmekten başka bir şey yapmıyordu. Onarımlara başlamak yerine, gemiyi sökmeye başlamıştı.

Dağ onun kendi kendine uyguladığı bir sürgün haline gelmişti. Çoğu zaman bu yalnızlıkta belli bir miktar -belki huzur değil ama sakinlik- vardı. Bu gece öyle değildi. Bu gece uğuldayan rüzgâr onun iç çalkantılarıyla eşleşiyor, gömülü tutmayı tercih ettiği anılarını canlandırıyor.

Gevşek bir panel rüzgârda takırdadı ve dikkatini dağıttığı için minnettar olarak aletlerini almaya gitti. Ellerini meşgul edecek ve zihnini meşgul edecek herhangi bir şey. Dağ ne ona ne de başkasına merhamet gösteriyordu ve o da hiçbir işin kaymasına izin vermemeyi öğrenmişti.

Paneli tamir etmesi çok uzun sürmedi ve sessizliği bozan sert bir bip sesi duyduğunda volta atmaya devam ediyordu. Kaşlarını çatarak ofisindeki monitörü kontrol etmeye gitti; iki ısı sinyali yakınlık alarmini tetiklemişti.

"İmkansız."

Bu gezegende başka bir ırk yaşıyordu; sürekli bir kargaşa içindeymiş gibi görünen ilkel, tüysüz bir ırk. İlk yılında yalnızlık çok fazla geldiğinde onları izlemek için sık sık dronlarını kullanmıştı, ancak sonunda başkalarının hayatlarına devam etmelerini izlemenin izolasyonunu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirdiğini fark etmişti.

Ama gözlemleri sırasında kimsenin bu kadar yüksek tepelere, özellikle de böyle havalarda çıkmaya cesaret edemeyeceğini bilecek kadar çok şey öğrenmişti.

Okumalar tekrar yanıp söndü, şimdi daha acıldı. Küçük iz dalgalandı, ısı izi düştü.

Bu işe .

Ama bu sözleri düşünürken bile kalın yeleğini ve ağır botlarını giyerek teçhizatına doğru ilerliyordu. Isı imzaları hareket etmeyi tamamen durdurmuştu ve bunun aptalca olduğunu bilmesine rağmen, vicdanı ihtiyacı olan birini görmezden gelmesine izin vermiyordu.

Kapıdan içeri doğru ilerlerken rüzgâr uğulduyor, buzpençeleriyle onu parçalıyordu. Doğal izolasyonuna rağmen soğuk derinden kesiyordu. O

Bilek ünitesindeki sensör ekranını açtı, mavi parıltı karartma koşullarında zar zor görülebiliyordu.

Isı sinyalleri her taramada daha da zayıflıyordu ama yine de onu dönen karda yönlendirecek kadar güçlüydü. Tehlikeli zemine rağmen, beyaz perdenin arasından bir yarığın belirmesi uzun sürmedi; dağın yamacında sivri bir yarık. Dar alanda küçük bir beden, daha da küçük birinin etrafında kıvrılmıştı.

Rüzgârın tüm şiddetini engellemek için vücudunu kullanarak otomatik olarak yaklaştı ve büzülmüş figür başını kaldırdı. Yeşil gözler solgun, güzel bir yüzden ona bakıyordu. *Bir kadın.*

Bakışlarının gücü ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve içinde çoktan öldüğünü düşündüğü bir şeyi, onu koruma dürtüsünü harekete geçirdi. Eski acı, bu düşünceyle içini parçaladı. Sevdiklerini korumakta zaten başarısız olmuşken, bu küçük dişiye nasıl koruma sağlayabilirdi? Başka hiç kimseyi bu şekilde başarısızlığa uğratmaya niyeti yoktu.

Konuşmadı, sadece adama baktı, adam ona doğru bir hareket yapmayınca korku yerini temkinli bir umuda bıraktı.

Sesi kullanılmadığı için pürüzlü çıkıyordu.

"Evim kısa bir mesafede. Bir gece orada kalabilirsin." Uzun süre konuşmadıktan sonra kelimeler dilinde tuhaf bir his uyandırdı. "Burada öleceksin."

Kendini onun reddine, korkunun umudu yenmesine hazırladı. Gözlemlediği kadarıyla bu insanlar diğer türlere aşına değillerdi ve farklı olan herkese şüpheyile bakıyorlardı. Yardımını reddetse bile, çekip gidemeyecekti. İsteksiz bir dişiye evine götürmek ona öğretilen her şeye aykırıydı ama onu -onları- burada ölüme terk edemezdi.

Ama o daha bu adımı atmadan, kadının mavi dudakları aralandı. Teklifini reddetmek yerine ona gülümsedi, yüzünü değiştiren gerçek, minnettar bir gülümseme.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı yumuşak, titrek bir sesle.

Aniden başını salladı ve kadının kucağındaki çocuğa uzandı. Kadın hemen geri çekildi ve küçük bedeni daha sıkı kavradı. Savaşmadan çocuğu bırakmayacağını anlamıştı ama zaman çok önemliydi. Çocuğun ateşi düşüyordu ve o da uzun süre dayanamayacaktı.

"Ben daha güçlüyüm. Onu daha güvenli ve daha hızlı taşıyabilirim."

O yeşil gözler onunkilerle buluştu ve sanki ölçülüyormuş gibi hissetti. Aralarında bir an geçti, sonra kadın başını salladı.

"Haklısın."

Ona küçük, gevşek bir figür uzattı. Kürkü kat kat giysilerin altına gizlenmiş, kollarındaki gevşek ağırlığı düzeltirken bir çocuk olduğunu fark etti. Çocuğun bedenini göğsüne doğru yaklaştırarak sıcaklığını paylaşmaya çalıştı.

"Bu taraftan."

Korunaklı yarıktan dışarı çıktı ve fırtınanın tüm gücüyle içine girdi. Rüzgâr etrafını sarmış, dağların tepelerinden aşağı doğru uğulduyordu ve dişi tökezledi. Bir kolunu etrafında sıkıca tutarken, diğer kolunu kızın etrafına doladı ve onu kendi tarafına çekti. Bir kez daha itiraz etmesini bekledi ve bir kez daha onu şaşırtarak daha da yakınına eğildi.

Değerli yüklerini bu koşullar altında olabildiğince güvende tutarak evine doğru yola çıktı.

BÖLÜM 3

Gemma etrafını saran sıcaklıkla uyandı; öyle unutulmuş bir duyguydu ki bir an için hâlâ rüya gördüğünü sandı. Kalın kürkleri onu örtüyor ve yakındaki bir ateşin çıtırtısı havayı dolduruyordu. Yüksek tavan Kafası taştan yapılmıştı ve umutsuz yürüyüşlerinin anısı geri gelmeden hemen önce ona şaşkın bir bakış attı.

Liam!

Sarsılarak doğruldu, sonra yanında uyuyan adamı görünce rahatlayarak iç çekti. çillerinin açıkça kadar solgundu ama göğsü huzurlu bir ritimle inip kalkıyordu. Fırtınayla karşılaşmalarından daha kötü görünmüyordu ve yanağındaki morluk bile hafif ışıpta daha az kızgın görünüyordu.

Ne ışığı? Neredeyiz biz?

Uyudukları büyük yatağı cilalı kütükler çevreliyordu ve bakışları büyük pencerelere, daha doğrusu pencerelerin önünde duran devasa figüre takılmadan önce bir dizi ahşap rafı ve yine kütüklerden yapılmış bir sandalyeyi taradı. Kurtarıcıları.

Onunla gitmeyi neden kabul ettiğinden hâlâ tam olarak emin değildi. Bunun bir kısmı çaresizlikten ve fırtınadan sağ çıkamayacaklarını bilmekten kaynaklanıyordu ama aynı zamanda o büyük figürde garip bir şekilde güven verici bir şey vardı

Ve onun cevabını sabırla beklemişti. Kolunu ona doladığında endişe verici olmaktan ziyade koruyucu bir his uyandırmıştı.

Onun yüzünden hızını yavaşlattığından şüphelense de, bacakları daha önceki çabalarından dolayı hâlâ zayıf ve yorgundu ve ona ayak uydurmak için mücadele etti. Üçüncü kez tökezlediğinde, adam sabırsız bir ses çıkardı ve sonra onu da taşımaya başladı.

Muhtemelen itiraz etmesi gerekirdi ama o kadar yorgundu ve Liam'ın vücudundan yayılan sıcaklık o kadar rahatlatıcıydı ki çekilmek istemedi. Hatırladığı son şey, yüzünü o sıcaklığa gömdüğü ve Liam'ın güvenli bir şekilde aralarına sıkıştığı oldu.

Pencerelerden içeri giren gri ışık gündüz olduğu anlamına geliyor olmalıydı ama kar hâlâ camın dışında dönüyordu. Adam pencereden dışarı fırtınaya bakıyordu ve o da bu fırsatı değerlendirerek onu inceledi. İnsan olmadığı o kadar belliydi ki -boynuzlarının genişliği, kalın beyaz kürkü, cüssesi-muhtemelen korkması gerekirdi. Yine de kendini tutuşunda bir şey vardı, o geniş omuzlar görünmez bir ağırlık taşır gibi eğilmişti, bunun yerine onda sempati uyandıran bir şey. Çok yalnız görünüyordu. Etraflarındaki odanın boşluğu da bu yalnızlık izlenimini pekiştiriyordu; her şey işlevseldi, kişisel hiçbir şey yoktu. Resim yok, dekorasyon yok, sadece ihtiyaçlar.

Ağır botların içine sokulmuş bol beyaz bir pantolon giyyordu ve belinde geniş bir kemer vardı. Gözleri bir an için kemerdeki büyük bıçağa takıldı ama yine de korkmadığını hissetti. Açık bir yelek giymişti ve gövdesini kaplayan kısa, kadifemsi kürk güçlü kaslarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Birden gerildi ve arkasını döndü, gümüş gözleri kızın yüzüne odaklandı. Bir gece önceki kısa izlenimi yanlış değildi. Kalın beyaz yelesi yüzünü örtmüyordu ve güçlü köşeli yüz insan yüz hatlarından pek de farklı değildi. Onun incelemesi altında ağırlığını beceriksizce kaydırdı, ama sanki onu korkutmaktan korkuyormuş gibi pencerelerin yanında kaldı. Bunun yerine yatağın yanındaki ahşap masanın üzerinde duran iki metal kupayı işaret etti.

"İç. Yardımcı olacaktır," dedi derin ve sert bir sesle. Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Burada güvendesin."

Dudağını ısırdı ve fincana uzandı. Dış kısmı dokunulamayacak kadar soğuktı ama kapağı kaldırdığında içindekilerden zengin ve hoş kokulu bir buhar yükseldi. Baştan çıkarıcı aroması güvenli olduğu anlamına gelmiyordu ama eğer onlara zarar vermek istediye, zaten birçok şansı vardı.

"Nedir bu?"

"Buna zura deniyor. Gücünüzü yeniden kazanmanıza yardımcı olacak besinler içeriyor."

Sıcak sıvıdan temkinli bir yudum aldı ve zevkle iç çekti. Ona sıcak çikolatayı hatırlatıyordu, kremesi ve zengindi, ama ona yaprak dökmeyen yeşillikleri ve karı düşündüren ek bir tatla baharatlanmıştı. İçini ısıttı ve her yudumda kendini daha iyi hissetti. İçerken yumuşak bir takdir iniltisi yükseldi ve gümüş gözleri parlayarak pencereye döndü.

"Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi bir

süre sonra. "Yardım etmemek sorumsuzluk olurdu."

Sesi düzdü ama altında acıya benzeyen şey vardı.

Bir süre daha durakladıktan sonra, "Ne sizde ne de çocukta donma yok," diye ekledi. "Uzuvlarınızı kontrol ettim."

Ayak oynattı ve ayaklarının çıplak olduğunu fark etti, ancak giysilerinin geri kalanı sağlam görünüyordu.

"Çok rahatladım. Bu arada ben Gemma. Oğlumun adı Liam." Bir

uzun duraklama daha.

"Bana Yede diyebilirsin."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Yede." Boş bardağı masaya geri koyarken ona şüpheli bir bakış attı. "Halkınız burada, dağlarda mı yaşıyor?"

Daha önce kimse onun gibi biriyle karşılaştığından bahsetmemişti ama insan nüfusu oldukça azdı. Yollarının hiç kesişmemiş olması mümkündü, özellikle de onun halkı yüksek dağlarda yaşıyorsa.

Başını sallamadan önce o geniş omuzları sertleştirdi. "Ben tekim."

Bu kez sesindeki acı o kadar netti ki, kalbi onun için sızladı. Ama eğer sadece o olsaydı...

"Sanırım bu başka bir gezegenden geldiğiniz anlamına geliyor?"

Bu, ona şaşkın bir bakış atarken başını çevirmesine neden oldu.

"Böyle şeylerden haberin var mı?"

"Ne kadar gerçeklik içerdiklerinden emin olmasam da hikayeler var. En yaygın olanı, biz insanların bu gezegene yıllar önce yıldızların ötesinden bir gemiyle geldiğimiz. Hikâyelerin çoğu bu noktada hemfikir, ancak burada bulunma nedenimiz farklılık gösteriyor - bir kaza, Tanrı'nın bir cezası, kader." Omuz silkti. "Dediğim gibi, hikâyeler. Ve bunların hiçbir kısmına inanmayanlar da var."

"Galaksinin bu bölümünde, içinden geçen gemileri etkileyen bir... anomali olduğuna inanıyorum."

"Sana da mı oldu?"

O cevap vermeden önce Liam kıpırdandı ve kadın ona doğru eğildi. Liam gözlerini ovuşturdu ve gerindi, sonra da ona uykulu bir gülümseme verdi.

"Merhaba anne. Nerede-" Yede'yi gördü ve heyecandan gözleri büyüdü. "Vay canına, kocaman olmuşsun! Ve tüylü!" için çabaladı, kürkleri etrafına döküldü. "Anne, boynuzlarına bak! Çok havalılar!"

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Liam-"

Ama Yede'nin tepkisi onun itirazını durdurdu. İri vücudu gevşedi, yüzü yumuşadı. Bu değişim onun tüm duruşunu korkutucu olmaktan çıkarıp neredeyse nazik bir hale getirdi.

"Onları korkutucu bulmuyor musun?" diye sordu, derin sesi öncekinden daha az hırçındı.

"Hayır. Onlar harika."

Liam başka bir şey söylemeye başladı ama sonra midesi odada yankılanacak kadar yüksek sesle guruldadı. Yede'nin ağzının köşesi seğirirken Liam ortasını tuttu.

"Sizi bekleyen bir içecek var. Ondan sonra mutfakta yemek var, eğer açsanız. Çorba ve ekmek."

Liam kabul etmeye başladı, sonra dudağını ısırdı ve ona umutlu bir bakış attı. Kız başını salladığında, Liam'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü.

"Ama önce bunu iç," dedi kararlılıkla ve diğer bardağı ona uzattı.

Coşkuyla itaat etti - o kadar coşkuyla ki ağzının etrafında geniş beyaz bir halka oluştu.

"Ben hazırım."

"Önce seni temizleyelim. Yani.."

Yede'ye kararsız bir bakış attı ama Yede ani bir baş hareketiyle kapıya yöneldi ve hâlâ ikisinden olabildiğince uzakta duruyordu. Onları korkutmak konusunda hâlâ endişeli miydi?

Belki de onu korkutuyoruzdur.

Yataktan çıkarken bu düşünce onu gülümsetti, taş zemin çıplak ayaklarının altında serindi ama beklediği kadar soğuk değildi. Liam arkasından zıplayarak indi ve merakla etrafına bakındı.

"Burası bir mağara mı?"

"Evet. Mevcut mağaraları konutumun temeli olarak kullandım." Yede yatak odasının kapısını açarak kayadan oyulmuş bir koridoru ortaya çıkardı. Geniş koridorda yatak odasının pürüzsüz alçı duvarları yoktu ve fark edilir derecede daha serindi. "Sihhi tesisat şu kapının arkasında. Yaşam alanı koridorun sonunda. Hazır olduğunuzda orada bana katılabilirsiniz."

Kadın arkasından bakarken, adam başka bir şey söylemeden döndü ve uzaklaştı. Huysuzluk ve nezaketin tuhaf bir karışımıydı. Bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara iterek, sıhhi tesisin kapısını açtı ve Liam'ın gözleri büyüdü.

"Hepsi metal, anne."

"Kesinlikle öyle."

Daha önce şehirde bile bu şık, yüksek teknolojiye alana benzer şey görmemişti. Kaba taş koridorla şok edici bir tezat oluşturuyordu ve bunun onun gemisinden gelmiş olması gerektiğine karar verdi. Neyse ki çevirmek için bir kol bulmak yerine elini bir kontrol panelinin önünde sallaması gerektiğini anladığında her şey beklediği gibi çalışıyordu.

İkisi de yıkandı ve Liam dış giysilerinin çoğunu çıkarıp bir kazak ve pantolon giydi, ikisi de yıpranmıştı ama onu içeride sıcak tutmaya yetiyordu. Liam kapının yanında sabırsızlıkla beklerken o bir gömlek ve pantolonla yetindi ve saçlarını her zamanki gibi ördü.

Atılmış giysileri katlayarak düzgün bir yığın haline getirdikten sonra koridordan geçip oturma alanına doğru ilerledi. Geniş alan, konfordan ziyade işlevsellik için tasarlanmış olsa da şaşırtıcı derecede . Ön duvarı daha büyük pencereler kaplıyordu ve şöminede bir ateş kükrüyordu. Kütük mobilyalar metal armatürlerle tuhaf bir tezat oluşturuyordu ama ikisi de mekâna uygun görünüyordu.

Taştan oyulmuş bir kemer, yaşam alanını mutfak alanından ayırıyordu. Ahşap bir tezgâh başka bir pencerenin altından geçiyordu ve odun sobası uzak duvarda ortalanmıştı, ancak metal tezgâhlar ve tanımadığı birkaç makine tarafından kuşatılmıştı. Mutfağın ortasındaki uzun ahşap masada sadece bir sandalye vardı.

Yede ocağın başında duruyordu ama onlar içeri girince döndü. O gümüş gözler vücudunun üzerinde gezindi ve birdenbire onu bu gümüş bakışlardan koruyan tek bir kat giysi olduğunun farkına vardı. Uzun zamandır deneyimlemediği bir şekilde vücudunun farkına vardı ve göğüs uçları gömleğinin altında boncuk boncuk oldu.

Dikkatini Liam'a çevirmeden önce gözleri bir saniye kadar orada kaldı.

"Çorba içmeye hazır mısın?" "Evet!"

Liam hevesle odanın içinde zıpladı. Liam biraz daha yavaş ilerledi ve hâlâ etrafına bakınıyordu. Açık raflarda birkaç pişirme aleti vardı ama bir kez daha odanın ne kadar boş olduğunu fark etti.

Yede Liam'a bir sepet ekmek uzattı ve lezzetli kokan koyu kıvamlı bir çorbayı üç kâseye doldurmadan önce masaya koymasını istedi. Kampta yedikleri sulu bulamaçtan çok farklıydı. Onları masaya taşıdı, sonra tekli sandalyeye baktı.

"," dedi huysuzca. "Ama-"

Liam itirazını bitiremeden mutfaktan çıkıp gitti. İç çekti, sonra oturdu ve Liam'ı kucağına aldı. Tam kaşığını almak üzereyken, Liam bir kuş tüyünden daha ağır olmayan ağır bir ahşap tezgah taşıyarak geri döndü.

Yatağı onun karşısına koydu, sonra da üzerine oturdu. Liam, Yede durduramadan aşağı atladı ve yanına oturdu. Kadın itiraz etmek için ağzını açtı ama Yede başını sallayınca kadın lafını bıraktı.

Liam birkaç dakika sonra ağzı çorba doluyken, "Bu gerçekten güzel," diye mırıldandı.

"Ağzın doluyken konuşma," dedi otomatik olarak, ama haklıydı. Zengin, tuzlu tatlar daha önce tattığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Yemeklerini yerlerken Liam Yede'yi soru yağmuruna tuttu ve Liam'ın merakı bir konudan diğerine geçerken Yede kısa ama sabırlı bir şekilde cevap verdi.

"Pencereler yapılmış?" "Şeffaf

alüminyum."

"Her şeyi kendiniz mi yaptınız?" Liam bacaklarını masanın altına doğru salladı.

"Evet."

"Nereden aldın bunu?"

"Bir kısmını gemimden kurtardım ve geri kalan her şeyi ben yaptım." "Gemini görebilir miyim? Fırtına bittiğinde?"

"Liam," dedi uyarırcasına ama Yede başını salladı.

"Sorun yok. Geriye kalanların çoğu hurda ve şu anda karın altında gömülü." Gözleri beyaz tanelerin hâlâ dönerek geçtiği pencereye kayd. "Fırtına bir süre daha devam edecek gibi görüldüğünden, geçene kadar burada kalabilirsiniz. Ama sadece bitene kadar."

"Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim,"

dedi içtenlikle. "Ve bazı şartlarım var."

Adam ona bakarken kalbi küt küt atmaya başladı. Karşılığında ne bekleyecekti?

BÖLÜM 4

Yede, Gemma'nın sorusu karşısında gerilmesinden hoşlanmamıştı. Ondan ne bekliyordu ki?

Onun ve oğlunun korunmaya ihtiyacı vardı. ama onlarla ilişkiye girmeye hiç niyeti yoktu. Özellikle de onun varlığı istenmeyen hisler yaratırken. Fırtına sırasında göz göze geldikleri andan beri ona ilgi duyuyordu ama mutfağa girdiğinde ve giysilerinin altında gizlenen ince kıvrımları gördüğünde tepkisi hem ani hem de istenmeyen olmuştu.

Bunun nedeni, bir dişiyle birlikte olmayalı uzun yıllar geçmiş olması, dedi kendi kendine ama bu sözler doğru gelmedi. Gezegenin diğer sakinlerini izlediği süre boyunca başka insan dişileri de görmüştü ama daha önce hiç birine ilgi duymamıştı. Hâlâ ona baktığını fark etti, gözleri elmacık kemiğinin narin kıvrımını, dudaklarının baştan çıkarıcı kırmızısını, masanın üzerinde zar zor göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını izliyordu.

"Sadece bu alanda, yatak odasında ve sıhhi tesiste kalacaksınız. Evimin geri kalanı yasak bölge."

Küçük güzel ağzı gerildi ama başını salladı.

"Başka ne ?" Liam sordu, yüzü merakla canlanmıştı ve çocuğu reddetmeyi kendine yediremiyordu.

"Ofisim, depolarım, atölyem. Kaplıcalar," diye ekledi ve sonra içini çekti. "Ben kullanmadığım sürece sen de kullanabilirsin."

Kızın gözleri parladığında sinir bozucu bir zevk dalgası hissetti ve hızla devam etti.

"Hiçbir ekipmanıma dokunamazsın." "Tamam."

"Ayrılık sağlamak için bir program oluşturacağım ve siz de bu zamanlara ."

Yarı yarıya öfke bekliyordu ama onun yerine narin bir kaş kalktı.

"Ayrılık mı?"

"Yalnızlığımı değer veriyorum. Net sınırlar karışıklıkları önler."

"Pekâlâ. Eğer istediğin buysa."

Onun kabul etmesinden daha fazla memnuniyet duymalıydı. Boğazını temizledi. "Güzel. O halde bir sözleşme hazırlayacağım."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Bir sözleşme mi? Sanırım değil ama benim de birkaç şartım var."

Ondan bir şey talep edecek durumda değildi ama yine de merak ediyordu.

"Hangileri?"

Cevap vermek yerine Liam'a gülümsedi.

"Biraz daha çorba ister misin bebeğim? Tabii senin için de uygunsa, Yede?"

"Elbette." Kaşlarını çatarak ona baktı. "İkinizi de besleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

Kadın ayağa kalktı ve Liam'ın kâsesini yeniden doldururken gözleri onun küçük bedeninin zarif salınımını takip etti. Çok küçük, dedi kendi kendine. İlgisini çekse bile

-ki öyle değildi- onun ilgisine dayanamayacak kadar küçük ve narindi.

"Liam yemek yerken gidip şu sözleşmeyi imzalayalım mı?" diye

sordu. "Olur. Benimle gel."

Onu yaşam alanından geçirerek yanındaki ofise götürdü. Bir duvar boyunca uzanan rafları ve gemisindeki masasıyla hoş bir odaydı ama rapor vereceği kimse olmadığı ve başkalarıyla iletişim kuramadığı için nadiren kullanıyordu. Zamanının çoğunu atölyesinde geçiriyordu.

Eski moda bir kâğıt çıkararak hızlıca şartlarını sıraladı ama kâğıdı kadına uzatmaya çalıştığında kadın başını salladı.

"Şartlarımı unuttun." "Hangilerini?"

"Oğluma dokunmayacaksın. Ona saygılı ve mümkün olduğunca nazik davranacaksın."

Sanki kadın ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Çocuğa zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu dehşetle. Çocuğun etrafında olmak gibi bir niyeti yoktu ama yine de böyle bir şey düşünmesi onu rahatsız etmişti.

"Hayır, ama daha önce yanıldığım oldu." Kadının sesindeki acı onun kızgınlığını hafifletti. "Ayrıca zeki ve meraklı biri. İstmeden de olsa kurallarınızı ihlal edebilir, özellikle de sizden etkilendiği için."

Bu da onu bu kadar memnun etmemeliydi.

"Ona asla zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Ama eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, bunu sözleşmeye ekleyeceğim."

Ek koşulları da ekledikten sonra kâğıdı kadına uzattı. Bu kez mektubu aldı ve altına güzel, kıvrımlı bir yazıyla imzasını attı. Kâğıt

Sayfada isimlerinin bir arada görülmesi beklenmedik bir şekilde hoşuna gitti ve kâğıdı hızla katlayıp kaldırdı.

Ayağa ona baktı ve sırtarak onu hazırlıksız yakaladı.

"Tabii ki bunların hiçbirini okuyamadığının farkındasınız." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Ama söylediklerinizi yazdığınıza inanıyorum."

"Madem okuyamıyordunuz, neden imzalamaya itiraz etmediniz?" Gülümsemesi soldu.

"Uzun zaman önce, yazılı olsun ya da olmasın, verilen sözlerin değersiz olduğunu öğrendim. Önemli olan eylemlerdir. Doğru şeyi yapacağına güvenmeyi seçiyorum."

Ona olan inancı göğsünün mümkün olduğunu unuttuğu bir şekilde ağrmasına neden oldu ve kendini doğru bir el uzatırken buldu, ama sonra yaklaşan ayak sesleri daha iyi düşünmesini sağladı. Oğlu odaya girmişti, bakışları parlak ve meraklıydı.

"Bu oda ne?"

"İzin verilmeyen yerlerden biri," dedi kararlı şekilde.

"Tamam." Liam hiç istifini bozmadan ona gülümsedi. "Atölyeni görebilir miyim? Lütfen."

Kız ona çaresiz bir bakış fırlattı ve o da kızın daha önce çocuğun merakı hakkında söylemeye çalıştığı şeyi fark etti. İlk içgüdüğü reddetmek, inşa ettiği bariyerleri korumaktı. Ancak Liam'ın umutlu ifadesi, bir zamanlar ona böylesine hevesle bakan başka bir çocukla ilgili kilitlediği anılarını yansıtıyordu.

"Pekâlâ. Ama yakınımda dur," dedi sertçe. "İzin almadan hiçbir şeye dokunma."

Her ikisini de atölyesine götürdü ve çocuğun şaşkınlık dolu nefesi karşısında gülümsemesini bastırdı. Devasa mağara hurdaya çıkmış parçalar, ahşap işleme projeleri ve çok çeşitli aletlerle doluydu. Liam onu hevesle takip ederek tezgâhına gitti ve bir plazma kesiciyi işaret etti.

"Bu ne işe yarıyor?"

"Metali keser."

Aleti eline aldı ve alıştırma sırasını gösterdi. Mavi alev canlandı ve Liam'ın gözleri daha da büyüdü.

"Sihir gibi!"

"Bu bilim," diye düzeltti ama Liam her kelimeyi zmserken kendini temel ilkeleri açıklarken buldu.

Çocuğun sürece duyduğu gerçek hayranlık, ona amaçladığından çok daha fazlasını anlattırdı. Bir ara başını kaldırdı ve Gemma'nın yüzünde okunamayan bir ifadeyle onları izlediğini gördü.

Liam kristal bir g hücresine uzandı ve o da nazikçe elini tuttu.

"Bu tehlikeli. Ama burada-" Kullanılmayan bir navigasyon pusulası çıkardı. "Bunu tutabilirsin."

Pusulanın manyetik çekirdeğini Liam'a gösterdi ve çocuğun şaşkın bakışları uzun zamandır gömülü olan bir anıyı ortaya çıkardı; babası da benzer bir gösteri yaparken babasının tezgâhının başında duruyordu. Kavramı kavradığında babasının gözleri tıpkı kendisininkiler gibi gururla parlıyordu.

Acı, keskin ve beklenmedik bir şekilde onu kesti. Pusulayı gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı, metal tezgâha çarparak tıngırdadı.

"Bu kadar yeter." Sesi amaçladığından daha sert çıkmıştı. "Yapacak işlerim var."

Liam'ın yüzü düştü ama Gemma bir adım ne ıktı. Liam onun kızgın olmasını bekliyordu ama bakışları kızgınlıktan ziyade düşünceliydi.

"Hadi bebeğim. Yede'yi biraz rahat ."

Liam'ı kapıya doğru yönlendirirken sesindeki yargısızlık bir şekilde onu daha kötü hissettirdi.

"Ama anne-"

"Gidip eşyaları düzene koyalım."

Ayak sesleri koridorda kayboldu ve o da tezgâhının kenarını kavradı, parmak eklemleri kürkünün altında bembeyazdı. İsteddiği buydu; yalnızlık, sessizlik, aletlerinin ve projelerinin tanıdık rahatlığı. Karmaşa yok. Bağlantı yok.

Yine de atölye şimdi daha soğuk, daha boş geliyordu. Sessizlik, pencerelerinin dışındaki kar gibi etrafını sarmıştı. Liam'ın tuttuğu pusulayı eline aldı, çocuğun dokunuşuyla metali hâlâ sıcaktı. Üç yılını bu izolasyonu hazırlayarak geçirmiş, kendini bunun yeterli olduğuna ikna etmişti.

Uzaktan gelen kahkaha sesleri koridordan aşağı süzülüyordu. Pusulayı yere bıraktı ve karanlık bir ekrandaki yansımasına baktı, babasının gözlerinin ona baktığını gördü.

BÖLÜM 5

Gemma pencereye baktı ve içini çekti. Dışarıdaki loşluğa bakılırsa gün ağarmak üzereydi ama geceyi erken geçirmişlerdi ve daha uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Yede evinde kalmıştı

Günün geri kalanında atölyeye gitmemiş, sadece kızarmış sebze ve etten oluşan hızlı bir yemek hazırlayacak kadar uzun süre ortaya çıkmıştı. Yemeği masaya koymuş, kaba bir şekilde istedikleri kadar yemelerini söylemiş ve sonra tekrar ortadan kaybolmuştu.

Liam'ın yüzünün nasıl düştüğünü hatırlayınca tekrar iç çekti ama belki de en iyisi buydu. Burada sadece kısa bir süre kalacakken birine bağlanmasının bir anlamı yoktu. Liam hâlâ onun yanında huzur içinde uyuyordu, yanaklarının rengi çoktan açılmıştı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve yataktan çıktı.

Yorganın altından çıktığında bile odanın havası hâlâ sıcak ve rahattı. Her sabah soğukla mücadele etmek zorunda kaldığımız maden kampındaki cereyanlı barakadan ne kadar da farklıydı.

Yatağın ucundaki sandığı sessizce açtı ve küçük giysi koleksiyonuna hayıflanarak baktı. Adam onun çantasını ve ayakkabılarını geri vermişti ama yine de acınacak kadar küçük bir koleksiyondu. Eski, yıpranmış ya da lekeli olmayan bir şeylere sahip olmak güzel olurdu. Sonunda bir önceki gün giydiği pantolonu ve büyük boy gömleği giymeye karar verdi. Orijinal yeşil rengi solmuştu ama

hala gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Bunun kendisi için neden önemli olduğunu çok fazla düşünmemeyi tercih etti.

Tuvalete hızlıca bir uğradıktan sonra sessiz evin içinden geçerek oturma alanına doğru yürüdü. Dışarıda kar, beyaz tabakalar halinde pencerelerin önünden geçiyordu. Fırtına dinecek gibi görünmüyordu ama kendini kapana kısılmış hissetmek yerine güvende hissediyordu. Buradan ayrılma düşüncesi çok daha korkutucuydu.

Ama gideceğiz, diye hatırlattı kendine. Bu kadar rahat olamayız.

Midesinde bir düğüm oluştu. Yede onları rahat ettirmişti ve karşılığında ne teklif etmişti? Yardımına ne kadar çaresizce ihtiyaçları olursa olsun, kimseye borçlu olma fikrinden hoşlanmıyordu.

Tereddüt etti, sonra atölyeye doğru yöneldi. Sadece kapıyı çalarsa sözleşmelerini ihlal etmiş olmazdı, değil mi?

Atölyenin kapısı aralıktı ve adamın uzun minderli bir bankta oturduğunu, battaniye ve yastığın geceyi orada geçirdiğini açıkça gösterdiğini görünce ısırdı. Elbette böyle yalnız bir insanın sadece bir yatak odası olurdu.

"Yatağını bize vermene gerek yoktu."

Kafasını kaldırdı, iri omuzlarını silkmeden önce gümüş gözleri parladı.

"Bunun bir önemi yok. Sık sık burada uyurum."

Onun endişesini görmezden gelmesi suçluluk duygusunu daha da artırdı. "Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye ağzından kaçırdı.

"Yardım mı?"

"Buralarda yapabileceğim bir şeyler olmalı."

Gözleri kızın üzerindeydi, ifadesi okunamıyordu. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Biliyorum, ama-" Bu sefer omuz silkti. "Sadece işe yarar hissetmeye ihtiyacım var." "Yapabiliyorken dinlenmelisin."

"Yeterince dinlendim." Adamın şimdiden yola çıkmayı düşünmeye başladığı gerçeği biraz canını yaktı ve kelimeler niyet ettiğinden daha sert çıktı. Ses tonunu yumuşattı. "Lütfen. Küçük bir şeyin bile yardımı olur."

"Mekanik hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu kuru bir sesle, atölyenin etrafını işaret ederek.

"Hayır, ama yemek yapabilirim."

Bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı, sonra başını salladı ve ayağa kalktı. Önceki gün giydiği açık yeleşti bile giymemişti ve tüm o etkileyici kasların görüntüsü kadının içini rahatsız etti. Parmaklarının altındaki o kısa, yoğun kürk nasıl bir his verecekti? Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve hızla gözlerini kaçırdı.

Sessizce onu mutfığa kadar takip ederken onun da yalınayak olduğunu fark etti. Sadece dört parmağı vardı ve bunlar insan parmaklarından daha uzundu, ancak bunun dışında ayakları insan ayaklarıyla aynı genel şekle sahipti, ancak çok daha büyüktü. Bir erkeğin ayaklarının büyüklüğü hakkında ne diyorlardı...

Yanaklarındaki sıcaklık arttı ve adam aniden omzunun üzerinden arkasına baktığında, aptallığı için kendini azarlayarak hızla başka tarafa baktı.

"Bu aletleri kullanmayı biliyor musun?" diye sordu, sesi sertti, mutfığa vardıklarında.

"Odun sobası, evet. Diğerlerinden emin değilim."

Metal aletlerden birini işaret etti.

"Bu bir çoğaltıcı. Neredeyse her şeyi üretebiliyor ama kapasitesi sınırlı. Çoğunlukla çevremden elde edemediğim baharat ve meyve gibi şeyler için kullanıyorum. Diğerleri çok hızlı yemek pişiriyor ama onu kullanmak için çok az sebebim var." Bir kapıyı açarak mutfaktan daha serin olduğu fark edilen büyük bir kiler ortaya çıkardı. Açık ahşap raflar, kurutulmuş ürünlerden konserve yiyeceklere kadar her şeyin bulunduğu yiyecek kaplarıyla doluydu. En son ne zaman bir yerde bu kadar çok yiyecek gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Kullanmamı istemediğin bir şey var mı?" diye sordu, sözleşmeyi hatırlayarak. "Sadece senin için ayrılmış bir şey var mı?"

"Eğer yemek yapacaksan, hepimiz için yapacaksın." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "İstedığınız her şeyi istediğiniz miktarda kullanın."

Gitmek için döndü.

"Bekle," diye ağzından kaçırdı. "Malzemelerini bana emanet etmeden önce gerçekten yemek pişirebildiğimden emin olmak istemiyor musun?"

Adımlarının ortasında durakladı, geniş omuzları gergindi. Bir an için reddedeceğini düşündü ama sonra geri döndü. Mutfak masasına geçip tezgâha yerleşirken ayak sesleri şaşırtıcı derecede sessizdi.

Adam ona baktığında yanakları kızardı ama malzemeleri toplamaya odaklanmak için elinden geleni yaptı. Çoğu ona güven verecek kadar tanıdıktı. Onları bir kâseye ölçtü, tanıdık olmayan mutfaka rağmen tanıdık süreç rahatlatıcıydı.

Gözlerini Yede'ye çevirdiğinde, onun kendisini sessiz bir yoğunlukla izlediğini fark etti.

"Eskiden çok yemek yapardım," dedi hamuru çırparken. "Ama uzun zaman oldu."

"Neden?"

Omuz silkti.

"Liam'a bakmak için çok çalışmak zorundaydım. Hızlı yemeklerden başka bir şey için fazla zaman kalmıyordu. Ve maden kampında bize bir miktar yiyecek veriliyordu."

Çok küçük bir pay. Adamın ona bakışından, onun da bunu fark ettiğinden şüpheleniyordu. Her zaman zayıftı ama şimdi cılızlığın eşiğindeydi.

"Eşin nerede?"

Sesi sert çıkıyordu ama omzunun üzerinden baktığında yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

"Liam'ın babasını kastediyorsanız, o öldü. İki yıl önce."

Ondan önceki iki yıl boyunca o kadar seyrek ortalıkta olmuştu ki, ölmüş bile olabilirdi. Ama en azından ara sıra ona para gönderiyordu. O öldükten sonra bu düzensiz ödemelerin ne kadar yardımcı olduğunu fark etti.

"Özür dilerim."

Hamuru ızgaraya dökmeye başlarken tekrar omuz silkti, kabarmasını ve yayılmasını izledi.

"Kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Madendeki iş bir hataydı ama Liam'a bakmanın ve bizim için bir hayat kurmanın bir yolunu bulacağım."

Elleri biraz titredi, sözleri kendisine bile yanlış geliyordu. "Başka bir ailen yok mu?"

"Hayır. Annem biz evlendikten kısa bir süre sonra öldü ve Tom'un hiç ailesi yoktu."

Kadın krepleri çevirip tabaklara koyarken, dükkânlarından aldığı kuru meyveleri ve tatlı şurubu eklerken sessiz kaldı. Tabağı onun önüne koyarken kendini nefesini tutarken buldu.

İlk ısırtığı alırken düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu çok güzel."

İçini bir rahatlama duygusu kapladı ve gülümsedi. Övgü bu kadar anlamlı olmamalıydı ama anlamlıydı. Belki de iltifatları hafife almayan birine benzediği içindir.

Hiç düşünmeden masanın diğer tarafına uzandı ve elini onun iri elinin üzerine koydu. Kürkü hayal ettiğinden daha yumuşaktı, avucunda ipeksi bir his uyandırıyor.

"Teşekkür ederim. Sadece iltifat için değil, her şey için. Bizi fırtınadan kurtardığınız, bize sığınak sağladığınız için."

Elini onunkinin altına çevirdi ve parmakları onunkinin etrafında kıvrılırken nefesi kesildi. Avucundaki kısa, sık kürk daha da yumuşaktı, tenine karşı kadife gibiydi. Gözleri buluştuğunda yanaklarında bir sıcaklık belirdi. Mutfak birden daha küçük, daha samimi göründü. Nabızı hızlandı ve

başparmağının bileğine sürünerek kolunda karıncalanmalara yol açtığıının farkına vardı.

Oh. *Oh.*

Farkına vardığı şey onu bir şimşek gibi çarptı. Ne kadar farklı olursa olsun ondan etkilenmişti. Bu bilgi onu korkutmalıydı, ama bunun yerine... doğru hissettirdi.

BÖLÜM 6

Yede, koridordan gelen yumuşak ses mırıltısı -Liam'ın heyecanlı konuşmalarına karışan Emma'nın sıcak kahkahası- arasında gözlerini ayırmadan elindeki parçaya baktı.

İki gündür. Sadece iki gündür buradaydılar ve şimdiden sanki buraya aitlermiş gibi konuşuyorlardı.

Parçayı gereğinden fazla güç kullanarak yere bıraktı ve aletlerini aldı. İşin yapılması gerekiyordu - yardımcı güç bağlantısı kendi kendine düzelmeyecekti. Ama hassas devreye odaklanmak yerine, konuşmalarından parçalar yakalamak için kendini zorlarken buldu.

Liam bir kahkaha patlattı ve eli kaydı. Parmak eklemine keskin bir kenara sürttüğünde homurdandı. Üç yıl boyunca kazasız belasız tek başına çalışmıştı. Şimdi basit onarımları bile beceremiyordu.

Mutfaktan taze ekmek kokusu yayıldı ve Gemma'nın parmaklarının onunkilere sarılmış halini hatırlayarak midesi sıkıştı. Bu anı, onu uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen kafasının içinde tekrar tekrar canlanmıştı. Onu kendine çekmek için o eli kullanmaya çok yaklaşmıştı. Tadının onun için yaptığı yemek kadar tatlı olup olmadığını görmek için.

Aletlerini tekrar eline alırken kendi kendine "Odaklan," diye mırıldandı, kendini onarımların tanıdık rutinine kaptırmaya kararlıydı. Ama hiçbir şey

evindeki hareketlerini dinlemesini, varlıklarını kişisel gökyüzündeki yıldızlar gibi takip etmesini engelleyemezdi.

Kapıdaki bir hışırtı dikkatini çekti ve başını kaldırdığında Liam'ın yeşil gözleri ışıldayarak kapı çerçevesinin arkasından baktığını gördü.

"Seni rahatsız etmiyorum." Çocuğun sesi, kendisine defalarca söylenmiş sözleri tekrarlayan birinin tınısını taşıyordu. "Ama sana bir şey getirdim."

Aletlerini yere bırakıp çocuğa işaret ederken ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi. "İçeri gel o zaman."

Liam bir yığın kâğıdı göğsüne bastırarak kapıdan içeri fırladı. Ayakları altına dolandı ve bir çığlık atarak öne doğru savruldu. Yede hamle yaparak çocuğu yere düşmeden göğsünden yakaladı. Kağıtlar sonbahar yaprakları gibi yere saçıldı.

"Hoppala!" Liam kıkırdadı, onun tutuşuyla tamamen rahatlamıştı. "İyi yakaladın!"

Ses, özenle inşa edilmiş duvarlarını delip geçti. Kardeşi Davi de tıpkı böyle gülerdi; parlak ve korkusuz. Anısı boğazında keskin ve tırtıklı bir şekilde yükseldi.

İlk içgüdüğü Liam'ı uzaklaştırmaktı. Uzun zamandır koruduğu mesafeyi yeniden inşa etmeye çalışmaktı. Ama çocuk kıpırdanıp çizimlerini toplamak için dizlerinin üzerine çöktüğünde, kovma sözcükleri dilinde öldü.

"Bakın ne çizdim!" Liam ona doğru bir kâğıt fırlattı ve gülümsedi. "Bunlar senin aletlerin!"

Liam yanındaki tezgâha tırmanırken yüz ifadesini her zamanki sert çizgilerine zorlayarak sandalyesine geri yerleşti. Çocuğun dizleri aletlere ve parçalara çarptı ama Yede kendini azarlamak yerine eşyaları sabitlerken buldu.

"Bak, bu senin ışıklı bilgisayarın." Liam, yıldız şeklinde patlamalar şeklinde çizilmiş yanıp sönen sensörlerle tamamlanmış yakınlık monitörünün şaşırtıcı derecede doğru bir yorumunu işaret etti. "Ve bu da yemeği sıcak yapan komik kutu."

"Termal rejeneratör," diye düzeltti otomatik olarak, sonra kendini tuttu. Bunu teşvik etmemeliydi.

"Ben de öyle dedim!" Liam yılmadan sırtıttı. Her biri atölyedeki çeşitli ekipman parçalarını tasvir eden daha fazla kâğıdı karıştırdı. Bu kadar genç eller için ayrıntılar dikkat çekiciydi; çocuğun önceki ziyareti sırasında dikkatini verdiği belliydi.

Ama göğsünü ağrıtan son çizim oldu. Girdap gibi dönen beyaz bir bulutun içinde üç figür duruyordu; biri diğerlerinin üzerinde yükseliyor, kollarını fırtınaya karşı açmış ve iki küçük figürü koruyordu. Üç figür de gülümsüyordu, birbirlerinin varlığında güvendeydiler.

Sertçe yutkundu ve son görüntüyü diğerlerinin altına gömmeye çalışarak kâğıtları hızla karıştırdı.

"Bunlar oldukça... yeterli," diye huysuzca idare etti.

"Onları asabilir miyim? Annem sanat eserlerinin sergilenmesi gerektiğini söylüyor." "Sanırım."

Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı. Liam'ın tertemiz çalışma alanını çocukça çizimlerle süslemeye başlamasını çaresizce izledi, itiraz etme isteğini toplayamadı. Ve çocuk her şeyi istediği gibi düzenlediğinde, kendini tanı tarayıcısının kalibrasyon sırasını gösterirken buldu, Liam'ın küçük parmaklarını kontroller üzerinde dikkatle yönlendiriyordu. Çocuğun yoğun odaklanması ona o yaşlardaki kendisini hatırlattı, nasıl çalıştıklarını anlamak için her zaman bir şeyleri parçalara ayırıyordu.

"Buraya basın, ardından etkinleştirmek için kaydırın-" Arkalarından ayak sesleri duyuldu.

"Liam! Rahatsız etmemelisin-"

"Beni rahatsız etmiyor." Sözcükler daha iyi düşünmeden ağzından çıkmıştı. Kapı aralığında donmuş halde duran Gemma'ya döndü. "Kapı açık olduğu sürece çocuk ziyaret edebilir. Eğer isterse."

Kaşları kalktı. "Emin misiniz? O... hevesli olabiliyor."

Tarayıcıyı değerli taşlardan yapılmış gibi tutan Liam'a baktı. "Eminim."

Kadının yüzüne yayılan gülümseme ona bir güneş patlaması gibi çarptı - parlak, sıcak ve tehlikeli.

"Çok . Ama Liam, önce derslerini bitirmen gerekecek." "Dersler mi?" diye sordu.

"Okuma, yazma, temel matematik." Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Elimizdekilerle yapabildiğimi yapıyorum. Kağıt ve kalemleri almamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"İhtiyacınız olan her şeyi alabilirsiniz," dedi otomatik olarak. "Ofisimde daha fazla malzeme var. Eğer onları kullanmak isterseniz."

Gülümsemesi genişledi. "Teşekkür ederim. Kontrol edeceğim. Gel Liam."

Liam isteksizce ama itaatkâr bir şekilde zıpladı ve kendini kalması için ısrar etme dürtüsüne karşı koyarken buldu. İkili uzaklaştı ve Liam, onu bir kez daha yalnız bıraktıklarında kadının kalçalarındaki baştan çıkarıcı salınımı fark etmemeye çalıştı.

O akşam yemek masasında her zamanki yerine yerleşti. Kendi yalnızlığının giderek daha fazla farkına varmasına neden olsa da onlarla yemek paylaşmaktan kendini alamıyordu. Liam çoktan masaya oturmuş, sabırsızca topuklarını sandalyesine vuruyordu.

"Akşam yemeğinde ne var?"

Omzunun üzerinden çocuğa gülümsedi

"Bir sürpriz."

Liam inledi, küçük kafası dramatik bir şekilde geriye düştü. "Sürpriz değil! Bana söyleyemez misin?"

"Bunun neresi eğlenceli?" Üç tabağı eline aldı. "Ama istersen gözlerini bağlayıp sana yedirebilirim. Her şey olabilir. Solucan bile olabilir!"

"Hayır anne," diye kıkırdadı Liam. "Solucan yemek istemiyorum."

"Planımız bu değildi ama istersen-" "Hayır!"

Liam ılık attı, sonra da kahkahayı bastı.

Tabakları yere bırakırken ona gülümsedi ve nefesi boğazında düğümlendi. Gözlerinin kızın dudaklarının narin kıvrımlarında gezinmesine ya da onları kendi dudaklarına bastırıldığını hayal etmesine engel olamadı.

"Gördün mü?" Kadının alaycı sesi onu tehlikeli hayallerden uzaklaştırdı. "Solucan yok."

Yemekler geldiğinden beri olduğu kadar lezzetliydi. Malzemeleri onun asla bir araya getirmeyi tercih etmeyeceği şekillerde bir araya getiriyordu ama sonuçlar her zaman mükemmeldi.

Bulaşıklar temizlendikten sonra, daha önce hazırladığı paketi aldı.

"İşte." Paketi masanın diğer tarafına itti. "Dersleriniz için."

Liam hevesle kordonu çözdü ve içindekileri masanın üzerine yaydı. Gemma yerel bitki ve hayvanların resimli küçük kitapçığını alırken, Liam bir dizi sayma bloğuna atladı. Her resmin altına çizgiler yerleştirmişti, böylece Gemma onların isimlerini kendi dilinde yazabilecek ve Liam da kelimeleri kopyalayabilecekti.

"Bu mükemmel. Nereden aldın bunu?"

Rahatsız bir şekilde omuz silkti.

"Çıktısını aldım. Bana hangi resimleri istediğinizi söylerseniz başka resimler de yapabilirim." "Bu harika olur. Neye ihtiyacım olduğunu nereden bildin?"

"Küçük bir erkek kardeşim vardı."

Boğazı düğümlendi ve aniden ayağa kalktı, atölyesine çekilmeye hazırdı, ama sonra kadın uzandı ve elini koluna koydu. O küçük parmakların dokunuşu onu demir bir zincirden daha etkili bir şekilde durdurdu.

"Teşekkür ," dedi usulca, gözleri sıcacıktı. "Gerçekten minnettarım."

Göğsü garip bir şekilde sıkıştı ve teni parmaklarının altında karıncalandı. Koluna yaslanan ince ele, çok kırılgan görünen ama yine de bir şekilde bu kadar güçlü olan narin kemiklere baktı.

"Neden kalıp bizimle bir oyun oynamıyorsun?" diye ekledi ve Liam ona umutlu bir bakış attı.

"Lütfen?"

Kız bir kâğıt ve birkaç kuru fasulyeden yarattığı oyunu kurarken kararlılığı kırıldı ve tekrar yerine oturdu. Onlar oynarken çocuğun kahkahaları odayı doldurdu ve kendini rahatlamış buldu.

Liam'a yatma vaktinin geldiğini söylediğinde, Liam ikisinden de onu yatırmalarını istedi. Kadın oğluna iyi geceler öpücüğü verirken geride durdu, sonra öne çıkıp battaniyeyi çocuğun omuzlarına doladı. Liam ona uykulu bir gülümseme verdiğinde göğsü tekrar gerildi.

"İyi geceler, Yede." "İyi geceler,

küçüğüm"

Gemma kapının dışında bekliyordu. Onu geçmek için hamle yaptı ama vücudu yanlışlıkla Gemma'ninkine değdi. Dondu kaldı, hareket edemedi.

"Yede?"

Başını geriye doğru eğip ona bakarken sesi yumuşaktı, iri yeşil gözleri sıcaklık ve umut doluydu. Aralarındaki boşluk gergin ve tehlikeliydi. Bu mesafeyi aşmak, dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını keşfetmek istiyordu ama yapamadı. Bunu bilmeyi hak etmiyordu.

"İyi geceler Gemma," dedi kısık sesle ve dönmeye başladı. Ama

sonra uzandı ve elini tekrar onun koluna koydu.

BÖLÜM 7

Gemma Yede'ye bakarken kalbi hızla çarpıyordu. Yumuşak kürkün altındaki sert kaslar elinin altında gerildi.

"Liam'ın bugün sizinle vakit geçirmesine izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin ettiğinden çok daha büyük."

"Teşekkür etmenize gerek yok," dedi sert bir sesle.

"Öyleler." Onun vücudundan yayılan sıcaklığın çekimine kapılarak daha da yaklaştı. "Daha önce hiç hayranlık duyabileceği, şeyler öğrenebileceği bir erkek olmamıştı. Sen ona daha önce hiç sahip olmadığı bir şey verdin."

Aralarındaki boşluk elektrikle çatırdadı. Kendini ikinci kez tahmin edemeden parmak uçlarında yükseldi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Bir kalp atışı boyunca adam donup kaldı ve kadın korkunç bir hata yaptığından korktu.

Ama sonra kolları onu sardı ve vücudunun sert doğru çekti. Ağzı giderek artan bir ivedilikle onunkine doğru hareket etti ve kız öpücüğün içinde eridi. Öpüşme derinleştikçe parmakları adamın yelesine dolandı, tutkulu ve aç.

Adamın elleri kadının sırtından aşağı kayarak onu kendisine daha da yaklaştıırken, kadının karnında bir sıcaklık birikti. Verdiği tepkinin yoğunluğundan bunalmış bir halde adamın ağzına doğru soludu. Adamın gümüş gözleri, kız kısa bir süre için

Hava almak için geri çekildi ve sonra başka bir yakıcı öpücükle dudaklarını tekrar yakaladı.

Çok geçmeden ayrıldı, ona bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Dudakları öpüşmelerinin yoğunluğundan karıncalandı. Adam tek bir isteksiz adım attı, iri omuzları kaskatı kesilmişti ve yaptığı şeyin gerçekliği üzerine çöktüğünde kızardı.

"Özür dilerim." O da geri adım attı ve kollarını kendine doladı. "Bu anlaşmamızın bir parçası değildi."

"Öpücük hoş karşılanmadı." Derin sesi her zamankinden daha da hırçındı. "Ama bu iyi bir fikir değil."

Adam arkasını döndü ve kızın kalbi sıkıştı. Onu terk ettiği düşüncesi göğsünü beklenmedik bir yalnızlıkla ağrıttı.

"Bekle." Sözcük, o durduramadan ağzından kaçtı. "Kalır mısın? Sadece bir süreliğine bana eşlik etmek için?"

Durakladı, geniş omuzları gergindi. Sonunda arkasına döndü ve hafifçe başını salladı.

Onu sessizce oturma alanına kadar takip etti ve ocağa bakan kanepenin iki ucuna yerleştiler. Ateş çıtırdıyor, odanın içinde dans eden gölgeler gönderiyordu ve damarlarında uğuldayan uyarılmışlığa rağmen kendini rahatlamış buldu.

Ayaklarını altına aldı ve onun profiline göz atarak ateşi izledi. Ateşin ışığı gümüş gözlerine vuruyor, onları nefesini kesen uhrevi bir güzellikle parlatıyordu. Onu aynı anda nasıl hem bu kadar güvende hem de bu kadar heyecanlı hissettirebiliyordu?

Sonunda konuşana kadar aralarındaki rahat sessizlik uzadı. "Liam'ın babasına ne oldu?"

Kucağına baktı, parmakları birbirine dolanıyordu.

"Sizin deyiminizle fırtınalı bir aşk yaşadık. O sadece köyümüzden geçiyordu ama biz birbirimize aşık olduk." En azından o zaman öyle düşünmüştü. "Orada kalmak istediğini söyledi ama çok huzursuz oldu."

abucak. Sonra annem öldü ve kalmam için bir neden kalmadı."

"zr dilerim."

Büyük bir el hafifçe omzuna dokundu ve o da sessiz bir minnettarlıkla elini omzuna koydu.

"ehre taşındık ama işler onun beklediği gibi gitmedi. Bir işte tutunmak konusunda hiç iyi değildi ve biz... mücadele ettik." Gözleri yaşarırken alevler bulanıklaştı. "Hamile kaldığımda her şeyin değişeceğini düşünmüştüm. Değişti ama umduğum gibi değil. Onu giderek daha az görmeye başladım."

Boğazı düğümlendi. "Liam iki yaşındayken Tom ticaret mağaralarından birinde işe girdi. Yılın uzun dönemleri boyunca yoklar."

"Eşini ve çocuğunu terk mi etti?"

Adamın sesindeki öfke, başka koşullar altında onu glmsetebilirdi.

"Bazı açılardan daha kolaydı; artık eve gelip gelmeyeceğini merak ederek saatler geirmiyordum ve Liam bile babasının uzakta olduğunu anlıyordu. Ara sıra eve para gönderiyordu ve bunun yardımı oluyordu. İki yıl önce öldü -Hala tam olarak nasıl olduğundan emin değilim ve başımızı sokacak bir çatı ve Liam'ın karnını doyurmak gittikçe zorlaştı. Bu yüzden madencilik işini kabul ettim. İşveren iyi bir maaş ve kalacak yer vaat etti..." Başını iki yana salladı. "Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim."

"Orada ne kadar kaldın?"

" ay. Üç ay çok uzun ama ayrılmayı zorlaştırıyorlar." "Ama sen bir yolunu buldun."

"Mecburdum. Garth Liam'ı madende alıştıracasını söyledi."

Alçak bir hırıltı havayı doldurdu ve kadın ona ürkmüş bir bakış attı. Adamın gözleri öfkeyle parlıyordu.

"ocuklar korunmalıdır, smrlmemelidir."

"Katılıyorum ama onu korumakta pek de iyi bir iş , değil mi? Neredeyse donarak ölüyorduk. Soğuğu bekliyordum ama fırtınayı beklemiyordum. Eğer sen olmasaydın..."

Gözleri daha fazla yaşla dolarken yüzü bulanıklaştı. Adam tekrar homurdandı ve kız yarı yarıya onun geri çekilmesini bekledi, ama bunun yerine kolları ona dolandı ve onu kucağına kaldırarak yakın tuttu.

"Önemli değil. Artık buradasın."

Yüzünü onun göğsünün rahatlatıcı sıcaklığına gömdü. Yanağının altındaki kadife kürk rahatlatıcı bir misk kokusuna sahipti ve daha da sokuldu.

"Ailemi kaybettim," dedi sessizce. "Annemi, babamı, kardeşimi... Onların yanında değildim."

Sesindeki çiğ acı nefesinin kesilmesine neden oldu. Bu kadar yalnız yaşamasına ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermekten bu kadar korkmasına şaşmamalıydı. Kalbi onun için acıyordu, uzandı ve nazik bir elini çenesine koydu. Ona baktı, gözleri gümüş gibi parlıyordu, sonra ona doğru eğildi. Nabızı hızlandı, öpücüğünü bekliyordu-

Ama sonra geri çekildi. Onu tekrar kanepeye yatırmış ve o daha ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkmıştı.

"Yapacak işlerim var," dedi sertçe ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Onu geri çağırma dürtüsüyle savaşıarak gidişini izledi. Şimdi ona musallat olan gölgeleri, neden kendi etrafına bu duvarları ördüğünü anlıyordu. O uzaklardayken tüm ailesini kaybetmişti; suçluluk duygusu ezici olmalıydı. Kendini yalnızlıkla cezalandırmasına şaşmamalı.

Bacaklarını altına kıvırdı ve gözlerini ateşe dikti. Ona mutluluğu hak ettiğini, insanları kabul etmenin geçmişine ihanet etmek anlamına gelmediğini göstermenin bir yolu olmalıydı. Ama çok zorlamak sadece daha da geri çekilmesine neden olacaktı.

Yatağa gitmek için ayağa kalktığında, son birkaç gün içinde meydana gelen değişiklikleri göz önünde bulundurarak odaya baktı. Liam'ın çizimleri duvarları süslüyor, daha önce sade olan mekânı aydınlatıyordu. Yarım kalan onarımı

bir sandalyenin üzerine serilmişti. Liam'a verdiği sayma blokları ocağın yanına dökülmüştü.

Oda onun sade mabedinden daha sıcak, daha yaşanılır bir yere dönüşüyordu. Başlangıçtaki izolasyon ısrarına rağmen, onların varlığına dair tek bir iz bile bırakmamıştı. Aksine, Liam için blokları getirerek ve onun için tamir setini bularak bu izlere yenilerini eklemişti. Ayrıca rahat etmeleri için evin her yerindeki, hatta soğuk koridordaki sıcaklığı da arttırdığı gözünden kaçmamıştı.

Parmağını sandalyenin arkasında gezdirerek neşeli dağınıklığı düşündü. En Uzun Gece yaklaşıyordu -geleneksel olarak aile ve kutlama zamanıydı. Köyde evler süslemelerle ve özel ikramların kokusuyla dolardı. Annesi bunu her zaman onlar için özel bir zaman haline getirmişti.

Belki burada da benzer bir gelenek yaratabilirlerdi. Kileri oldukça doluydu ve rüzgârın azaldığı kısa süreler boyunca süsleme için toplanabilecek yaprak dökmeyen dallar görmüştü. Liam bayram hazırlıklarına yardım etmeyi çok severdi; daha önce hiç doğru dürüst bir kutlama yapmamıştı. Her zaman çalışıyor ya da birkaç çelenk ve kenara para koymayı başardığı hediyelerden fazlasını alamayacak kadar yorgun oluyordu.

Paylaştıkları yemekler ve Liam'ın atölyedeki varlığıyla zaten sözleşmenin sınırlarını zorluyorlardı. Belki de bunu biraz daha zorlamanın, Yede'ye hayatın hâlâ kutlanabileceğini ve tadını çıkarabileceğini göstermenin zamanı gelmişti. Hayatında mutluluğu hak ediyordu.

İçini bir amaç duygusu kapladı ve gülümsedi. Bu Uzun Gece'yi unutulmaz kılacaktı.

BÖLÜM 8

Yede alnını mutfağın dışındaki taş duvara dayadı ve içeri girme isteğiyle savaştı. Gemma ve Liam'ın sabah rutinlerinin sesleri kapı aralığından süzülüyordu-metal kaşıklar kaselere çarparak şingirdiyor Liam'ın bulaşıcı kıkırdaması, Gemma'nın sıcak sesi sayılarla ilgili bir şeyler anlatıyordu.

Bir önceki gecenin anıları zihninde tekrar canlanırken yumruklarını sıktı: kızın teninin yumuşaklığı, dudaklarının onunkilere değme şekli, ince bedeninin ona mükemmel bir şekilde oturması. Görüntüleri kovmaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Burada olmamalıydı. Çok geç olmadan buradan uzaklaşmalıydı. Zaten çok geç olduğuna dair tedirgin edici şüpheyi görmezden geldi.

"Ve sonra şu kadar un ekliyorsun," dedi mutfağın içinden.

"Karıştırabilir miyim?" Liam sordu.

"Dikkatli ol, çok hızlı değil yoksa-"

Gürültülü bir takırtıyı kahkaha sesleri izledi. Kendine rağmen dudakları yukarı doğru seğirdi.

"Bu ne dağınıklık!" diye haykırdı ama sesindeki kahkahayı duyabiliyordu.

Kendini yakalamadan önce ayakları onu kapıya bir adım daha yaklaştırdı. O ne yapıyordu? Bu duvarları kendi etrafına

SebeP. SöZleşme bu sınırları korumak, onları bir kol mesafesinde tutmak için yapılmıştı. Yine de , kayıp bir yavru gibi kendi mutfağının dışında geziniyor, pervane gibi onların sıcaklığına çekiliyordu.

Bir elini yelesinde gezdirdi ve kendi zayıflığından dolayı hafifçe hırladı. Koyduğu kurallar her geçen gün daha da parçalanıyor gibiydi. Gemma'dan gelen her gülümseme, Liam'dan gelen her hevesli soru, kurduğu dikkatli izolasyonu parçalıyordu.

"Burnuma yanık kokusu geliyor," diye duyurdu

Liam. "Olamaz, ilk parti!"

Yanık yemek kokusu hassas burnuna ulaştı ve koruyucu içgüdüleri hemen alevlendi. Tehlikeyle yüzleşmeye hazır bir şekilde mutfağa daldı ama odayı olduğu gibi buldu. Havada belli belirsiz bir duman bulutu dolaşıyordu ama zarar görmüş gibi görünen tek şey tezgahın üzerinde tüten bir tepsi kararmış hamur işiydi. Gemma'nın saçları ve Liam'ın kıyafetleri de dahil olmak üzere neredeyse her yüzey unla kaplanmıştı.

Kız başını kaldırıp ona gülümsediğinde kalbi sıkıştı; göğsünü sızlatan sıcak bir gülümsemeydi bu. Kollarını sıvamış, yeni bir hamur yoğururken ön kollarının narin kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Liam onun yanında ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak hamurdan bir tutam aldı. Çocuk da onu görür görmez geniş bir sırıtış attı.

"Yede! Bakın ne yapıyoruz!"

Duvarları biraz daha yıkıldı. Onların neşesi ve varlığını kolayca kabullenmelerinden etkilenerek bir adım daha attı. Mutfak bir şekilde daha sıcak, daha aydınlık, evinin yıllardır olmadığı kadar hayat dolu olduğunu hissetti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu hoyratça.

"Evet!" Liam onun elinden tutarak masaya doğru çekti. "Annem bana tatlı çörek yapmayı öğretiyor ama ben ortalığı batırdım."

"İkimiz de öyle yaptık," diye güldü ve etraflarındaki felaketi işaret etti. "Temizlik yapmadan önce işimizin bitmesini beklemenin daha iyi olacağına karar verdim."

Gözleri parlıyordu ve adam paylaştıkları mutluluğun çekimine karşı koyamayarak kendini daha da yakınlaştırırken buldu. Boğazını temizledi.

"Yardımcı olabilirim. Eğer istersen."

"En Uzun Gece için ikramlık yapıyoruz," diye açıkladı, bir kâseyi ona doğru iterek. "İtiraf etmeliyim ki ilk denemem planladığımdan daha çıtır oldu."

Yanık şeker kokusu havada asılı duruyordu ama altında, derinlere gömdüğü anıları tetikleyen tanıdık baharatların ipuçları yatıyordu. Annesi bunları Yıldız Festivali için pişirdiği kış ikramlarında kullanırdı.

Liam hamuru ellerine bastırdı.

"Bunun gibi, gördün mü? Annem tam doğru katlaman gerektiğini söylüyor."

Tıpkı çocukken yaptığı gibi narin hamuru dikkatle işledi. "Bunu daha önce de yapmıştın," dedi onu izlerken.

"Benim dünyamda kış ortasını yıldız şeklinde tatlı ekmeklerle kutlarız." durduramadan ağzından kaçtı. "Annem günlerce hazırlık yapardı."

"Bizimkiler genellikle yuvarlak ama onları yıldız gibi şekillendirme fikri hoşuma gidiyor. Bize nasıl yapılacağını gösterebilir misiniz?"

Kendini karmaşık kıvrımları gösterirken buldu. Liam geleneksel tasarım üzerinde giderek daha yaratıcı varyasyonlar denerken, Liam onun yanında çalıştı, kolu zaman zaman onunkini okşadı.

Kahkahaları mutfağı doldurdu -Liam'ın parlak kıkırdamaları, onun yumuşak kahkahası- ve göğsüne yayılan sıcaklığın fırının ısıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Pişen tatlıların kokusu mutfağı doldurdu ve yıllar sonra ilk kez ev anıları acıdan çok rahatlık getirdi.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu sessizce, Liam'ın duyamayacağı bir yere gelene kadar onu uzaklaştırdı, fırının penceresinden dikkatle hamur işlerini izliyordu.

"Bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyorum ama bu tatili Liam için özel kılmak istiyorum. Madendeki her şeyden sonra..." Oğluna bir bakış attı. "Biraz neşeyi hak ediyor."

Bu kadar küçük ve kararlı olan çocuğu görünce göğsü sıkıştı. "Bu iyi bir fikir," diye itiraf etti. "Bir kutlama yapılmalı."

"Teşekkür ederim." Ona yine o parlak gülümsemesini verdi ve kalbi onun kendisine her zaman bu şekilde gülümsemesinin özlemiyle acıdı. "Eğer itiraz etmezsen, bunu özel kılacak birkaç şey bulmak istiyorum."

"Aklında ne vardı?"

"Sadece basit süslemeler, belki birkaç küçük hediye." Ona umutlu bir bakış attı. "Çok şey istiyorsan anlarım."

Hayır demeliydi. Koyduğu sınırları korumalıydı. Bunun yerine, kendisinin şöyle dediğini duydu: "İhtiyacın olan şeyi ana depoda bulabilirsin. Ne istersen al."

"Ama sözleşme-"

"Sözleşmenin bir önemi yok," dedi sertçe, sonra sesini yumuşattı. "İşe yarar bulduğun her şeyi kullan."

Ona verdiği gülümseme duvarlarını unutturdu, ona baktığında yüzünün aydınlanmasından başka her şeyi unutturdu.

Kendini durduramadan ekledi: "Yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yatak odasının kapısında oyalandı ve Liam'ın çocukluğun umursamaz terk edilmişliğiyle uyumasını izledi. Tıpkı Davi'nin uzun zaman önce yaptığı gibi.

"Bana katılır mısın?" diye sordu usulca, onu geçmişten geri çekerek.

Aniden başını salladı ve onu oturma alanına kadar takip etti. Tıpkı bir gece önce olduğu gibi kanepeye oturdular ama bu sefer kadın onun hemen oturdu, vücutlarının temas ettiği yerlerden sıcaklığı kürküne sızıyordu. Her zamanki geri çekilme, geri çekilme dürtüsünü bekledi. Gelmedi. Onun

Varlık doğru, doğal geliyordu ve bu onu herhangi bir fırtına ya da inişten daha çok korkutuyordu.

Kadın yüzünü adama dönmeden önce birkaç dakika boyunca sessizce alevlere baktılar.

"Bana aileden bahset," dedi yumuşak bir sesle.

Reddetmek için ağzını açtı ama kadının yüzündeki anlayış onu tekrar düşünmeye sevk etti.

"Annem ben Liam'ın yaşlarındayken öldü," dedi yavaşça. İlk kayıp.

"Çok üzgünüm. Annemi bir yetişkin olarak kaybetmek yeterince zordu. Bir çocuk için nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Babam elinden geleni yapmasına rağmen öyleydi. Orduda görev yaptı ama bana bakabilmek için hemen emekli oldu. İlk birkaç yıl zordu ama alıştık. Tamirci olarak çalışırdı ve ben de ona yardım ederdim. Yeterince mutluyduk. Sonra ben on iki yaşındayken yeniden evlenmeye karar verdi."

"Zor olmuş olmalı."

"Evet, herkesin ne kadar mutsuz olduğumu bilmesini sağladım," dedi pişmanlıkla. "Ama Kaela bana karşı çok sabırlıydı. Harika bir kadındı ve onu bir anne gibi sevmeye başladım. O ve babamın bir çocukları oldu, bir oğulları. Davi." Adamın boğazı düğümlenmek üzereydi ve kadın uzanıp elini onun koluna koydu. "Emeklemeye başladığı andan itibaren beni takip etmeye çalışırdı."

"Sakıncası var mı?"

Yapmalıydı - hangi genç erkek peşinden koşan bir çocuk ister ki?

-Ama o başını salladı. "Hayır. Onu sevdim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kolunu okşayarak sabırla bekledi.

"On sekiz yaşındayken orduya katıldım. Babamın izinden gitmek istedim." Onun elini tuttu, dokunuşuyla rahatlamaya çalıştı. "Halkım bölgesel olabilir ama bir savaşta görev alacağımı hiç düşünmemiştim. İki taşra eyaleti arasında küçük bir çatışma patlak verdi,

ve işler kızıştı. Kavga sona erdiğinde, ailem gitmişti. Babam. Kaela. Davi."

Şömineye baktı, alevler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. "Onları korumak için orada değildim ve öldüler."

"Kendini suçlayamazsın."

"Yapamaz mıyım?" dedi acı acı. "Onları korumak için yemin ettim ve başarısız oldum. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım."

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı ama kadın onun elini tutmaya devam etti. Ölümlerinden bu yana ailesinden ilk kez söz ediyordu ve bu sözler onun içini sızlattı.

"O zaman ne yaptın?" diye sordu sonunda.

Omuz silkti.

"Orduda kaldım. Gidecek başka yerim yoktu. Kimsenin almak istemediği görevleri üstlendim çünkü yaşayıp yaşamamak umurumda değildi. Bir şekilde yine de yaşamayı başardım. Artık savaş görevi kalmadığında, gönüllü olarak uzaktan izci oldum. Bu bana yeterince uyuyordu ama buraya düştüğümde geri dönmeye çalışmak için hiçbir nedenim olmadığını fark ettim. Kalmaya karar verdim."

"Tek başına."

"Böylesi daha kolay."

"Her zaman değil." Onun elini daha sıkı kavradı. "Dün geceyi düşünüyordum."

"Yapmamalıydım-"

Parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Bu dokunuş vücudunda elektrik akımları yarattı.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum," diye fısıldadı, yanaklarına yayılan pembeliğe rağmen sesi sabitti.

BÖLÜM 9

Gemma, Yede'nin gözlerine yansıyan ateş ışığının yüzünde yarattığı duygu oyunlarını izledi. Vücudundaki gerginlik kendisiyle olan savaşını gösteriyordu. Elini uzatıp Yede'nin yüzündeki güçlü ama onu zorlamak istemedi. Hem de çok.

"Yapmak zorunda değiliz," diye fısıldadı. "Sadece burada oturabiliriz. Bu şekilde."

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek ona yaklaştı ve omzunun koluna değmesine izin verdi. Temas vücudunda kıvılcımlara yol açtı ve adamın nefes alış verişini düzensizleştirdi.

"Bana ne yaptığını anlamıyorsun." "O zaman anlamama yardım et."

"Ben-" Sözüünü kesti, devasa gövdesi gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Bunu istememeliyim."

"Ama sen biliyorsun."

Kelimeleri durduramadan ağzından kaçtı ve hemen kızardı.

"Evet, ama-"

Elini onun koluna koydu ve kürkün altında kıvrılan kasları hissetti. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Sadece burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Gözleri onunkilere kilitlenmişti, erimiş gümüş rengi, kadının nefesini kesen bir yoğunlukla parlıyordu. Elini çok daha büyük olan eliyle kapatırken kısık bir inilti duyuldu.

"Sorun da bu zaten," diye hırladı. "Seninle her şeyi yapmak istiyorum. İstememem gereken her şeyi. Kendimi inkar ettiğim her şeyi."

Sesindeki ham ihtiyaç, kadının omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Adam elini göğsüne götürüp kalbinin vahşi atışını hissetmesine izin verdiğinde nabzı hızlandı.

"Belki küçük bir başlangıç yapabiliriz," diye fısıldadı. "Sadece bir  p c k?"

Onun cevabını beklemeden öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu temasla damarlarında elektrik kıvılcımları  aktı.

Tıpkı bir gece önce olduğu gibi donup kaldı ama sonra inledi ve ağzı onunkine doğru hareket etti, a  ve talepk rdı. Güçlü kolları onu sarıp sarmaladı ve daha da yakınına çekerek hem güvende hem de arzulanmış hissetmesini sağladı. Kızın merkezinde ısı birikti ve kız ona karşı eridi, parmakları yelesine dolandı ve boynuzlarını kavramak için yukarı uzandı.

 p şme derinleştikçe zaman kayboldu, geriye sadece adamın ağzının kadının vücudunda yarattığı yakıcı zevk kaldı. Adamın tutuşu sıkılaştik a g ğsleri sızladı ve ona doğru eğildi. Adamın verdiği tepkinin sert kanıtını hissetti ve arzusu içinde ürperdi.

Ayrıldı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Gümüş gözleri tutkuyla kararmıştı ama orada başka bir şey de titreşiyordu -korku mu? Pişmanlık mı? Kız karar veremeden adam onu nazikçe kaldırdı ve bir kenara koydu.

"Gitmek zorundayım." Ayağa kalkarken sesi sertti, çoktan duvarlarının arkasına çekilmişti.

Onun uzaklaşmasını izledi, bedeni tatmin edilmemiş bir arzuyla ağrıyordu.

"İyi geceler Yede," diye seslendi usulca arkasından.

Ayak sesleri durakladı, ama sonra gitmişti. Dudaklarına dokundu, onu nasıl hissettiğini, ona evrendeki en değerli şeymiş gibi nasıl sarıldığını hatırladı.

Sabır, dedi kendi kendine. *Küçük adımlarla*. Ama onu atölyesinde tek başına, kendini izole etmeye iten şeytanlarla savaşırken düşününce kalbi sızladı.

Ertesi sabah depoda süs eşyaları aramaya başladı. Kıpkırmızı bir parıltı gözüne çarptı. Metalik iplikleri ışığı yakalayan ipeksi bir kumaş parçası çıkardı. Çok iyi bir terzi değildi ama bir çelenk, hatta belki de oturma alanını aydınlatmak için birkaç yastık bile yapabilirdi.

Deponun kendisinin de anlatacak bir hikâyesi vardı. Her şey titizlikle düzenlenmiş, kendi köşeli yazısıyla etiketlenmişti ama sanki eski hayatının bu parçalarını kalbiyle birlikte mühürlemiş gibi eşyaların çoğunu kalın bir toz kaplamıştı.

Daha fazla kumaş, bu sefer ağır beyaz bir ipek ve farklı boyutlarda gümüş disklerle dolu bir kutu buldu. Bunların bir tür yedek parça olduğundan şüpheleniyordu ama ince tellere asılmış halde çok şenlikli görüneceklerdi. Kullanabileceği muazzam çeşitlilikte metal telleri vardı Başka bir kutuda, dokunduğunda yanan ve duvarlara gökkuşağı desenleri çizen küçük küreler keşfetti.

Bulduklarını sıralarken, onun sade evini büyümlü bir şeye dönüştürmeyi hayal etti. Sadece Liam için değil, onun için de. Dün geceki öpücük hâlâ hafızasındaydı ve Liam'ın geri çekilmeden önce gözlerinin önüne getirdiği o çiğ duygu da.

Belki de bu unutulmuş hazineler geçmişi ile bugünü arasında köprü kurmasına yardımcı olabilir, ona yeni anıların eskilerinin yerini almak zorunda olmadığını gösterebilirdi.

Hazinelerini oturma odasına geri taşıdı ve Liam'a keşiflerini göstererek onları yere serdi. Liam'ın gözleri parıldayan kumaşları ve parlak telleri görünce parladı. Bir parça beyaz kumaş aldı ve ellerinin arasında gerdi.

"Kar taneleri yapabilir miyiz, anne?"

"Dışarıda yeterince olmadığını mı düşünüyorsun?" diye alay etti ve adam kıkırdadı. "Bunlar çok daha sıcak olur."

"Mükemmel bir nokta."

Onu kucağına çekti ve kumaşı üçgenler halinde nasıl katlayacağını gösterdi. Nereden keseceğini gösterirken küçük parmakları kenarlarda gezindi. İlk denemesi orantısız çıktı, ama gururlu sırtışı kalbini ısıttı ve her birinde kendini geliştirdi. Bunlardan bir yığın oluşturduktan sonra, bazılarını pırıl pırıl tellere astılar ve geri kalanını uzun bir çelenk haline getirdiler.

"Bakın başka ne buldum."

Ona küçük küreleri gösterdi ve gökkuşağı renkleri yüzünde dans ederken şaşkınlıktan nefesi kesildi. Onları da çelengin içine ördüler ve uzun, ışıltılı bir renk ve ışık ipi oluşturdular.

Sonra disklere kıpkırmızı kurdele bağladılar. Onun hareketlerini taklit ederken konsantrasyon içinde dili dışarı çıktı. Etraflarını kumaş ve metal parçaları sarmıştı ama umurunda değildi. Bu karmaşa neşe demekti, güvenlik demekti, ev demekti.

Çalışmalarının üzerine bir gölge düştü ve başını kaldırdığında Yede'yi kapı aralığında, gözleri yarattıklarına sabitlenmiş halde buldu. Yüzünde tam olarak okuyamadığı bir ifade vardı; acıyla karışık bir şaşkınlık, korkuyla karışık bir özlem.

Liam hemen ayağa fırladı, son eserini tutuyordu; bükülmüş metalden yapılmış ve parıldayan tellerle sarılmış bir yıldız.

"Bak senin için ne yaptım!"

Süs eşyasını hevesle Yede'ye doğru itti. Oğlunun yanına diz çöküp yıldızı dikkatli elleriyle alırken nefesi kesildi. İri parmakları şaşırtıcı bir nezaketle pürüzlü kenarlarda gezindi.

"Bu gerçek bir beceri göstergesi." Derin sesi gerçek bir takdir taşıyordu. "Özellikle tel çalışması."

Liam'ın yüzünde ışık kürelerine rakip olacak kadar parlak bir gülümseme belirdi. Yede'nin boştaki elini tuttu ve onu işledikleri yere doğru çekti. "Gel bizimle bir tane yap!"

Kendisini yönlendirmesine izin verip yanına bacak bacak atarak yerleştğinde içini mutluluk kapladı. Adamın kalçası kadının kalçasına değdi ve sıcaklık kadının vücuduna yayıldı. Gözleri buluştu ve bakışları nabzını hızlandıran bir yoğunlukla yandı.

Bir metal şeride uzandı, onu karmaşık bir desen haline getirmeye başlarken hareketleri kusursuzdu. Bacağı onunkine sıkıca dayanıyordu, temas hem heyecan verici hem de dikkat dağıtıcıydı. Kendini kendi projesine odaklanmaya zorladı ama göz ucuyla ona bakmaktan da kendini alamadı.

Liam onlar çalışırken gevezelik ediyor, Yede'yle aralarında çatırdayan enerji akımından bihaberdi. Dikkatinin dağılmasına rağmen birkaç süs daha yapmayı başardı; bir ay, bir ağaç ve hatta küçük bir kardan adam. Her biri, paramparça olmuş hayatının parçalarını yeniden inşa etmek için küçük bir adım gibi geliyordu.

İşlerini bitirdiklerinde Liam ayağa fırladı ve bir avuç dolusu eserini tuttu.

"Artık onları asabilir miyiz?" diye sordu, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Sanırım yapabiliriz," dedi. "Ama sence de En Uzun Gece'yi beklememiz gerekmez mi?"

"Hayır! Lütfen anne. Onları görmek istiyorum." Yede ayağa kalktı ve elini ona uzattı.

"Onları kaldırabilirim," dedi ve kadının nabzı yeniden atmaya başladı.

Onun elini tuttu, dokunuşunun gücünü ve sıcaklığını hissetti. Adam onu nazikçe ayağa kaldırdı ve elini bir an için gereğinden fazla tuttu. Bu kısa temas kadının içinde elektrik çarpmasına neden oldu.

"Haydi!" Liam ellerinden tutarak ikisini de ocağa doğru çekti.

Yede, Liam'ı şömineye ulaşabilmesi için kaldırdı ve oğlu dikkatle yerleştirirken onu sıkıca tuttu. Liam'ın kahkahaları odayı o da süsleri yerleştiriyordu.

İşlerini bitirdiklerinde "Çok güzeller," dedi ve Liam ona sırtıttı.

"Daha fazlasını yapmalıyız!"

"Şu anda değil." Nazik bir elini onun omzuna koydu. "Neden biraz ara vermiyorsun?"

"Ama yorgun değilim." Yüzü çoktan çökmüştü. "Bitirmem gerek..."

Oğlu esnedi ve kadın gülümsemekten kendini alamadı. Oğlu her zaman en yorgun olduğu zamanlarda en inatçı olanıydı.

"Neden sana bir hikaye anlatmıyorum?"

"Tamam," diye gönülsüzce kabul etti ama kanepede ona iyice sokuldu.

Yede onun yanına yerleşti, kalçası bir kez daha onunkine bastırdı. Vücudunun sıcaklığı onu rahatlatıcı bir battaniye gibi sardı. Kız maceracı prensler ve cesur prenseslerle ilgili bir masal anlatırken, Yede'nin eli kızın elini tutmak için yaklaştı. Bu küçük jest dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi, sanki bunu daha önce sayısız kez yapmışlardı. Sanki onlar bir aileydi.

BÖLÜM 10

YEde rüya görüyordu. Güneş ışığı, kendi dünyasının canlı çiçekleriyle dolu bir bahçeyi yıkıyordu. Çiçeklerin kokusu havayı dolduruyor, çevredeki dağlardan süzülen serin havayla karışıyordu; evinin kokusu.

Liam çiçek tarhlarının arasında koştururken kahverengi bukleleri güneşte altın sarısı ışıklar saçıyordu. Koşarken küçük elleri yapraklara dokunmak için uzanıyor, yüzünden saf bir neşe yayılıyordu. Çocuğun kahkahası bahçede yankılandı, hafif ve müzikaldi.

Gemma onun peşinden gitti, gevşek örgüsü arkasında sallanıyordu. Zarif ve özgürce hareket ederken çıplak ayakları yere neredeyse hiç değmiyordu. Ona bakmak için durakladı, yeşil gözleri muziplikle parlıyordu. Sevgiyle.

Liam, gümüş yapraklı çiçeklerden oluşan uzun bir yığının arkasından el sallayarak ona seslendi. Gemma'nın kahkahası oğlununkine katıldı, sesler mükemmel bir uyum içinde birbirine karıştı. Seslerindeki neşe bahçenin her köşesini, varlığındaki her boşluğu doldurdu.

Ona doğru bir el uzattı, onu kendisine katılmaya çağırıyordu. O eli tutmak, dokunuşunun sıcaklığını hissetmek istedi. Ailenin sıcaklığını yeniden hissetmek için.

O bunu yapamadan alçak bir gümbürtü huzuru bozdu. Kara bulutlar gökyüzünde yuvarlanarak güneşi örttü ve bahçeyi kıvrımlı bir labirente çevirdi

gölge. Gök gürültüsü tepesinde çatırdadı ve çiçekler kararmış saplara dönüştü. Artık onları göremiyordu.

"Gemma! Liam!" Kahkahaları uzaklaşırken sesi karanlıkta yankılandı, aynı anda her yönden geliyordu.

Bahçe patikalarından aşağıya doğru hücum etti, ayakları altında kayıyor gibi görünen toprağa çarpıyordu. Yollar uzuyor ve eğiliyor, hiçbir yere çıkmıyordu. Panik boğazını tırmalarken kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

"Neredesin?"

Gittikçe artan karanlıkta umutsuzca aradı. Kumral saçların parıltısı bir köşede kayboldu. Koşan ayakların sesi onu ileri doğru çekti. İşte orada!

Gemma'nın dış hatları gölgelerin arasından çıktı, gözleri dehşetle açılmıştı ve Liam kollarına sarılmıştı. Büyüyen bir boşluğun kenarında durdular, formları solmaya başlamıştı.

"Hayır!"

İleri atıldı, elini uzattı, onlara uzandı. Bir an için Gemma'nın teninin avucuna değdiğini hissetti-

Avuçlarının arasında duman gibi dağıldılar, karanlık tarafından yutuldular ve boşluk genişleyerek her şeyi, hatta onun acı dolu çığlığını bile yuttu.

Şiddetli bir solukla sarsılarak uyandı, vücudu kilometrelerce koşmuş gibi ağrıyordu ve tökezleyerek uyku bankından uzaklaştı. Kâbus, örümcek ağları gibi üzerine yapışmış, fırçalayıp atması imkânsızdı. Onları görmeye, iyi olduklarını bilmeye ihtiyacı vardı.

Durmadan önce koridorun yarısına gelmişti.

Bunu yapamam.

Onları rüyalarında kaybetmek bu kadar acı veriyorsa, gerçekte kaybetmeye nasıl dayanabilirdi? Artık buna bir son vermeli, duvarlarını yeniden inşa etmeli, kendinden geriye kalanları korumalıydı. Her adımı diz boyu çamurda yürümek gibi olan atölyesine döndü ve kapıyı arkasından kapattı.

Titreyen elleriyle. Onları buraya getirdiği ilk günden beri kapı.

Tezgâhına döndüğünde tanıdık metal ve yağ kokusu etrafını sardı. Yüzeye dağılmış projeler, tutunabileceği somut şeyler, çözebileceği problemlerdi.

Liam'a gösterme anısını bir kenara iterek kırık bir plazma kesiciyi eline aldı. Teşhis rutini basit ve mekanikti. Kendini her adıma odaklanmaya zorladı, Gemma ve Liam'ın karanlığın içinde eriyip gittiği görüntüsüyle savaştı.

Bir projeden diğerine geçerken, sabah yavaş yavaş ilerliyordu. Bozuk bir verici. Arızalı bir güç bağlantısı. Ellerini meşgul edecek ve zihnini boş tutacak herhangi bir şey.

Liam'ın kahkahası duvarlardan içeri süzüldü, parlak ve netti. Ses onun dikkatli savunmasını delip geçti ve eli İngiliz anahtarının etrafında kenetlendi, metal avucuna battı.

Ayak sesleri kapısına yaklaştı ve ardından nazik bir vuruş geldi.

"Yede?" Gemma'nın sesi sıcak ve endişeliydi. "Öğle yemeği hazırladım. Bize katılmaz mısın?"

Boğazı düğümlendi. Yanlarına gitmek, onun dokunuşunu hissetmek ve Liam'ın gülümsemesini görmek istedi. Ama kâbusun uyarısı zihninde yankılandı - kaybın ezici acısı, boşluğun boşluğu.

"Bitirmem gereken bir iş var," diye verdi, sesi sertti. Bir

duraklama. "Pekâlâ. Birazını sana ayıracağım."

Ayak sesleri geri çekildi. Elindeki alete baktı ve hiçbir şey göremedi. Aralarındaki mesafe, kalbini parçalasa bile, geniş ve gerekli hissettiriyordu.

Kendini bir iletişim dizisine odaklanmaya zorladı, atölye loşlaşırken parmakları mekanik bir şekilde hareket ediyordu, gece çökerken gölgeler yerde sürünüyordu.

Kapı arkasından sessizce açıldı ve dönüp baktı. Gemma koridorun ışıklarıyla aydınlanmış kapı aralığında elinde bir tabakla duruyordu. Onu görünce fiziksel bir darbe yemiş gibi oldu.

"Sana akşam yemeği getirdim," dedi sessizce.

Sesinde yargılama yoktu, sadece özenle inşa edilmiş duvarlarını eritmekle tehdit eden bir sıcaklık vardı.

"Aç değilim."

Sözcükler niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı ama kız irkilmedi. Onun yanına geldi, hareketleri her zamanki gibi zarıftı. Tabağı, projelerini bozmamaya dikkat ederek tezgâhının boş bir köşesine koyarken yemeğin kokusu tatlılığıyla karıştı.

"Yemek yemelisin Yede," dedi nazıkçe.

Adamın sıcaklığını hissedebileceği, yeşil gözlerindeki altın parçacıklarını görebileceği kadar yakın duruyordu. Elleri tuttuğu parçanın üzerinde sıkılaştı, metal kenarlar avuçlarını ısıırıyordu. Kâbusun gölgeleri zihninin kenarlarında gizleniyordu ama onun varlığı onları geri itti ve korkunun yerine çok daha tehlikeli bir şeyi, umudu koydu.

Kâbus anıları, karşısında duran kadının gerçekliğiyle çarpıştı. Adamın ördüğü duvarlar onun sabit bakışları altında yıkılma tehlikesi geçirdi.

Kendini durduramadan hareket etti, onu kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıyla yakaladı. Ağzı tatlı, sıcak ve davetkârdı. Gerçektir. Adam onu daha sıkı kavradı, bu güvenceyi arıyordu ve kadın ona karşı eridi, parmakları boynundaki kürkün içine kıvrıldı. Kız muhtaç bir ses çıkardı ve eli kışına doğru kayarken adamın damarlarında sıcaklık alevlendi-

"Ne yapıyorsun?"

Liam'ın sesiyle birbirlerinden sıçradılar. Çocuk atölyeye sıçradı, gözleri merakla parlıyordu ve umutsuzca kendini toparlamaya çalışıyordu. Saçlarını aceleyle düzeltirken yanakları pembeleşti.

"Yede'ye yemek götürüyorum."

Gitmek için döndü ama onun yanında durakladı.

"Buna daha sonra devam edebiliriz," diye fısıldadı, nefesi kulağına sıcak bir şekilde değiyordu.

Kadının dokunduğu yer karıncalandı. Boğazını temizledi, sesini sabit tutmak için mücadele etti.

"Akşam yemeğinde sana katılacağım."

Yemeği paylaştılar, Liam günü hakkında gevezelik etti. Yaşam alanına göğsünü sızlatacak kadar çok süs eklenmişti. Korkularının onu uzaklaştırmasına izin vermek yerine orada olmalı, bunun bir parçası olmalıydı.

Liam'ı yatağına yatırdıktan sonra elini onun koluna koydu ve ona gülümsedi, gözleri umutla sıcacıktı.

"Neden kaplıcalarda bana katılmıyorsun?"

BÖLÜM 11

Gemma kaplıcaların bulunduğu mağaraya girdiğinde kalbi kaburgalarında gümbürdüyordu. Suyun yüzeyinden yükselen buhar, biyolüminesan ışığın yaydığı loş ışıktaki ruhani pırıltılar yaratıyordu. kaya duvarlarına gömülü kristaller. Havada zengin ve topraksı bir mineral kokusu vardı.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken parmakları titriyordu.

Ne yapıyorum ben?

Bu cesaret hiç de ona göre değildi ama yine de doğru hissettiriyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu, sadece ona her dokunduğunda içinden geçen arzu yüzünden değil, huysuz yüzünün ardında gizlenen nezaket ve ona yapışan keder yüzünden.

Giysilerini parça parça çıkarıp dikkatlice kuru bir çıkıntının üzerine bırakırken ılık nemli hava tenini okşadı. Açıkta kalan teninde soğuktan çok beklentiden dolayı tüyleri diken diken oldu. Ayak parmağını suya daldırıp sıcaklığını test etti. Mükemmeldi.

Sıcak su vücudunu ipek gibi sararken, kayada oluşmuş doğal bir banka geçip omuzlarına kadar suya daldı. Sıcaklık yorgun kaslarına sızdı ve memnuniyet dolu bir iç çekişi bastıramadı. Buhar yüzeyden tembel spiraller çizerek yukarı doğru kıvrılıyor ve yukarıdaki kristallerden gelen mavi-yeşil ışığı yakalıyordu. Yumuşak parıltı, denizin üzerinde gölgeler

Mağara duvarları, hızla akan düşüncelerine uyan uhrevi bir atmosfer yaratıyordu.

Gözleri birkaç dakika içinde üçüncü kez girişe kayarken zaman dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Boş kemer onun cesaretiyle alay ediyordu. Onu çok mu zorlamıştı? Adam yine geri mi çekilmişti?

Suyun derinliklerine gömüldü ve köprücük kemiğini okşamasına izin verdi. Sıcaklık iliklerine kadar işledi ama midesindeki sinir çarpıntısını yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Parmak uçlarıyla suyun yüzeyinde desenler çizerek dikkatini dakikaları saymaktan uzaklaştırmaya çalıştı.

Bakışları tekrar girişe yöneldi. Hâlâ boştu. Sakinleştirici derin bir nefes aldı. Eğer bu gece gelmezse, bunun cesaretini kırmasına izin vermeyecekti. Savunmasını aşmaya, ona mutlu olmanın sorun olmadığını anlatmaya çalışmaya devam edecekti.

Sessiz ayak sesleri nabzının hızlanmasına neden oldu. Derin bir nefes daha alıp cesaretini toplayarak adamın gelmesini bekledi.

Mağaraya adım attığında devasa gövdesinin etrafında buhar dönüyordu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Mavi-yeşil kristal ışık gümüş gözlerini yakaladı ve loş mağarada onları ıslıl ıslıl yaptı. Ona doğru yaklaşırken ağzı kurudu, gözlerindeki sıcaklık omurgasında sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürperti yarattı. Adam soyunmaya başladığında gözlerini kaçıramadı, hareketleri kasıtlı ve telaşsızdı.

Beyaz kürkünün altındaki kasların oyunu onu büyüledi. Bir savaşçı gibi yapıydı, güç ve kuvvet doluydu ama o kocaman ellerin hassas makineleri inanılmaz bir hassasiyetle kullandığını görmüştü. Ona her dokunduğunda yumuşaklığını hissetmişti.

Her santimetrekaresi adamın vücuduna bakışının, orada için için yanan çiğ açlığın farkındaydı. Meme uçları sert tepeler halinde gerildi ve uyarılmışlığını gizlemek için kendini örtme dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine sırtını dikleştirerek ona daha da iyi bir görüş sağladı.

Kendini açıkta ya da savunmasız hissetmek yerine, onun her santimine hayranlıkla bakarken damarlarında heyecan dolaşıyordu. Şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden farklıydı ama bu onun çekiciliğini daha da artırıyordu. Buhar sarmıştı

Bir sevgilinin okşayışı gibi onun formunun etrafında dolaşıyor ve parmakları aynı yolları izlemek için kaşınıyordu.

Pantolonunu çıkardı, kasıklarında daha kalın bir kürk parçası ortaya çıktı ama beklediği alet yoktu. Onun ereksiyonunu altında hissettiğinden emindi ama şimdi ondan hiçbir iz yoktu. Belki de kürkün arkasında . Adam havuza doğru ilerlerken bakışlarını ayıramadı. Adamın kalça kasları her adımda dalgalanıyor, kadının nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oluyordu. Gözleri tekrar adamın kasıklarına kaydı ve orada ne saklı olduğunu merak etti.

Kaynaklara adım attığında su, güçlü gövdesinin etrafında kabardı. Adam yaklaştıkça teni karıncalanıyor, gümüş gözleri kristal ışığı yakalıyordu. Dalgalar göğüslerine çarpıyor, dikleşmiş tepeleriyle alay ediyordu.

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi sessizce ama sözlerinin altındaki tereddütü duydu.

Konuşmadan elini ona doğru kaldırdı. Adam hemen elini tuttu, devasa kollarını kızın etrafına sardı ve onu göğsünün sert duvarına doğru çekti. Vücudunun yumuşak tüyleri kızın tenini gıdıklarken, kız daha da yaklaşarak adamın ve yayların sıcaklığının onu sarıp sarmalamasına izin verdi. Etraflarında yükselen buhar, bu anın ötesindeki her şeyi kapatan samimi bir sığınak yarattı.

Onun bakışlarıyla buluşmak için yüzünü yukarı kaldırdı. Gözlerindeki yoğunluk karşısında kalbi hızla çarptı, kırılmalı ve arzu bu ısıtılı derinliklerde birbirine karışıyordu. Su etraflarında dönüyordu ve ikisinden başka hiçbir şeyin var olmadığı bu mükemmel boşlukta asılı kaldığını hissetti.

"Geldiğine sevindim," diye fısıldadı ve onu öptü.

Adamın dudakları onunkilerin altında sert ve sıcaktı ve adamın iniltisi kadının içinde bir heyecan yarattı. Kolları beline dolandı ve onu vücudunun sert uzunluğuna doğru bastırdı. Kollarını onun boynuna doladığında, kürkünün meme uçlarına yaptığı lezzetli sürtünme karşısında nefesi kesildi.

Öpüşme derinleşti, dilleri onu nefessiz bırakan ve sızlatan samimi bir dansın içinde birbirine dolandı. Vücutları suyun içinde birlikte hareket ettikçe kalçalarının arasında ısı çiçek açtı, her dokunuş sıcak ipeğin

Su. Kendini o anın içinde kaybetti, içinden geçen hislerde boğuldu.

Sonunda nefes nefese ve kızarmış bir halde birbirlerinden ayrıldıklarında, adamın bakışlarındaki ham ihtiyaç kadıninkini yansıtıyordu. Adamın devasa gövdesi koruyucu ve sahiplenici bir tavırla onu çevreliyordu ve bu güçlü erkeğin onu kendi merhametine bırakabileceği bilgisiyle nabızı hızlandı. Ama yapmadı. Bunun yerine, ona kalbini sızlatan bir şefkatle davrandı.

Parmak uçlarını adamın çenesi boyunca gezdirdi, elmacık kemiğinin kıvrımını izledi ve elini adamın omuzlarına düşen kalın yeleye gömdü. Parmakları kürkün içine battı ve altındaki sıcak teni buldu.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı. "Seni memnun etmek istiyorum."

"Bunu bana çok uzun zamandır kimse sormadı," dedi ve kadın onun sesindeki kırılganlığı duydu. "Ben... Bilmiyorum."

Dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde gezdirdi ve kaslarındaki gerginliği hissetti. "O zaman bunu birlikte çözeceğiz."

Elini tuttu ve onu alçak bir çıkıntıya doğru çekti. Adam isteyerek onu takip etti ve düz taşın üzerine çıkmasına izin verdi. Vücudundan su akıyordu ve kadın gözlerinin onun üzerinde dolaşmasına izin verdi, her ayrıntıyı içti. altında dalgalanan kaslar, güçlü uzuvlarının hatları, yelesinin omuzlarına dökülüşü. Adamın her yeri muhteşemdi ama bakışları sürekli kasıklarına dönüyordu.

Parmakları kalın kürk parçasında gezindi ve altındaki sıcaklığı hissetti. Onun dokunuşuyla bir nefes çekti ama geri çekilmedi.

"Alabilir miyim?" diye sordu usulca ve başını salladığında titrediğini hissetti.

Parmaklarını ipeksi sazin içine kaydırarak onun gizli ereksiyonunu aradı. Kalın kılıfı buldu ve parmaklarını nazikçe uzunluğundan aşağı doğru gezdirdi. Tabana ulaştığında adam sarsıldı ve o noktaya daha sıkı bastırdı. Adamın siki serbest kaldı, sıcak ve sert bir şekilde avucunun içindeydi ve adam inledi.

Şişmiş uzunluğu derisinin geri kalanı gibi beyazdı, loş ışıkta parlıyordu ama kalın kırmızı bir damar şaftın etrafında spiral çiziyor, onun dokunuşuyla nabız gibi atıyordu.

"," diye fısıldadı, o baştan çıkarıcı kırmızı çizgiyi izleyerek. "Seni tatmak istiyorum."

BÖLÜM 12

Yede Gemma'nın sözleri karşısında dondu kaldı. Bunu söylediğine, ona dokunduğuna, ona sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi baktığına inanamıyordu.

Ona baktı, yanıtını bekliyordu. Başı döndü. Bunu -onun dokunuşunu, sıcaklığını, gözlerindeki tatlı bakışı- o kadar çok istiyordu ki içi sızladı ama korku hâlâ oradaydı. Özenle inşa ettiği duvarları yıkılmış, onu açıkta ve savunmasız bırakmıştı. Kaybettiği ailesinin görüntüleri zihninden geçti, ardından kâbusundan görüntüler geldi -Gemma ve Liam karanlığın içinde yok oluyorlardı.

Uzaklaşmaya başladı.

"Yapamam-" diye başladı ama kadın küçük parmaklarını adamın sikinin etrafına doladı ve adam kıpırdayamadı.

"Bırak seninle ben ilgileneyim, Yede," dedi sessizce. "Burada sadece sen ve ben varız. Başka hiçbir şey yok."

"Ama-"

"Korktuğumu biliyorum. Ben de korkuyorum. Ama bunu daha iyi hale getirmeyecek."

Kasları gerildi, kaçmak ve teslim olmak arasında kaldı ama kadının sözlerindeki gerçeği inkâr edemedi. Üç yıl boyunca tecrit edilmişti ve ailesinin başına gelenleri öğrendiği günkü kadar ham ve savunmasız hissediyordu.

"Seninle ilgilenmeme izin ver," diye tekrarladı ve başını eğdi, saçları adamın kalçalarına dökülüyordu.

Dudaklarının hassas shaftına ilk dokunuşu, daha fazla protestoyu yok ederek, onun içinden zevk yayını gönderdi. Kadın adamın boyunda uzun bir yol yaladığında parmakları taşa doğru kıvrıldı.

"Mmm." Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kayd ve adamın omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Tadın harika. Tatlı ve naneli."

Diliyle sikinin ucunda daireler çizmeden önce zar zor teşekkür etmeyi başardı. Sıcak dili ve nemli tenindeki serin havanın birleşimi onu ürpertti. Sikinin ucundan ön sperminin sızdığını hissedebiliyordu ve kadının yumuşak zevk uğultusu vücudunda titreşerek onu titretti.

Küçük eli sikin tamamını çevreleyemiyordu ve sıkarken parmaklarının baskısını hissetti. Sikinin kılıfından çıktığı hassas noktaya ulaşana kadar ereksiyonunun yan tarafını yaladı. Yumuşak eti ağzına çekerken ağzı sıcak ve ıslaktı.

Adam homurdandı, kalçaları içgüdüsel olarak yukarı doğru kalktı ve kadın inleyerek onu daha da derinlerine aldı. Diğer eli onun uzunluğunu okşadı, ritim hızlandı. Kadının saçları karnına değdi ve adam elini ipeksi tellere gömdü, kadın sikini okşarken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Kadının dili sikinin dibinde gezinirken adam inledi. Çoktan boşalmanın eşiğine gelmişti.

"Durmalsın," diye soluk bağırdı ama kadın sadece elini sıktı.

"Henüz değil."

Tekrar adamın sikinin ucuna kadar yaladı, sıcak küçük ağzına karşı koymak imkânsızdı. Dudakları bir kez daha onun üzerine kapandığında ona baktı, gözleri arzuyla kararmıştı. Onu derinlemesine içine aldı, tüm horozu sıcak, ıslak ağzıyla çevrelendi ve geri çekilemedi. Patladı, dudaklarından bir kükreme kaçtı, ecstasy vücudunu parçaladı ve ağzına patladı. Vücudu titredi ve kız hevesle yutkunurken tohumu nabızdan sonra nabızda dökülürken vizyonu bulanıklaştı.

Geriye doğru düştü, doruk noktasının sonuncusu vücudunu titretirken sırtı bir gümbürtüyle taşa çarptı. Tamamen bitmiş, tükenmiş ve varlığının derinliklerine kadar sarsılmıştı. Kadın ona gülümsedi, yüzü o kadar sıcak ve... sevgi doluydu ki adam panikledi.

"Ben... Benim gitmem gerek." Adam onun itiraz etmesini bekledi ama kadın hiçbir şey söylemedi, sadece adamın beceriksizce ayağā kalkışını izledi, gözleri karanlık ve okunaksızdı. "Özür dilerim."

Dönüp kaçtı, koridordan aşağıya ve kar fırtınasına doğru koşmadan önce kıyafetlerini toplama zahmetine bile girmedi. Kürkündeki su hemen dondu ve vücuduna soğuk dalgaları gönderdi ama acıyı görmezden gelerek karda dizlerinin üzerine çöktü. Onu ezen suçluluk duygusu çok daha acı vericiydi ve onu ezmekle tehdit ediyordu. Umut etmesine, hissetmesine, bağ kurmasına izin vermişti ve bunu yaparken sadece kendi kalbini değil, onun kalbini de riske atmıştı. Tam olarak veremeyeceğini bildiği bir şeyi ona sunmaya hakkı yoktu.

Yapabilir miyim?

Masanın karşısından ona gülümsemesi, Liam'a derslerinde yardım etmesi, evini aydınlatmak için dekorasyona odaklanması, defalarca savunmasını nazıkçe aşması gibi anılar zihnini doldurdu.

Onu kaybedemem. Onları kaybedemem.

Yalnız yaşamına geri dönme, onun gülümsemesini bir daha asla görememe ya da Liam'ın kahkahalarını bir daha duyamama düşüncesi, ailesini kaybettiğinden beri hissettiği tüm acılardan daha derin bir acı yarattı.

Aralarındaki bağ, ne kadar güvenli hisse derse hissetsin, görmezden gelebileceği ya da bir kenara itebileceği bir şey değildi. Her içgüdüğü ona geri çekilmesi, kendini potansiyel acıdan için bağı rıyordu ama yıllardır ilk kez, ördüğü duvarlar koruma gibi değil, hapishane gibi hissettiriyordu.

Eğer onun hayatının bir parçası olmak istiyorsa, onları tamamen ortadan kaldırması ve ona her şeyini vermesi gerekiyordu. Risklerin farkındaydı ama karda diz çökerken ödüllerin buna de ğe ceğini biliyordu. Tek umudu panik ata ğıyla her şeyi mahvetmemiş olmasıydı.

Islak kürkü ve kar fırtınası arasında neredeyse buzla kaplanmıştı ve kurtulmak için mücadele etmesi gerekiyordu. Sonunda ayağa kalkmayı başardığında bunun uygun bir benzetme olduğunu düşündü. Aceleyle içeri girdi ve kaplıca mağarasına geri döndü. Mağara boş, sessiz ve ıssızdı. Kalbi ağrıyordu ama yılmayı reddetti. Son buzı da temizleyecek kadar suya daldı, sonra kurulandı ve onu aramaya koyuldu.

Oturma odası boştu, süslemeler loş ışıkta usulca parlıyordu ve sessizce yatak odasının kapısına doğru ilerledi. Kapı hafif aralık duruyordu ve dışarıdaki kardan yansıyan ışık onun orada olduğunu, Liam'ın onun yanında, güvende ve korunmuş olduğunu görmesine yetti.

Huzura baktı ve adam tereddüt etti, onu uyandırmak istemedi ama sonra gözleri açıldı. Yüz ifadesini suçlama ya da incinmişlik yerine sıcaklık doldurdu. Elini ona doğru kaldırdı, avuç içi davet edercesine yukarı bakıyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadı, sesi sessizlikte yumuşaktı.

Kalbi kaburgalarında gümbürdüyordu. Bir adım aralarındaki uçurumu kapatabilirdi. Bir adım her şeyi değiştirebilirdi.

Ona doğru gitti.

BÖLÜM 13

G Emma bir sıcaklık kozasıyla sarmalanmış bir halde bilincini kaybetti. Gözlerini açtığında Yede'nin devasa kolunun hem kendisini hem de Liam'ı sardığını, beyaz kürkünün tenini gıdıkladığını gördü. Yede'nin ağırlığı ve sıcaklığı

Sırtına bastırdığı bedeni omurgasında karıncalanmalara neden oldu. Onun bütün gece kalmasını beklemiyordu ama bütün gece onlarla kalması iyiye işaretti.

Liam'ı rahatsız etmek istemediğinden, bir gece önce ona mırıldanarak özür dilemekten fazlasını yapma fırsatı vermemişti. Bugün konuşmaları gerekecekti - konuşacaklardı ve belki de daha fazlasını, diye düşündü gülümseyerek.

Liam'a bakmak için başını eğdi. Oğlunun yüzü memnuniyetle parlıyordu, saçları yastığa doğru savrulmuştu. Maden kampında takındığı o perili bakıştan eser kalmamıştı. Burada, Yede'nin koruyucu kucağında, nihayet hak ettiği kaygısız çocuk gibi görünüyordu.

Rüzgâr, güneş ışığının camdaki donun kristal desenlerini yakalamasına izin verecek kadar azaldı ve odanın her tarafına küçük gökkuşakları saçtı. Dışarıda taze kar dağı bembeyaz örtmüştü.

Kısa bir süre önce çaresiz ve dehşet içindeydi, sadece oğlu ve kararlılığıyla bir kar fırtınasından kaçıyordu. Şimdi yıllar sonra ilk kez kendini gerçekten güvende hissediyordu.

Yede'nin kucağına daha da sokulup anın tadını çıkarırken dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı. Yede'nin kolu içgüdüsel olarak onun ve Liam'ın etrafında sıkılaşıp onları daha da yakınlaştırdı. Liam'ın korkularını tamamen yenmeyi başardığından emin olmasa da bu basit jest onu mutlulukla doldurdu.

Huzur uzun sürmedi. Liam onun yanında gerinerek kıpırdandı ve bir dirseğin karnına çarpmasıyla irkildi. Gözlerini kırıştıtararak açtı, önce odaklanamadı, sonra arkasında Yede'nin devasa formunu görünce genişledi.

"Yede!"

Heyecanlı çılgılığı onu durduramadan sessizliği delip geçti. Onu susturmaya çalıştı ama coşkusu dizginlenemedi ve Yede arkasından güldü.

"Günaydın ufaklık."

Sesi, beklenmedik bir samimiyetle dokundukları yerde vücudunda titreşti ve yanaklarına dolan sıcaklığı hissetti. Liam'ın gürültülü uyanışına rağmen geri çekilme belirtisi göstermeyen kolu hâlâ ağır bir şekilde belinde duruyordu. Bu düşünce onu son derece memnun etti.

"Günaydın," diye mırıldandı, başını çevirip onun bakışlarıyla buluştu.

"Sana da günaydın."

Adamın nefesi kulağını ısıttı ve vücudunda lezzetli bir ürperti dolaştı. Neyse ki Liam, aralarındaki ani sıcaklığı fark edemeyecek kadar planlarına odaklanmıştı.

"Bugün başka süsler de yapacak mıyız?" diye sordu heyecanla zıplayarak. "Kartanesi yapabilir miyim? Ya da bir ağaç?"

"Göreceğiz," dedi. "Ama önce kahvaltı."

Liam yataktan zıplayarak çıktı, şimdiden o günkü planları hakkında konuşmaya başlamıştı. Yede'ye gülümsedi ve yataktan çıktı. Yede de onu takip etti. Hiçbir şey söylemedi ama elini yüzünde gezdirdi ve gözlerindeki sıcaklık nefesini kesti.

"Ben kahvaltıya başlayayım," dedi, sesi alçak ve samimiydi.

Liam yıkanıp giyindiğinde, Yede malzemeleri bir karıştırma kabına ölçmeye başlamıştı bile. Yanına gittiğinde Liam'ın kürkü koluna sürtünerek teninde karıncalanmalara neden oldu.

"Yardım edebilir miyim?" Liam masanın yanında ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, adeta heyecandan titriyordu.

Onu bankın üzerine kaldırdı. "Karıştırabilirsin. Yavaşça. Artık un patlaması yok."

Karıştırma kabının üzerine eğilirken ciddiyetle başını salladı, dili konsantrasyonla dışarı çıkmıştı ve başının üzerinden eğlenen bir bakış paylaştılar. Mutfak sıcaklık ve pişmekte olan hamurun tatlı kokusuyla doldu.

Masaya koyması için tabakları ona uzatırken, parmakları gereğinden uzun süre bir arada kaldı. Adamın dokunuşu kızın içinde sıcak ızgarayla hiçbir ilgisi olmayan kıvılcımlar yarattı.

Sonunda oturduklarında Liam hemen elindeki şurubu şerbete batırdı ve kocaman bir ısırık alarak yüzünün büyük bir kısmına şurup bulaştırdı.

"Bunlar gelmiş geçmiş en iyi krepler!"

"yemen gerekiyor, giymen değil," diye geçerek saçlarını karıştırdı.

Yede ciddiyetle, "Sanırım bir banyo daha yapmak gerekebilir," deyince Liam neşeyle sırıttı.

"Buna degecek."

Her şey o kadar doğru geliyordu ki, bunun yeni hayatları olduğunu hayal etmek çok kolaydı. Birlikte kahvaltı, kahkahalar ve evi dolduran sevgi. Yede'ye baktı, onun da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Yede ona bakıyordu, gözlerinde aynı sıcaklık vardı.

Ama işleri bittiğinde, her zaman yaptığı gibi sandalyesinden kalktı, iri vücudu kahvaltı tabaklarının üzerine bir gölge düşürdü. Onu tekrar yanlarına çekmek istedi ama bunun yerine parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı.

Sanki o da birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak istiyormuş gibi tabaklarını yavaşça topladı.

Liam'ın yüzü düştü. "Gitmek zorunda mısın?"

"Seviyorum." Oğluna bakarken yüz ifadesi yumuşadı. "Ama ikinizle de sonra görüşürüz, tamam mı? Ders zamanı!"

Adam uzaklaşırken endişelenmemeye çalışarak başını salladı. *Kaçmıyor*, dedi kendi kendine. *Hâlâ yapması gereken işler var*. Masadan ve Liam'ın daha önce pek çok kez yaptığı gibi koridorda kayboluşunu izlemek yerine çalışma kitaplarını almaya gitti. Sabah bir şekilde yarım kalmış gibi hissediyordu, son notasından önce kısa kesilmiş bir şarkı gibi.

"Yede ile süs eşyası yapamaz mıyız?" Liam alt dudağını dışarı çıkararak sordu.

"Yapacak işleri var bebeğim." Yede'nin varlığı olmadan mutfağın ne kadar boş hissettirdiğini görmezden gelmeye çalışarak onun saçlarını karıştırdı. Sıcacık kahvaltıları bitmiş olabilirdi ama tatlılığı dilinde bal gibi kalmıştı. "Bu sabah harfleri çalışalım, sonra da öğleden sonra süs eşyaları yaparız."

Liam iç çekti ama çalışma kitabının üzerine eğildi. Bir saat kadar birlikte çalıştılar ve sonra Liam onu boyarken bırakıp koridorda sessizce atölyeye doğru . *Sadece iyi olduğundan emin olmak için*.

Ofisinin önünden geçerken içeriden gelen boğuk bir gümbürtü duydu ve açık kapı aralığından baktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Oda dönüştürülme sürecindeydi. Masası bir duvardaki rafların altına itilmiş, diğer tarafta sağlam bir ahşap karyola için yer açılmıştı. Ekipmanları raflardan kaldırılmış, Liam'ın en sevdiği çizimlere ve oyuncaklara yer açılmıştı.

Yatağın ayaklarından birini düzelttiği yerden başını kaldırdı. Gözleri onunkilerle buluştu, derinliklerinde bir parça belirsizlik vardı.

"Düşündüm de..." Boğazını temizledi. "Çocuğun kendine ait bir alanı olmalı. Ona ait bir şey."

Yanına gitti ve parmaklarını pürüzsüz ahşap çerçeve boyunca gezdirdi. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet" Ayağa kalktı, dizlerindeki tozu fırçaladı. "İki kişi için yeterince büyük, eğer onunla kalmak istersen, ama..." Sesi alçaldı, sertleşti. "I

onun yerine yatağımı paylaşırđın diye umuyordum."

BÖLÜM 14

Yede endişeyle Gemma'nın cevabını bekledi ve yüzünde herhangi bir tepki belirtisi olup olmadığına baktı. Elleri iki yanında titriyor, ona uzanma dürtüsüyle savaşıyordu. Bu onun kararı olmalıydı.

"Bundan emin misin?" diye sordu nazikçe. "Çünkü eğer değilsen-"

Soru aralarında havada asılı kaldı, ama göğsünde yükselen tanıdık panik yerine, derin bir sakinlik duygusunun üzerine yerleştiğini hissetti. Uzun zamandır onu rahatsız eden şüpheler sabah sisi gibi dağıldı.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım." Sonunda aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun ellerine uzandı. "Bunu inşa etmeye iki gün önce başladım. Ne zaman elime bir alet alsam ya da bir tahtayı ölçsem, onun için bir yer yapmanın ne kadar doğru olduğunu düşünüp durdum. İkiniz için de. Saklanmayı bırakmanın zamanı geldi."

Yavaşça başını salladı, dökülmemiş gözyaşları gözlerinde parlıyordu.

"Hâlâ korktuğunu biliyorum," diye fısıldadı ellerini sıkarak. "Ve bunun hissetmeyi bırakmaya karar verebileceğin bir şey olmadığını da biliyorum." Elini onun yüzüne doğru kaldırdı ve yanağını kavradı. "Ama bunun üstesinden geleceğiz. Birlikte."

Bu kelime aralarında asılı kaldı, anlamı ağırdı. Onun korkusunu anladığını ve kendi başına üstesinden gelmesi için onu zorlamayacağını hatırlatıyordu.

"Birlikte," diye tekrarladı adam ve kadın ona gülümsedi, sonra parmak uçlarına kalkıp dudaklarını onunkilere değdirdi. Öpücük kısaydı, nazikti, ama kıvılcım çıkardı

İçinde ilkel ve güçlü bir şey vardı. "Evet," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

Sevinç göğsünde kabardı, patlayacağını düşünene kadar genişledi. Uzun zamandır ona eşlik eden yalnızlık ve suçluluk duygusunun ezici ağırlığı basitçe... yok oldu. Ona gülümsedi, kendi gözleri de duygularla parlıyordu. Birlikte bir geleceğin, paylaşılan gecelerin ve sabahların vaadi onu beklentiyle doldurdu.

"Sence Liam'ın bu konuda ne düşündüğünü öğrenmeli miyiz?" diye sordu ve Liam başını salladı.

Çocuğun tepkisi umduğu gibiydi, yüzü saf bir sevinçle parlıyordu.

"Kendi odam mı? Gerçekten mi? Ve istediğim gibi dekore edebilir miyim?" Liam ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak hevesle ikisinin arasına baktı.

Gemma kararlı bir şekilde, "Mantık çerçevesinde," dedi ama Liam yeni odasının etrafında dolanıp istediği şeyleri işaret ederken yüzündeki gülümsemeyi engelleyemedi.

"Çizimlerimi buraya koyabilir miyiz? Ve belki birkaç raf daha ekleyebiliriz?" Liam daireler çizdi. "Ve ışıklar! Senin atölyendekiler gibi!"

"Sanırım özel aydınlatma yapmak için kullanabileceğimiz bazı yedek parçalarım var."

Liam hemen onun elini tuttu, küçük parmakları güvenle büyük parmaklarına dolandı ve onu atölyeye doğru çekmeye çalıştı.

"Şimdi başlayabilir miyiz? Lütfen?"

Kendisini çekmelerine izin verdi, Gemma da yumuşak bir kahkahayla onu takip etti.

"Önce bir plan yapmalıyız," dedi kâğıt ve çizim araçlarını çıkarıp hevesli çocuğun önüne koyarken. "Bana ne düşündüğünü göster."

Liam'la birlikte planları üzerinde çalışırken, birkaç dakikada bir başını kaldırıp Liam'ın onları izlediğini ve dudaklarında bir gülümseme belirmediğini fark etti. Onun gerçekten orada olduğuna, bunu gerçekten yaptıklarına inanamıyordu.

Sabahın geri kalanını oda üzerinde çalışarak ve Liam'ın küçük eşya koleksiyonunu taşıyarak geçirdiler. Liam, Gemma'nın odada dolaşırken, ortalığı toplarken ve yeniden düzenlerken varlığının son derece farkındaydı. Bir kol dolusu battaniyeyle yanından geçerken Gemma'nın kalçası Liam'ın kalçasına çarptı ve bu temas Liam'ın içinde arzu uyandırdı. Gemma, adamın nabzını hızlandıran bilmiş bir gülümsemeye başını kaldırdı.

Ona dokunmak için bahaneler bulmaya devam etti; eli kolundaydı, bir şeye uzanırken vücudu sırtına bastırıyordu. Her temas tenini karıncalandırıyordu. Kendini bu jestlere karşılık verirken buldu, birlikte göğüslerini hareket ettirdiklerinde eli onun beline yerleşti ve gereğinden uzun süre kalmasına izin verdi. Kulağına "teşekkür ederim" diye fısıldamak için eğildiğinde, nefesi boynunu gıdıkladığında, onu daha yakına çekme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Bu gece yeterince erken gelemezdi.

Günün geri kalanı mutlu bir kaos geçti, ta ki Liam sonunda yüzünde mutlu bir gülümsemeye yeni yatağına yatana kadar.

"İyi geceler," diye mırıldandı, zaten yarı uykuluydu ve sessizce uzaklaştılar.

Yalnız kaldıklarında, parmaklarını onunkilere geçirdi ve elini çekti.

"Yatağa gel."

Kalbi hızla çarpıyor, heyecan ve gerginlik birbirine karışıyordu. Onunla son kez birlikte olduğunda paniğe kapılmıştı. Ama hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyecekti. Onu istekle takip etti, odasına -şimdi onların odasına-doğru attığı her adımda beklentisi artıyordu.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz onu öptü. Bunun nazik, şefkatli bir öpücük olmasını istemişti ama dudakları birbirine değdiği anda kendini tutamadı. Onu kendine doğru çekti, üç uzun yıllık yalnızlık ve ihtiyaç içinde patlarken ağzı yuttu. Kadın da aynı hevesle karşılık verdi, elleri adamın yenesine doğru kayarak onu kendine yakın tuttu. Birbirlerinin ağızlarını keşfederken dilleri birbirine karıştı. Onun tadında kendini kaybettikçe, ince kıvrımlarının vücuduna baskı yaptığını hissettikçe içinden ısı aktı.

Sonunda nefes nefese birbirlerinden ayrıldıklarında, göğüslerinin göğsüne dayandığı yerde kalbinin hızlı atışını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim." Başparmağını öpücükle şişmiş dudaklarında gezdirdi ve kızarmış teninin sıcaklığını hissetti. "Kontrolümü bu şekilde kaybetmek istememiştim. Acele etmemeye niyetliyim."

"Hızlı olmak her zaman kötü değildir."

"Bunu söylediğini unutma," diye hırladı.

Onu yatağa taşımadan önce vücudunun ince ve zarif hatlarını ortaya çıkarmak için elbisesini sıyırdı. Onu tekrar öptü, ağzı sert ve talepkâr, sonra başını kaldırdı ve ona gülümsedi.

"Bu gece benim sıram."

Gözleri büyüdü, dudakları öpücükten hâlâ ayrıktı, çünkü adam vücudunun aşağısına doğru öpmeye başladı, kalçalarını ayırana kadar her kıvrımı ve çukuru keşfetti.

O kadar küçük, o kadar narindi ki, adamın yüzü neredeyse alt bedenini kaplıyordu ama adam başparmaklarını narin kıvrımları ayırmak için kullandığında kadın sadece iç çekti ve bacaklarını daha da araladı. Adam onun sıvı sıcaklığında geniş bir yol yaladığında ürperdi, vücudu ağzının altında titriyordu. Yarığının tepesindeki küçük bir et parçası diline karşı zonkluyordu ve o da nazikçe yaladı. Kadın haykırırken kalçaları adamın ağzına çarptı.

Oh, evet.

Adam onu tekrar yaladı, geniş dilini küçük düğmenin etrafında dolaştırdı ve kadın inledi, elleri adamın boynuzlarına yapıştı ve ağzına doğru bastırdı. Kadının kokusu adamın kafasını doldurdu, tatlı ve baharatlıydı. Onu dikkatle inceledi, vücudunun küçük girişini buldu ve önce bu dille, sonra dikkatli bir parmakla içine bastırırken tekrar inledi. O kadar sıkı, sıcak ve mükemmeldi ki homurdandı, siki çarşaflara çarparak zonkluyordu

Vücudu adamın ağzına karşı çılgınca hareket etmeye başladı, iniltileri daha da yükseldi. Tekrar küçük düğmeye odaklandı, onu alıştırma alıştırma

Altında sarsılana kadar acımasız daireler çizdi, adı dudaklarında bir çığlıktı.

Ona toparlanma şansı vermedi, vücudunu yukarı kaydırđı ve sikinin başını girişine yerleştirdi. İçine dalmamak için savaşmak, damarlarında kabaran aciliyete rağmen hareketlerini yavaş ve nazik tutmak zorundaydı.

Bacaklarını adamın beline doladı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı ama adam direndi.

"Sabır, tatlım."

"Sabır istemiyorum. Seni istiyorum, hepinizi."

"Ben senden çok daha büyüğüm." Onu umutsuzca istiyordu ama onu incitirse kendini asla affetmeyecekti.

"Umurumda değil." Onu tekrar çekti. "Sana ihtiyacım var, Yede."

Küçük bir eliyle sikinin etrafını sarmak için aşağı uzandı ve adamın görüşü bulanıklaştı. Artık daha fazla direnemeyecek durumdaydı. Yavaşça onun vücudunun erimiş sıcaklığına doğru bastırdı. Parmakları boynuzlarında sıkılaştı, gözleri irileşti ve irkildi ama adam herhangi bir acı belirtisi görmedi. Daha derine kaydđ, birkaç saniyede bir durup kadının alışmasına izin verdi. Ancak tamamen gömüldüğünde nefesini tuttuğunu fark etti.

"İyi misin?"

"Oh, evet." Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

Adam geri çekildi ve sonra sert ve hızlı bir şekilde ileri doğru itti ve kız inerken gözleri geri yuvarlandı. Tekrar yaptı, vücudu onunkini kapladı, iri bir eli boynunu destekliyordu. Diğer elini kıcının altına kaydırarak onu kendisiyle buluşması için yukarı itti ve küçük, sıkı vücudu onun etrafında kenetlenirken inledi. Doruk noktasına yaklaştığını hissedebiliyordu ve kontrolü elinde tutmak için savaştı, önce onun zevk almasını istiyordu.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı. "Daha sert."

Kadın doğru eğildi ve adam isteyerek itaat etti, kadının etrafında titrediğini hissettikçe itişlerinin gücü ve hızı arttı. Onun adını haykırdı

vücudu kasıldıkça ve kontrolü parçalandıkça. Onun içinde patlarken adını haykırdı, vücudu kollarında durmadan titriyordu. Fırtına nihayet üzerlerinden geçtiğinde, adam onun yanındaki yatağa yığıldı, hala onu göğsüne bastırıyordu, hiç düşünmediği kadar mutluydu.

BÖLÜM 15

G Emma derin uykusundan uyandı, vücudunun her yeri lezzetli bir şekilde ağrıyordu. Yede'nin sıcaklığını aramak için yatağa uzandı ama sadece soğuk çarşaflarla karşılaştı. Gözleri hızla açıldı ve dirseklerinin üzerinde duruyordu.

Ay ışığı pencereden içeri süzülüyor, yanındaki boş alana gümüş gölgeler düşürüyordu. Kalbi sıkışmıştı. Birlikte geçirdikleri tutkulu geceden sonra yine içine mi kapanmıştı?

Kürkleri çıplak omuzlarından tamamen doğrulduğunda, gecenin serin havasında titriyordu. Birbirlerine dokunmak için acele ederken düştükleri yerde atılmış giysileri hâlâ yere saçılmıştı. Adamın tenindeki elleri ve adını fısıldayışını hatırlayınca yanakları ısındı.

Ama şimdi evin sessizliği etrafını sarmıştı. Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve gömleğini çekti, kumaş küçük bedeninde yüzüyordu. Kapıya doğru ilerlerken eteği dizlerine değdi.

Eşikte durakladı, ona yer vermekle kalbinin sesini dinlemek arasında kaldı. Gözlerindeki kırılganlığı hatırlayınca kararını verdi. Onun tekrar duvarlarının arkasına çekilmesine izin vermeyecekti.

Liam'ı aramak için karanlık evin içinde ilerlerken taş zemin çıplak ayaklarının altında serindi. Atölyesi karanlık ve boştu ve Liam hâlâ yeni yatağında huzur içinde uyuyordu. Ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Ana odanın pencereleri, zemin üzerinde gümüş yollar çiziyordu ve sonunda camdan onu gördü. Evin önündeki uçurumun kenarında hareketsiz duruyordu, iri bedeni yıldızlarla dolu gökyüzüne bakıyordu. Buradan bile omuzlarındaki gerginliği, boynuzlu başının gökyüzüne doğru nasıl eğildiğini görebiliyordu.

Sonunda kalkanını bırakmış bir savaşçı gibi hem güçlü hem de savunmasız görünüyordu.

Pelerinini kapının yanındaki kancadan aldı ve botlarına adım atmadan önce sıkıca sarındı. Kapı zar zor bir fısıltıyla açıldı ve keskin dağ havası ciğerlerine keskin ve temiz bir şekilde doldu.

Üstlerinde, gece gökyüzü sonsuza dek uzanıyordu, daha önce hiç görmediği kadar çok yıldız mürekkep gibi karanlığa dağılmıştı. Siyah kadife üzerine serpiştirilmiş mücevherler gibi parıltıyor, soğuk ışıklarını karla kaplı zemine düşürüyorlardı.

Aralarındaki mesafeyi geçerken botları hafifçe çıtırdadı ama o dönmedi, onu buraya çeken düşüncelerin içinde kaybolmuştu. Uzandı, avucunu hafifçe onun geniş sırtına bastırdı, kalın kürkünün arasından vücudunun sıcaklığını hissetti.

Onu rahatlatmak için, adam hemen kolunu ona doladı ve onu yanına çekti. Ona doğru eğildi, ısırın soğuğa karşı onun sıcaklığı için minnettardı. Kız ona sokulup tanıdık kokusunu içine çekerken kürkü yanaklarını gıdıkladı.

"Fırtına geçti," dedi, derin sesi kadının içinde titreşerek.

Kalbi önce tekledi, sonra sıkıştı. İlk anlaşma zihninde yankılandı: Fırtına dinene kadar kalabilirlerdi. Aralarında olanların bunu değiştirdiğini düşünmüştü ama yanılıyor muydu?

Sertçe yutkundu, kendini çelikleştirdi. Belirsizlik içinde beklemektense onunla yüzleşmek daha iyiydi.

"Bu gitmemizi istediğin anlamına mı geliyor?"

Sözcükler ancak bir fısıltının üzerinde çıktı, gece esintisi tarafından taşındı.

Adamın kolu kızın etrafında sahiplenici bir şekilde sıkılaştı ve onu geniş göğsüne daha da yaklaştırdı. Başını sertçe sallarken gümüş gözleri yıldız ışığını yakaladı.

"Gitmenizi asla istemiyorum. İkinizin ," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. "Sen ve Liam buraya, benim yanıma aitsiniz."

Onun sözleriyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama ses tonundaki acıyı da fark etti. Yanağındaki yumuşak tüyleri okşamak için uzandı.

"O zaman sorun ne?"

"Hiçbir şey uzun sürmez." Gözleri kısa süreliğine kapandı ve onun dokunuşuna yaslandı. "Sevdiğim herkes gitti. Kaybetme düşüncesi-"

Adam sözünü kesti ama kadın onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu. Diğer kolunu onun beline dolayarak daha da yaklaştı.

"Yarının ne getireceğini bilmiyoruz. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama buradayız. Birlikteyiz." Tekrar onun yanağını okşadı. "Her an değerlidir, neden olabilecekler hakkında endişelenerek onları boşa harcayalım ki?"

Titreyerek bir nefes aldı, sonra başını salladı, vücudundaki gerginlik azalmaya başlamıştı. Elini yüzüne götürdü, başparmağı sonsuz bir nezaketle yanağını .

"Şimdi yatağa geri dön," diye fısıldadı ve bakışlarındaki sıcaklık nefesinin kesilmesine neden oldu.

Sessiz evin içinden odalarına doğru kendi isteğiyle onu takip etti. Pencerelerden sızan ay ışığı her şeyi gümüş gölgeler içinde bırakıyordu.

Ona uzandı, güçlü kolları onu kendine çekti. Yüzünü onunkine doğru eğdi ve adam onu öptü. Yavaş, tutkulu bir öpücüktü bu ve kadının vücudunda sıcaklığın kıvrılmasına neden oldu. Adamın dili kızın ağzına kayarak onun dilini aradı. Ona sarıldı, öpücüğün ve vaat ettiklerinin kendisini alıp götürmesine izin verdi. Adamın eli gömleğinin altından kayarak göğsünü avuçladı ve meme ucuyla oynadı.

Öpüşmelerine ara verip gömleği kızın başından çekti ve sonra yatağa oturup onu kucağına oturttu. Ağzı hemen

Gergin bir tepe noktası aradı, sıcak dili meme ucunun üzerinde dönüyordu. Zevk o kadar yoğundu ki vücudu sarsıldı ve parmakları adamın boynuzlarına sıkıca yapıştı

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldı.

Adam hevesle emdi ve kadın haykırdı, adamın siki kılıfından kurtulurken vücudu ona doğru eğilmeye başlamıştı bile. Kalın, sert uzunluğunun kaygan kıvrımlarına karşı zonklama hissi, uyarılmasının daha da yükselmesine neden oldu ve çılgınca öpüşürken kendini ona karşı ovuşturdu.

"Şimdi," . "Seni şimdi istiyorum."

Güldü, sesi derin ve neşeliydi ve onu üzerine kaldırdı, sikinin geniş başı girişini okşarken ağzı onunkini aldı. Yavaşça onun üzerine doğru eğildi, bu pozisyonda gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Neredeyse. Durakladı, kendini ona alıştırmaya çalıştı, sonra biraz daha eğildi.

"Çok sıkı amına koyayım," diye

inledi. "Bu kötü mü?"

"Bu inanılmaz," diye homurdandı ve kadın gülümsedi.

Ayağa kalktı, sonra daha da aşağı indi. Parmakları kalçalarında esnedi ve kendini dizginlemeye çalıştığını anladı. İç kaslarını deneysel bir şekilde sıkı ve tüm vücudu sarsıldı.

"Bunu yapmaya devam edersen kendimi daha ne kadar kontrol

edebilirim bilmiyorum." "O zaman yapma," dedi yumuşak bir sesle.

Hırladı ve onları ters çevirdi, böylece kız yatağa sırt üstü uzandı. Bacaklarını omuzlarına bağladı ve kadın inledi. Açı daha da derine girmesine izin verdi ve uzun, sert vuruşlarla içine girdi. Adamın devasa vücudu kadınınkine çarparken kadının tek yapabildiği dayanmaktı.

"Çok mükemmel," diye nefes nefese kaldı. "Çok sıkı. Çok benim."

Adamın gözleri sahiplenici bir sıcaklıkla parlıyordu ve kadın titriyordu, zaten doruk noktasının eşiğindeydi. Tırnakları adamın kollarına batıyor, vücudu titreyerek kendinden geçmenin eşiğine .

"Söyle," . "Benim olduğunu söyle. Gitmeyeceğini söyle."

"Ben seninim," dedi nefes nefese. "Gitmeyeceğim."

Aleti inanılmaz derecede kalınlaşırken dişleri boynuna kenetlendi ve doruğa ulaştığını haykırdı. Vücudu onunla birlikte paramparça oldu, sıcak tohumunun sonsuz dalgalar halinde içine aktığını hissederken çaresizce titriyordu. Sonunda onun üzerine yığıldı, başı göğsündeydi, siki hâlâ içine gömülüydü. Kadın bir elini kaldırıp adamın ensesini kaplayan kalın kürkün üzerinde gezdirmeyi başardı ve adam ürperdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sen de benimsin."

Gözleriyle buluşmak için başını kaldırdı, sonra ona yavaş ve ciddi bir gülümseme verdi. "Evet. Her zaman."

BÖLÜM 16

T İki gün sonra Yede, Liam için yaptığı mekanik köpeğin hassas mekanizmalarının üzerine eğildi. Metal parçalar mükemmel bir şekilde birbirine geçti, her bir bileşen özenle seçilmişti. O zaten Gemma'nın hediyesini bitirdi.

Atölye tanıdık seslerle uğulduyordu ama şimdi bu seslere koridordan aşağı süzülen uzaktan gelen kahkahalar eşlik ediyordu. Bu sesle göğsü sıkışmıştı. Gemma'yı kollarında tuttuğu, onun gülümsemesiyle uyandığı, Liam uyuduktan sonra sessiz anları paylaştığı iki gece, hak etmediği bir rüya gibi gelmişti.

Kuyruğu köpeğe takarak hareketini test etti. Eklemler sorunsuzca dönüyor, çalışma lambasının ışığını yakalıyordu. Liam buna bayılacaktı. Çocuğun heyecanlı yüzünü düşünmek onu gülümsetti, hatta mutluluğunun kenarlarında endişe dolaşsa bile. Eli oyuncağın üzerinde hareketsiz kaldı. Ya başlarına bir şey gelirse?

Çoğu zaman korkularını kontrol edebiliyor, Gemma'nın önerdiği gibi şimdiki zamanın tadını çıkarabiliyordu ama yine de bu korkuların savunmasını delip geçtiği zamanlar oluyordu.

Koşan ayakların sesi onu daldığı düşüncelerden kopardı. Köpeği hızla uzaklaştırırken Liam'in ayak seslerini duydu. Çocuk nasıl olmuştu da

bu kadar kısa sürede hayatı için bu kadar önemli hale gelmişti? Bu düşünce onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Ama onları kaybetme düşüncesi midesine taş gibi otursa da, Liam'ın ona seslenen sesiyle göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

"Annem biraz daha tatlı börek yaptı, Yede. Hazır sıcakken gelip bir tane almanı söyledi."

"Bir dakika içinde orada olacağım," diye söz verdi. "Ben gelmeden hepsini yemeyin."

Liam kıkırdadı ve tekrar koşarak uzaklaştı. Tam köpeği geri çekecekti ki yakınlık alarmı çaldı - fırtınanın olduğu gece Liam ve Gemma'nın varlığını haber veren alarmın aynısı.

Ekranları çalıştırdı. Üç farklı ısı izi dağ yolunda istikrarlı bir şekilde ilerliyordu; kayıp yolcuların umutsuzca tökezlemelerine benzemeyen, büyük, amaçlı izler. İnsan erkekleri.

Uzun zamandır uykuda olan koruma içgüdüğü kükreyerek canlandı. Gözleri kapı aralığına kaydı, kulakları diğer odadaki Gemma ve Liam'ın seslerini yakalamak için zorlandı. Hâlâ gülüyorlardı, yaklaşan tehdidin farkında değillerdi.

Küçük gözetleme dronunu çalıştırırken eli titreme tehlikesi geçirdi. Cihaz mırıldanarak canlandı, pervaneleri yumuşak bir vızıltıyla dönüyor ve kalbinin çarpıntısını zar zor bastırıyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, ama hiçbir zaman bu kadar önemli bir görevde yapmadığı gibi, atölyenin dış havalandırmasından içeri yönlendirdi.

Drone'un yayını ekranında belirdi ve yaklaşan erkeklerin kristal berraklığındaki görüntülerini gösterdi. Ağır kış kıyafetleri giymiş üç iri erkek gevşek bir düzende ilerliyordu. Onları otomatik olarak değerlendirdi - resmi olarak eğitilmemişlerdi ama yine de tehlikeliydiler. Kıyafetleri özensiz bir üniformaya benziyordu ve her birinin omzunda bir yama vardı. Yamayı yakınlıktırıldığında gözleri daraldı - maden şirketinin logosu, en kötü korkularını doğruluyordu.

Hırıltısı atölyede yankılandı. Bunlar rastgele gezginler ya da kayıp avcılar değildi; Gemma ve Liam için buradaydılar. Aklından görüntüler geçti: Liam'ın solan çürüğü, Gemma'nın madenden bahsederkenki perili gözleri, onları bulduğunda ikisinin de yarı donmuş halleri.

Yörüngelerini inceledi ve Gemma ile Liam'ın kullandığı yolu takip ettiklerini fark etti. Evinin girişini geçeceklerdi ve dikkat çekmeyecek şekilde tasarlanmış olsa da eğitilmiş bir gözün gözünden kaçmayacaktı. Öylece geçip gitme şansları yoktu.

İçinden sıcak ve şiddetli bir öfke geçerken tüyleri diken diken oldu. Savaşlarda çarpışmış, canlıların birbirlerine yapabilecekleri en kötü şeyleri görmüştü. Yırtıcıları gördüğünde tanırdı. Kendine ait olanı koruma zamanı gelmişti.

Tezgâhının arkasındaki gizli bölmeye girerken kasları tanıdık bir gerginlikle kıvrıldı. Panel sessizce kayarak açıldı ve bir daha asla kullanmamayı umduğu silah zulası ortaya çıktı. Askeri eğitimi devreye girdi, zihni acil tehdit dışında her şeyden arındı.

Plazma tüfeğinin şarjını kontrol etti; her zamanki gibi doluydu. Sonsuza dek tozlanmaları için dua ederken bile silahlarını titizlikle korurdu. Geride bırakmaya çalıştığı savaşçı, savaşa hazır bir şekilde tamamen şekillenmiş olarak ortaya çıktı.

Bu erkekler onun ailesine asla el kaldıramazdı.

Adamlar yaklaştıkça, kaba erkek sesleri eşliğinde karda botların çıtırtısı drone'un yayınından geliyordu.

"...buralarda bir yerde olmalı. Dağlardan geçen diğer tek yol burası." Çakıllı sesi dağın keskin havasında net bir şekilde duyuluyordu.

"Bu bir patika değil, lanet bir keçi yolu. Gerçekten burada olduklarından emin misin?" Başka bir ses, daha yüksek ve genizden.

"Kapa çeneni ve yürümeye devam et." Üçüncü erkek şüphesiz patrondur.

Yeterince duymuştu. Silahını aldı ve sessizce atölyesinden dışarı çıktı. Her ne kadar bundan korksa da, davetsiz misafirlerle yüzleşmeden önce Gemma ve Liam'ı uyarması gerekiyordu.

Adam mutfağa girdiğinde Gemma sıcak bir gülümsemeye başını kaldırdı ama yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu.

"Sorun nedir?"

"Maden şirketinden üç erkek buraya doğru geliyor," diye homurdandı.

"Yakında eve ulaşacaklar. Onları durduracağım."

"Hayır!" Gözleri büyüdü, zümrüt derinliklerinde panik parladı. "Onlarla savaşılamazsın. Ya yaralanırsan?"

"Onlarla başa çıkabilirim," güvence verdi. "Sen ve Liam burada güvenli yerde kalın. Kapıyı kilitleyin ve ben dönene kadar da açmayın."

Liam bankın üzerindeki tüneğinden, tatlı rulosunu unutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izliyordu.

"Oraya yalnız gitmiyorsun," dedi. "Bu benim de savaşım." "Kesinlikle olmaz.

Bu çok tehlikeli. Bırak ben halledeyim."

"Hayır." Bir adım daha yaklaşarak elini onun koluna koydu. "Burada öylece saklanamam. Sadece kendim için değil, madende mahsur kalan herkes için onlarla yüzleşmeliyim."

Tereddüt etti. Onu koruma, güvenli bir şekilde saklı tutma dürtüsü, onun gücü ve cesareti hakkındaki bilgisiyle savaştı. Ama eğer ona bir şey olursa...

"Seni kaybetme riskini göze alamam." Sesi hırçın ve duygusallıktan gergin çıkmıştı.

"Beni kaybetmeyeceksin." Ona kararlı bir bakış attı, gözleri parlıyordu. "Bunu yapabilirim. Bunu yapmam gerek."

BÖLÜM 17

Gemma Yede'nin yüzünü endişeyle izledi ve ettiği anı gördü. Güzel. Madencilerle tek başına yüzleşmesine izin vermeyecekti, özellikle de peşinde oldukları Liam ve kendisiyken.

"Arkamda kal," diye hırladı. "Kaç dersem kaçacaksın."

Onu terk etmeye hiç niyeti olmamasına rağmen başını salladı. Adam ona tüfeğini uzattı.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Başını salladı ve adam ona hızlıca temel bilgileri gösterdi. Yeterince basit görünüyordu, ancak gerçekten kullanmaya cesaret edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Anne?" Liam fısıldadı, yüzü geldiklerinde olduğu kadar solgundu. "Geri dönmek zorunda mıyız?"

Onun yanındaki banka oturdu ve onu kucağına çekti. "Hayır, bebeğim.

Yede ve ben bunun olmasına asla izin vermeyeceğiz."

Ondan Yede'ye baktı, sonra başını salladı, yüzündeki güven ifadesi kalbini sızlattı.

"Şimdi seni bir süreliğine saklayalım."

Onu Yede'nin gösterdiği gizli depolama alanına yönlendirdi. Metal panel sorunsuzca kenara kayarak acil durum malzemeleriyle kaplı rahat bir köşeyi ortaya çıkardı.

"Burada kal tatlım ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma," diye fısıldadı, saçlarını geriye doğru taradı ve alnına nazik bir öpücük kondurdu. Korkusuna rağmen sesini sabit tuttu, onu korkutmak istemiyordu.

Ciddiyetle başını salladı, gözleri yüzüne göre çok yaşlıydı. En sevdiği battaniyeyi, onu oyalayacak birkaç oyuncağı ve daha fazla tatlı ekmeği almasını sağlayarak onun yerine yerleşmesine yardımcı oldu.

Yede onun yanına eğildi.

"Merak etme küçüğüm. Burada güvendesin ve döndüğümüzde biraz daha süsleme yapacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

Liam gülümsemeyi başardı ve başını salladı.

"Aferin oğlum." Çocuğun başını okşadı, sonra ona döndü. "Gitme zamanı."

Onu girişe kadar takip ederken nabızı hızla atıyordu. Kapı bir fısıltıyla açıldı ve içeri yanaklarını yakan soğuk bir hava girdi. Sesleri duyabiliyordu; adamlar neredeyse girişe varmışlardı.

Karların arasından üç karanlık silüet yaklaşırken onun sakinliğini taklit etmeye çalışarak onun yanına doğru ilerledi, Garth'ın iri cüssesi en öndeydi. Midesinde bulantı çalkalanırken bile Yede'nin arkasındaki sağlam varlığı ona güç veriyordu.

Üç adam da durdu ve şok içinde Yede'ye bakmaya

başladı. "Bu da ne böyle?" Garth alay etti.

"Ben Kaptan Yede S'mar. Benim bölgemdesiniz. Derhal terk edin."

Üçü birbirlerine tedirgin bakışlar fırlattı ama önce Garth kendini toparladı, yüzü tanıdık bir alaycılığa büründü.

"Burası kesinlikle senin bölgen değil. Aşağıda benim madenim var ve o da benim işçilerimden biri."

"Ben sizin çalışanlarınızdan biri değilim," diye tersledi.

"Borçlarını ödeyene kadar öylesin."

"O izbe kulübe ve berbat yemekler için sana hiçbir şey borçlu değilim."

Yede'yle omuz omuza durduğu sahneyi incelerken gözleri kötülükle parlıyordu.

"Evet biliyorsun. Ve bu hayvanla yatmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Onun kaba imaları karşısında yanakları yandı ama çenesini kaldırarak sözlerinin kendisini nasıl etkilediğini görmesine izin vermedi.

"Seni bulmam biraz zaman aldı," diye devam etti Garth, belli ki eğleniyordu. "O ikmal koşucusu başta inatçıydı ama herkes eninde sonunda pes eder." Kıkırdadı, sesi sıcaklıktan yoksundu. "Zavallı piç yakın zamanda o parmakları bir daha kullanamayacak."

Bu sıradan zalimlik karşısında Gemma'nın boğazında öfke yükseldi. Ona haritayı satan tedarikçiyi, onun nazik gözlerini ve yıpranmış ellerini düşündü. Şimdi iyiliği için acı çekiyordu.

Ama Garth'ın acımasızlığını bilmek onu artık korkutmuyordu. Yede'nin iri bedeni onun yanında kıpırdandı ve varlığı hem güven verici hem de korkutucu olan Garth öne doğru bir adım attı.

"Gidin. Şimdi," dedi, sesi buz gibi soğuktu. "Bu senin tek uyarın."

Garth'ın yüzü buruştu, önceki kendini beğenmişliğinin yerini öfke almıştı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. İkisini de öldürün!" diye bağırdı adamlarına.

İki uşak belirsiz bakışlar fırlattı. Elleri silahlarında sıkılaştı ama ikisi de ateş etmek için hareket etmedi. Yede'nin heybetli figürüne baktıklarında gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu - genellikle korkuttukları kırık dökük madencilerden çok farklıydı.

Garth hayal kırıklığıyla hırlayarak belinden kendi silahını çekti. Yede homurdandı ve inanılmaz bir hızla hareket ederek saldırdı. Büyük maden sahibini yakaladığında silah patladı, ses dağda yankılandı ama atış boşa gitti. Kollar, bacaklar, kürkler ve uçuşan karlarla birlikte yere çakıldılar.

Acımasız dövüş sadece saniyeler sürdü. Yede'nin ölümcül bir hassasiyetle hareket etmesini, her vuruşun hesaplanmış ve güçlü olmasını hayranlıkla izledi. Garth saldırı altında geriye doğru tökezledi, uçurumun dik düşüşe yaklaştı ve sonra botları buzlu zeminde kaydı. Dengesini kaybedip uçurumun kenarından aşağı yuvarlanırken gözleri dehşet içinde açıldı.

Garth'ın adamlarından biri Yede'ye arkadan saldırırken, "Dikkat et!" diye bağırdı. Ama Yede çoktan hareket etmiş, yumuşak bir dönüş yapmıştı. Yumruğu ezici bir güçle yere çarptı ve saldırgan anında yere yığıldı.

Kalan uşağın cesareti kırıldı. Silahını bir şangırtıyla kenara fırlattı ve kaçmaya başladı, dağ patikasından aşağı doğru kaçarken botları donmuş zemine çarpıyordu. Gemma gerildi, Yede'nin peşinden gelmesini bekliyordu ama Yede onun yerine ona doğru döndü.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, ama kalbi hâlâ hızla çarpıyordu. "Ama Yede, o adam-diğerlerine senden bahsedecek. Burası artık bir sır olmayacak."

Başını sallayarak onun endişesini yok saydı. "Önemli değil."

Bu kararından pişman olmayacağını umarak, uçurumun kenarından dikkatle baktı. Garth çok aşağıda yatıyordu, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Sertçe yutkundu ama ona acımadı. O seçimini yapmıştı.

"Şimdi içeri gel," diye emretti ve kadın başını salladı.

Bakışları kızın boynuna sabitlendiğinde ifadesi aniden dehşete dönüştü. "Kanaman var."

BÖLÜM 18

Yede, Gemma'nın omzuna yayılan kanı görünce panikledi, soluk teninde şok edici bir kırmızılık vardı. Hafifçe geri çekildi ve şaşkın bir bakışla omzuna baktı.

"Fark etmedim bile. Önemli bir şey değil, gerçekten."

Ama koruyucu içgüdüleri kükreyerek canlandı ve diğer her şeyi bastırdı.

"Hayır, bir şey yok."

Onu kollarının arasına aldı. Kollarındaki ağırlığı değerli ve korkutucu hissettiriyordu. Adam acil durum protokollerini hızla uygularken kızın itirazları neredeyse hiç kayda geçmiyordu.

"Beni yere bırak, yürüyebilirim!"

Kız adamın pençesinde kıvrandı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Kıpırdama," diye homurdandı, çoktan eve geri dönmüştü. Mutfakta bir tıbbi kit ve atölyesinde daha fazla malzeme vardı - bandajlar, antiseptik, küçük yaralanmalar için ihtiyaç duyduğu her şey. Ama aklı sürekli kızın kanının görüntüsüne gidip geliyordu, teninde kıpkırmızıydı.

Gemisinin yıkıntıları arasında tam teşekküllü bir reviri vardı ama onu geri almaya hiç zahmet etmemişti ve şu anda kar yığınlarının altında gömülüydü. Onu evin içinde taşırken umutsuzca ne kadar zaman geçeceğini hesaplamaya çalıştı.

Yaranın görüldüğünden daha ciddi olduğu ortaya çıkarsa, onu çıkarmak için onu al. Onu kaybedemezdi.

Onun ne kadar üzgün olduğunu fark etmiş olmalı ki tartışmayı bıraktı ve iyi olduğuna dair onu rahatlatmaya çalıştı. Sesi sakin ve yatıştırıcıydı ama göğsü hâlâ endişeyle gergindi. Onu oturma odasına taşıdı ve mutfaktan ilaç setini almadan önce nazikçe kanepeye yatırdı. Çantayı açarken elleri titremeye başladı.

"Bir bakayım."

Yırtık kumaşı dikkatlice sıyırdı. Altındaki yara sivriydi ama derin değildi, büyük olasılıkla seken kurşundan kaynaklanmıştı. Kızın değersiz bir insan müsveddesi tarafından yaralandığı düşüncesi içini öfkeyle doldurdu.

"temizlememiz gerek," dedi, boğazını tırmalayan korkuya rağmen sesini yumuşak tutarak.

"Sadece bir sıyrık," diye ısrar etti ama pozisyon değiştirirken yüzündeki acı titreşimini yakaladı.

"Öyle değil. Yaralısın ve seninle ilgilenilmesi gerekiyor." Sesi titriyordu. "Seni kaybedemem."

"Yapmayacaksın. Ben iyiyim." Elini onun yanağına koydu, dokunuşu onu toprakladı. "Artık güvendeyiz. Her şey bitti."

Sinirlerini yatıştırmak için kendini yavaşça nefes almaya zorladı. Onun sakin ve odaklanmış olmasına ihtiyacı vardı. Ona bir şey olmasına izin veremezdi, ne şimdi ne de başka zaman.

Liam'ın endişeli yüzü mutfak kapısının köşesinden görüldü. "Seslerinizi duydum. Annem iyi mi?"

"Olacak," diye güvence verdi ona, hissettiğinden daha fazla güven yansıtarak. "Bize biraz temiz su getirebilir misin?"

Çocuğa bir görev vermek onu sakinleştirmeye yardımcı olacaktır.

Liam hevesle başını salladı ve kısa bir süre sonra elinde bir tas suyla dikkatlice geri döndü. Kaseyi kanepenin yanındaki masanın üzerine koydu, gözleri irileşmiş ve korkmuş bir halde annesine bakıyordu.

"Ben iyiyim bebeğim," dedi çabucak. "Sadece küçük bir kesik. Tıpkı düşüp dizinin derisini yuzduğun zamanki gibi."

"Tamam," dedi Liam, sesi küçük ve kuşkuluydu. Yede'ye baktı. "Yardım edebilir ?"

"Neden diğer tarafa oturup annenin elini tutmuyorsun? Gerisini ben hallederim."

Liam hemen itaat etti ve onun elini tuttu. Bunun Gemma'nın olduğu kadar çocuğun da rahatı için olduğundan şüpheleniyordu ama bu her ikisi için de iyi olacaktı.

Dikkatle çalıştı, yarayı temizledi ve antiseptiği uyguladı, elleri öncekinden daha sağlandı. Yara ilk başta korktuğu kadar kötü değildi.

-Kurşun sadece omzunu sıyırmıştı. Yine de daha ne kadar yaklaşmış olabileceğini düşününce kalbi sızladı.

Bandaj yerine oturur oturmaz onu tekrar kucağına aldı. "Şimdi ne olacak?"

"Seni yatağına geri götürüyorum. Dinlenmen gerek."

Yede onu yatak odasına götürürken Gemma iç çekti ama itiraz etmedi, Liam sessizce arkalarından geliyordu. Liam endişeyle yatağın kenarına tünemiş, Yede Gemma'yı dikkatle yastıklara yaslarken küçük yüzü endişeyle buruşmuştu.

"İyi misin?" diye sordu çocuğa nazıkçe.

Liam başını salladı ama gözleri omzuna sarılmış bandajda sabit kaldı. Uzanıp onu kucağına aldı ve çocuk hemen başını boynuna gömdü, küçük bedeni titriyordu.

"Annen güçlü biri," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Biraz dinlendikten sonra iyi olacak." Liam'ın bedeninin kollarındaki hafif ağırlığı doğru ve doğal hissettiriyordu. "Ona biraz çorba yapmaya ne dersin? Bana yardım eder misin?"

Öneri sihir gibi işe yaradı. Liam hemen başını kaldırdı, başarması gereken bir görev olduğu için endişesi bir anlığına unutulmuştu.

"Kırmızı sebzeli olanı yapabilir miyiz?" diye sordu umutla. "Tabii ki. Bu onun favorisi."

"Benimki de!"

Liam onlar yemek pişirirken sakinleşti ve onlar dumanı tüten kâselerle döndüklerinde neredeyse her zamanki neşeli haline geri dönmüştü. Yede yatağın kenarına otururken elindeki kâseyi dikkatle dengeledi. Kendi kendine beslenebileceğine dair itirazlarına rağmen, adam bunu duymak istemedi.

"Omzunu dinlendirmen gerek," diye ısrar ederek kaşığı dudaklarına götürdü. Kadın gözlerini devirdi ama adamın onu beslemesine izin verdi.

İşini bitirdiğinde, Liam yarasına dikkat ederek onu nazikçe kollarına aldı ve onunla birlikte yastıklara yaslandı. Liam da ayağa kalktı ve oraya ait olduğunu bilen bir çocuğun rahat güveniyle aralarına girdi.

"Bize bir hikâye anlat," diye yalvardı, yeşil gözleri beklentiyle parlıyordu. İkisini de daha yakına çekti, kendisine karşı duydukları sıcaklığın tadını çıkardı.

"Sana hiç kardeşimin annemizin bahçesinde bir Korrih yakalamaya çalıştığını anlatmış mıydım?" Anı kolayca su yüzüne çıktı ve yüzüne bir gülümseme getirdi. "Onu evcil hayvan olarak eğitebileceğimizi düşünmüştü."

"Korrih nedir?" Liam ona doğru daha rahat bir şekilde yerleşerek sordu.

"Şu büyüklükte bir yaratık hayal edin," dedi ellerini bir karış açık tutarak, "altı bacaklı ve heyecanlandığında desen değiştiren gökkuşağı rengine kürkü olan."

Yaratığı Kaela'nın değerli çiçek tarhlarında nasıl kovaladıklarını ve bu sırada bahçesinin yarısını nasıl tahrip ettiklerini anlattı. Korrih'in misilleme olarak kürklerini parlak pembeye çevirdiği kısma geldiğinde Liam kontrolsüzce kıkırdıyordu.

Liam'ın nefes alış veriş yavaşladı ve derinleşti, Gemma da onu takip etti. Başını Liam'ın göğsüne yasladı, saçları Liam'ın beyaz kürküne dökülüyordu,

Liam ise ikisinin üzerine yayılmış, küçük bir eliyle onun kolunu tutuyordu.

O an o kadar huzurluydu ki korkusunun son damlaları da akıp gitti. Onlar onun ailesiydi. Ve gezegendeki tüm madencilerle savaşmak anlamına gelse bile onları her şeyiyle koruyacaktı.

BÖLÜM 19

S Gemma uyandığında pencereden süzülen ışık yatağın üzerine sıcak bir parıltı yayıyordu. Dünkü olayları hatırlatırcasına omzu sızladı ama Yede ve Liam'ı görünce acısı hafifledi onun yanında. Yede'nin iri bedeni ikisinin de etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmıştı, beyaz kürkü sabah ışığında parlıyordu. Liam gece boyunca bir şekilde ikisinin arasına sıkışmayı başarmış, küçük bedenini Yede'nin yanına bastırmıştı.

Bu manzara karşısında mutlulukla gülümsedi. Yüzleşme ve yaralanması arasında, Yede'nin tekrar içine kapanmasından korkmuştu. Bunun yerine Yede ona yakın durmuş, yarasıyla ilgilenmiş ve Liam'ı, ikisi de uykuya dalana kadar anlattığı hikâyelerle rahatlatmıştı.

Elini uzattı, parmağıyla adamın çenesinin güçlü çizgisini izlemekten kendini alamadı. Yüz hatları uykuda yumuşamış, onu daha genç, daha savunmasız göstermişti. Onun bu nazik yanını koruma dürtüsü içinde kabardı.

Kendini yatakta yukarı iterken bir şey fark etti. Bugün En Uzun Gece'nin arifesiydi. Köyünde, aileler yılın en karanlık zamanında sıcaklık ve umudu paylaşarak ziyafetler ve hikaye anlatımlarıyla kutlamak için bir araya gelirdi. Hiçbir zaman fazla paraları olmamasına rağmen, annesi her zaman bunu özel kılmış, küçük evlerini yaprak dökmeyen dallarla süslemiş ve evi ağız sulandıran kokularla dolduran geleneksel yemekler pişirmişti.

Şimdi aynı büyülü anıları kendi ailesi için yaratma şansına sahipti. Bu düşünce onu gülümsetti. *Benim ailem.*

Yede'yi ya da Liam'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalktı. Mutfığa doğru ilerlerken çıplak ayakları yerde sessizce ilerliyordu. Sabah soğuğu tenini kemiriyordu ama heyecanı içini ısıtıyordu.

Annesinin her zaman yaptığı gibi kahvaltı için kolaçın yapmaya karar verdi. Ölçme ve karıştırma gibi tanıdık hareketlere kendini omzundaki yanma arka planda kayboldu. Hamuru yoğurmak biraz daha zordu ama çoğunu yaralanmamış koluyla yapmayı başardı. Tekrarlayan hareketler onu rahatlattı ve kısa süre sonra mutfak rahatlatıcı hamur kokusuyla doldu. İç malzemeyi hazırlarken hamuru kabarması için bir kenara koydu.

Hamuru henüz açmış ve tam da annesinin ona öğrettiği gibi iç malzemeyi üzerine yayıyordu ki Yede kapıda belirdi, endişeli ifadesi onu görünce rahatladı.

"Dinleniyor olman gerekiyordu."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti.

İç geçirdi ama yanına geldi ve başını eğerek onu öptü.

"Günaydın, benim inatçı küçük savaşçım."

"Günaydın."

Ona gülümsedi ve sağlam kolunu beline doladı, ona bu kadar rahat dokunabilmenin keyfini çıkarıyordu.

"Ev harika kokuyor," diye ekledi. "Ne pişiriyorsun?"

"Bunlara kolaçın deniyor - köyümde Uzun Gece için bir gelenektir. Annem her zaman benim için yapardı."

Düşünceli görünüyordu. "Ve şimdi onları bizim için yapıyorsun ve kendi geleneğimizi başlatıyorsun."

"Kulağa hoş geliyor."

Onu tekrar yavaşça ve derinlemesine öptü. Omzunda devam eden ağrıya rağmen vücudu tepki vermeye başladı. Belki de her şeye rağmen yatağa geri dönmeliydiler...

"Neden annemi öpüyorsun?" Liam talep etti.

Kızardı ve geri adım atmaya çalıştı ama Yede kolunu sıkıca beline doladı.

"Çünkü onu seviyorum ve birbirini seven yetişkinler böyle yapar." Liam'ın küçük yüzü konsantrasyonla buruştu.

"Bu benim yeni babam olduğun anlamına mı geliyor?"

Adamın iri bedeninin donduğunu hissetti ama sonra Liam'ın yanına diz çökmesi için onu serbest bıraktı.

"Bunu ister miydin?" diye sordu ciddiyetle ve Liam hemen başını salladı. "Her şeyden çok."

"O zaman evet. Şu andan itibaren senin babanım."

Liam küçük kollarını Yede'nin boynuna doladığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Oğullarının başının üzerinden ona baktı ve kendi sevincinin onun yüzüne yansıdığını görebiliyordu. Yeni yıla birlikte başlamak için bundan daha mükemmel bir yol düşünemiyordu.

Yemek pişirip süslerken ve sadece birlikte olmanın tadını çıkarırken gün mutluluk içinde geçti. Öğleden sonra geç saatlerde Liam'ın bir başka parıltılı kâğıt parçasını yıldız şeklinde katlamasını izledi, dili konsantrasyonla dışarı çıkmıştı. Odanın öbür ucunda Yede'ye takıldı gözü ve pencerelerin üzerine yaprak dökmeyen dallar dizerken gülümsedi, iri elleri kırılgan iğnelerle şaşırtıcı derecede hassastı.

Liam yıldızını kanepede onun yanına kıvrıldığında, "Bize başka bir hikâye anlat anne," diye yalvardı. "En Uzun Gece hakkında."

Onu kendine çekti ve tanıdık küçük çocuk kokusunu içine çekti. "Uzun zaman önce, dünya gençken, insanlar kışın karanlığının uzun süreceğinden korkarlardı.

sonsuzu dek. Ancak bir araya gelip sıcaklıklarını ve ışıklarını paylaştıklarında güneşin her zaman geri döneceğini keşfettiler."

Yede yanlarına yerleşti, o konuşurken gözleri kızın yüzüne sabitlendi ve gümüş bakışlardaki yoğunluk kızın yanaklarını ısıttı.

"Bu yüzden evlerini yaprak dökmeyen dallarla süslediler," diye devam etti Yede'nin el işlerini göstererek, "yaşamın en soğuk zamanlarda bile devam ettiğini kendilerine hatırlatmak için."

Liam hemen ayağa fırladı ve yaptıkları çelenklerden birine örmek için birkaç küçük dal kaptı. Simli kâğıt parçaları ellerine yapışıkça kahkahaları yükseliyordu.

Fırının kapağını açtığında havayı dolduran zengin baharat ve tatlı ekmek kokusunun tadını çıkararak son parti hamur işlerini kontrol etmeye gitti. Arkasında Yede ve Liam süslemeler üzerinde çalışmaya devam ediyor, Liam'ın heyecanlı konuşmaları Yede'nin derin sesine tezat oluşturunuyordu.

Dönüşen evlerine bakarken kalbi mutlulukla doldu. Rengârenk çelenkler duvarları kaplamış, solmakta olan güneş ışığında parılıyordu. İplerden sarkan kâğıt ve kumaş yıldızlar ılık havada nazıkçe dönüyordu. Ama süslemelerden çok, ortak kahkahalarının sesi ve aidiyet duygusu mekânı gerçekten büyüklü kılıyordu.

Bu kadar dolu bir günün ardından Liam'ı erkenden yatırmayı umuyordu. Bunun yerine Liam bir dekorasyondan diğerine zıplıyor, geç saate rağmen enerjisinde hiçbir azalma belirtisi göstermiyordu. Mum ışığı gözlerindeki ışıltıyı yakalamıştı, her bir kâğıt yıldızı işaret ediyor, her biri için bir isim hayal ediyordu.

"Yatma vakti, bebeğim."

"Ama ben ayakta kalmak istiyorum!" Kollarını iki yana açarak bir daire çizdi. "Bu gece özel!"

"Buraya gel, benim küçük kasırgam." Diz çöktü ve adamın ellerini avuçlarının içine aldı. Teni sıcacıktı, nabızı heyecanla atıyordu. "Ne kadar hızlı uyursan, yarınki kutlamalar o kadar çabuk gelir."

Yede yanlarına çömeldi, iri gövdesi bir şekilde anı daha samimi hale getirdi. "Sana yıldız bekçisinin hikâyesini anlatmama ne dersin?"

Liam'ın yüzü . "Şu uçan yaratıkların olduğu mu?"

Yatağına yerleştiler, Yede'nin derin sesi odayı doldururken Liam aralarına sokuldu. Liam'ın saçlarını okşadı, uyanık kalma çabalarına rağmen göz kapaklarının ağırlaşmasını izledi. Annesinin söylediği eski bir ninniye mırıldandı, melodi Yede'nin sözlerinin arasından süzülüyordu.

"Sadece bir hikâye daha mı?" Liam battaniyesinin altında daha derinlere gömülürken bile mırıldandı.

"Şimdi uyu, tatlım."

Yorganı onun üzerine örttü ve alnına bir öpücük kondurdu. Nefes alış verişini neredeyse anında düzleştirdi.

O ve Yede bir süre daha oyalanıp yumuşak ışıktaki onun huzurlu yüzünü izlediler. Oğulları güvende ve seviliyor, yarınki kutlamaların hayalini kuruyordu.

Sonra elini tuttu ve onu koridordan odalarına götürdü. Titrek mum ışığı beyaz kürkünü gümüş ve altın rengine çevirdi ve ona döndüğünde gözleri gümüş gibi parladı.

"Seni seviyorum," dedi usulca. "O kadar uzun zamandır yalnızdım ki bir ailenin parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Ama şimdi bunu bulduğuma göre, onu korumak için her şeyi yaparım."

"Ben de öyle yapacağım," diye yemin etti.

Başını eğdi ve onu öptü, önce şefkatle ama sonra diliyle alay ettikçe daha talepkâr bir şekilde. Kadının parmakları adamın boynuzlarına dolandı ve adamın eli kadının saçlarının arasına girdi. Ağzının sıcaklığı ve dilinin onunkine dokunuşu içini sıcaklıkla doldurdu.

Onu kucağına alıp yataklarına taşıdı ve nazikçe yastıklara yerleştirdi. Onu yavaşça soyarken elleri nazik ve emindi, kürkü çıplak teninde fısıldıyordu.

"Bunun için yeterince iyi olduğuna emin misin?" diye sordu boynundaki bandaja kaşlarını çatarak.

"Çok eminim."

Başını aşağı çekerek onu başka bir öpücüğün içine çekti. Dilleri birbirine dolanırken, adamın iri vücudu onu yatağa bastırdı ve kadının karnına bir sıcaklık yayıldı. Adamın siki kılıfından kurtulmuş, sert ve sıcak bir şekilde kadının kalçasına dayanmıştı ve kadın inleyerek ona doğru eğildi.

"Lütfen," diye soludu adam öpüşmeyi kesip boynunu dişlediğinde. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Gözleri onunkilerle buluştu, hâlâ

endişeliydi. "Seni incitmek

istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Seni hissetmem gerek." Yüzünü okşamak için uzandı, başparmağı hafifçe yanağına süründü. "Seni seviyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı ve dizlerinin üzerine oturup ona bakmadan önce onu tekrar, bu sefer daha sert öptü. İri elleri kalçalarının etrafında kıvrılıp onları birbirinden ayırdı ve onu incelerken gözlerindeki bakış ona kendini güzel ve arzulanır hissettirdi.

"Çok mükemmel," diye homurdandı, başparmakları kadının iç bacaklarını okşuyordu. Öne doğru eğildi, derin derin içine çekti. "Ve çok tatlı, çok baştan çıkarıcı kokuyorsun."

Adam başını eğdiğinde nefesi kesildi, sıcak nefesi onu yıkadı. Dili şişmiş klitorisini yalamak için dışarı fırladı ve kalçaları ona doğru yükseldi. Adam homurdandı, titreşimler onu inletti. Kalın parmakları kıvrımlarını ayırarak zonklayan yumrusunu ortaya çıkardı ve tekrar yaladığında haykırdı.

"Sessiz ol," diye usulca homurdandı. "Liam'ı uyandırmak istemezsin."

Adam onu tekrar yaladı ve kadın iniltilerini susturmak için dudağını ısırdı. Dili yavaş daireler çizerek klitorisini okşadı ve onu daha da yukarı çekti. İçindeki basıncın arttığını, patlamakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu ve kalın bir parmağını içine soktuğunda sessiz bir çığlıkla parçalandı. İkinci bir parmak eklerken dili onu çalıştırmaya devam etti, her ikisini de içindeki hassas bir noktaya vurmak için kıvırdı ve çarşafı karşı kıvrınmasına neden oldu.

"Daha fazla," diye yalvardı, onun ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu, vücudunun sıcaklığını onunkine karşı hissetmek istiyordu.

Onun üzerinde hareket etti, siki girişini dürtüyordu. Durakladı, yüzüne baktı ve gözlerindeki aşk ve arzu neredeyse nefesini kesecekti. Adam tek bir yumuşak hamleyle içine girerken onu bir öpücük için aşağı çekti. Onu tamamen doldurdu, gerdi ve ağzına doğru .

"Seni seviyorum." Sesi gergindi, boynundaki gergin kaslar öne çıkıyordu. "Hem de çok."

Hareket etmeye başladı, vuruşları uzun ve derindi. Kalın kürkü her hamlede hassas tenine fısıldıyor, onu zevkten titretiyordu. Üstünde, içindeymiş gibi hissetmek onu sarmıştı.

Ona sarıldı, birlikte hareket ettiklerinde elleri adamın iri omuzlarını kavradı. Göğüsleri adamın geniş göğsündeki yumuşak kürke sürtünüyor, onu bunaltan hislere katkıda bulunuyor, adamın altında paramparça olana kadar inşa ediyor ve inşa ediyordu. Öpücüğüyle onun çığlığını yakaladı, itmeye devam ederken hızı hiç yavaşlamadı.

Bir öncekinden daha güçlü bir doruk noktası daha inşa etti ve bacaklarını onun beline doladı. Hırıltıları daha yüksek, hareketleri daha acil hale geliyordu ve kontrolü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu. Ama umurunda değildi. Vermek zorunda olduğu her şeyi, onun tohumuyla dolmayı, sonsuza dek ona ait olmayı istiyordu.

Doruk noktası, öncekinden daha da yoğun bir şekilde üzerine çöktü, tüm vücudu zevkle titriyordu. Adamın derin kükremesini duydu, yaralanmamış omzunu ısırıp dişlerini derisine geçirdiğinde hızla boğuldu. Yoğun zevkle karışık ani keskin acıyla sırtı kamburlaşarak haykırdı ve onun içinde derinlere doğru nabız attığını hissetti.

Adam onun üzerine yığıldı, ağırlığı onu yatağa bastırıyor, sıcak nefesi boynunu gıdıklıyordu. Kollarını ona doladı ve kendini tamamen güvende ve sevilmiş hissederek, gecenin karanlığında sürüklenirken onu yakınında tuttu. Evini bulmuştu.

BÖLÜM 20

Tev sessizdi, tek ses şöminedeki alevlerin . Yede yan yatmış, vücudu Gemma'nın etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış, yumuşak nefesi sabit ve güven vericiydi. Pencerenin dışında gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ama saat hâlâ erkendi. Daha zamanı vardı Onu uyurken izlemek, bu huzurlu anın tadını birlikte çıkarmak için.

Belki de değildir. Hassas kulakları koridorda hızla ilerleyen ayak seslerini algıladı.

Liam adeta enerjiyle titreşerek odaya daldı. Yeşil gözleri saf bir neşeyle parlıyordu ve saçları her yöne doğru uzanıyordu.

"Anne! Babacığım! Uyan!" diye bağırdı, yatağın ayak ucunda ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak.

Güldü, sesi onu şaşırttı - en son ne zaman bu kadar özgürce gülmüştü? Bu artık onun ailesiydi. Koruması, değer vermesi, sevmesi ona aitti.

Gemma onun yanında gerindi ve , saçları yüzüne dolanmıştı. Liam eğildi ve dudaklarını Gemma'nın dudaklarına bastırarak onun uykulu gülümsemesinin tadını çıkardı. Liam'ın tiz kıkırdaması odada yankılandı.

"Hediyeler!" Liam yerinde zıpladı ve kolunu çekiştirdi.

Sarılmış paketlerin beklediği oturma odasına geçtiler. Gemma ilk olarak Liam'a hediyelerini uzattı; Liam'ın parlak kişiliğine uyan canlı bir eşarp ve elle çizilmiş bir kitap. Yede, Liam'ın resimlere bakarken gözlerinin büyümesini ve kendisini masalın cesur kahramanı olarak görmesini izledi.

Sonra beklediği an geldi. Hazırladığı ahşap kutuyu aldı, iri elleri aniden gerginlikten sakarlaştı. İçinde yaptığı aletler vardı - her biri küçük eller için mükemmel boyutta, pürüzsüz, güvenli kenarlara ve sağlam yapıya sahipti.

Liam saygılı bir parmakla birine dokundu. "Bu sana yardım edebilmem için mi?"

"Evet, öyle."

Liam mutlulukla zıpladı ama onun tüm dikkatini çeken mekanik köpekti. Yede her bir dişliye ve yaya yüreğini koymuş, hayatına böylesine neşe katan bu çocuk için özel bir şey yaratmıştı. Onu kurduğunda, kuyruk sabit bir ritimle sallanıyor ve Liam'ın yüzü saf bir zevkle aydınlanıyordu.

"Bu inanılmaz!"

Liam köpeği göğsüne bastırdı, yeşil gözleri merakla parlıyordu. Ardından gelen şiddetli kucaklaşma, boğazının duygularla sıkılmasına neden oldu.

Sırada Gemma'nın hediyesi vardı ve ona küçük kadife bir kese uzatırken endişeyle yüzünü izledi.

"Bunu senin için yaptım," dedi, sesi her zamankinden daha sertti.

Kolyeyi kaldırdığında kolye ışığı yakaladı; kendisi kadar güçlü ve narin olan karmaşık bir desenle birbirine örülmüş narin metal teller.

"Çok güzel," diye fısıldadı, saygılı parmaklarıyla kolyeye dokunarak. "Teşekkür ederim."

"Senin kadar güzel değil," dedi huysuzca, boynuna dikkatlice takarken. Metal, sanki her zaman oraya aitmiş gibi tenine mükemmel bir şekilde yerleşti.

Liam bir an ortadan kayboldu, sonra arkasında bir şey tutarak aceleyle odaya geri döndü. Çocuğun yüzü heyecanla parlıyordu.

"Bunu senin için yaptım!" Liam ona doğru, kenarları düzensiz ve ağzı hafifçe eğri bir toprak kap uzattı.

Nefesi boğazında düğümlendi. Elindeki küçük tencerenin ağırlığı onu zamanda ve mekânda geriye götürdü. Başka bir çift küçük el, ona benzer şekilde orantısız bir eser sunuyordu. Davi'nin sesi hafızasında yankılandı:

"Bak senin için ne yaptım!"

Parmakları Liam'ın saksısındaki tümsekleri ve kusurları izledi, tıpkı o son tatilde Davi'nin hediyesine yaptıkları gibi. Aynı gururlu gülümseme, aynı hevesli onay beklentisi. Göğsü sıkıştı.

"Beğendin mi?" Liam ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu, bu ona Davi'yi o kadar çok hatırlatıyordu ki fiziksel olarak acı veriyordu.

"Bayıldım," diye başardı, sesi kalındı.

"Aletlerinizi içine koyabiliriz!" Liam hevesle tencereyi işaret etti. "Gördün mü, yeterince büyük yaptım!"

Başını salladı, boğazındaki yumruyu geçip konuşamadı. Davi'ye neredeyse aynı sözleri , tencereyi en sevdiği aletleri saklamak için nasıl kullanacağını açıkladığını hatırlıyordu. Kardeşinin hediyesi, evleri yıkıldığında diğer her şeyle birlikte kaybolmuştu.

Davi'nin kahkahasının anısı zihninde berrak bir şekilde çınladı - her zaman olduğu gibi acının gölgesinde değil, çan sesi gibi parlak ve saf. Ağabeyinin yüzü gözünün önünde canlandı, kâbuslarındaki gibi korkudan iki büklüm değildi ama Liam'ın şu anda takındığı o gururlu gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Göğsündeki ağrı devam ediyordu ama ona başka bir şey daha katılmıştı. İlk kez o sabahki sevincini -Davi'nin evlerinin etrafında zıpladığını, hediyesini sunarken heyecanını zorlukla kontrol edebildiğini- genellikle onu takip eden ıstırap olmadan hatırlayabiliyordu.

Küçük ailelerine baktı -Gemma'nın anlayışlı gülümsemesine, Liam'ın sınırsız enerjisine- ve onları sevmenin, kaybettiklerine olan sevgisini azaltmadığını fark etti. Aksine, onların anısını onurlandırıyordu. Kardeşi onun yeniden mutluluğu bulmasını isterdi.

Liam onun kolundan çekiştirerek dikkatini şimdiki zamana geri çekti. "Artık atölyene koyabilir miyiz?"

"Elbette," dedi hemen, sesi hâlâ duygusallıktan pürüzlüydü. Ayağa kalktı, bir eliyle tencereyi dikkatle tutarken diğer eliyle Liam'a sarıldı. Kederinin ağırlığı kalkmış, şimdiki anın neşesine yer açmıştı.

BÖLÜM 21

Gemma'nın kalbi, arkasına sakladığı küçük pakete uzandığında çırpındı. Ambalaj kâğıdı ılık ışıktaki parlıyordu, her bir kat özenle kırıştırılmıştı.

"Senin için de bir şeyim var," dedi ve Liam'la birlikte döndüklerinde kutuyu Yede'ye uzattı.

Hediyeyi alırken gözleri büyüdü, iri elleri narin paketi cüceleştiriyordu. Kağıdı dikkatlice kaldırdı ve altından düz ahşap bir kutu çıktı. Kapak hafif bir gıcırtyla açıldı ve içindekiler ortaya çıktı.

Onun tepkisini merak ederek yüzünü izledi. Yaptığı ahşap heykelcik onun zarif işçiliğine kıyasla küçük ve kaba görünüyordu. Ama adam oyulmuş figürü kutudan çıkardığında şaşkına dönmüş görünüyordu.

"Bu biziz," dedi usulca, heykelciği elinde dikkatle çevirerek. "Evet."

Liam'ın tanıştıkları an için çizdiği resmi temel almıştı.

-Yede'nin eğilip onları fırtınadan koruduğunu. Her bir ayrıntı için saatlerini harcamıştı - vücutlarının şekli, yüzlerindeki ifadeler, hatta figürlerin her biri diğerini kavrayan minik elleri.

"Ben senin kadar yetenekli değilim," diye ekledi endişeyle. "Ama ailemizin nerede başladığını göstermek için özel bir şey yapmak istedim."

"Bu mkemmел," diye fısıldadı. Onu kollarının arasına aldı, heykelcik hâlâ avucunun içinde dikkatle duruyordu. "Teşekkür ederim."

Ona yaslandı, onun sıcaklığının ve gücünün kendisini sarmasına izin verdi. Adamın eli yavaş daireler çizerek sırtını okşadı, her dokunuş yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı. Liam yanlarına kıvrıldı, bir anlığına dinlendi, mekanik köpeği kollarına aldı.

Üçü de öğlen ziyafeti için çalıştı, sağlam masa neredeyse yemeklerin ağırlığı altında inliyordu ve daha sonra masanın etrafında gülerek ve konuşarak oyalandılar.

Yemeğin etkisinden kurtulduktan sonra Liam, yere serpiştirilmiş minderlerden oluşturduğu "güvenli bölgeler" arasında zıplamayı içeren ayrıntılı bir oyun icat etti.

"Hayır, hayır-önce  kez dnmelisin!" diye ısrar etti ve baş döndürücü bir coşkuyla gösterdi.

"Bunun gibi mi?"

Yede sürekli değişen kurallara uymaya çalıştı, Liam kontrolsüzce kıkırdarken iri vücudu minderlerin arasında dikkatle dönüyordu.

Liam'ın bulaşıcı enerjisinin onu da sürüklemesine izin vererek o da katıldı. Yede'nin kendini küçük bir minderinzerine sıkıştırmaya çalışmasını izlerken gülmekten yanları ağrıyordu, yüzündeki sahte konsantrasyon ifadesi Liam'ı yeni kahkahalara boğdı.

Dışarıda kar kalın, tembel taneler halinde yeniden yağmaya başladı ve dağı bembeyaz bir örtüyle kapladı. Batmakta olan güneş bulutları yumuşak pembelere ve morlara boyayarak kutlamalarına rüya gibi bir fon oluşturdu. Sıcacık sığınaklarının içinde, dünyanın geri kalanı uzak ve önemsiz geliyordu; önemli olan tek şey birlikte paylaştıkları sevinçti.

O gece geç saatlerde -sonunda Liam'ı uyutmayı başardıktan sonra- ateşin önünde birbirlerine sarılmış, boş boş alevleri izliyorlardı. İçini hoşnutluk kaplamıştı ama ateşe baktıkça zihninde başka yüzler belirliyordu - Curtis

Kronik öksürüğüyle Sarah, sakat bacağıyla Sarah. Parmaklarını Yede'nin kürkünde hafifçe gezdiriyordu ve anılar onu sardığında eli kolunda hareketsiz kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu .

"Madendeki diğerlerini düşünüp duruyorum." Başını kaldırıp ona . "Garth olmasa bile eminim hâlâ orada kapana kısılmışlardır."

Yavaşça başını salladı. "Ben de bunu düşünüyordum." "Öyle mi?"

"Evet. Bence madenin durumunu yetkililere bildirmeliyiz." Ona bakarken ateşin ışığı gözlerine yansıyor. "Garth'ın bu yüzden senin peşine düştüğünden şüpheleniyorum. Senin her şeyi açığa çıkarabileceğini biliyordu."

Daha dik oturdu, nabızı hızlandı. "Bunu yapmama yardım eder misin?"

"Elbette." Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "O insanlar adaleti hak ediyor ve sen bunu gerçekleştirecek kadar cesursun."

Adamın desteği onu heyecanlandırmıştı ama birden madeni ihbar etmenin en iyi seçenek olmayabileceği geldi.

Kaşlarını çattı ve konuyu düşünürken dalgın bir şekilde parmaklarını tekrar Garth'ın kolunda gezdirdi. Garth'ın zalimliğini ortaya çıkarmak doğru gelse de, sonrasını düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Peki ya işçiler?" Diğer işçilerin yüzleri tekrar gözünün önünden geçti; çukur yanakları ve yorgun gözleri. "Çoğu benim gibiydi - bulabildikleri herhangi bir iş için çaresizlerdi. Kendilerini ve ailelerini geçindirmeye çalışıyorlar."

O bitmek bilmeyen mücadele günlerini, azalan kilerini her açtığında içini kemiren korkuyu hatırladı. Liam kış öksürüğüne yakalandığında yiyecek ya da ilaç almak arasında seçim yapmak zorunda kalmanın utancını. Bu çaresizlik onu doğrudan Garth'ın tuzağına sürüklemişti.

"Eğer maden tamamen kapanırsa..." Düşüncesini başını salladı.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı, sonra ona gülümsedi.

"Maden teknik olarak benim dağımın bir parçası," dedi gözleri parlayarak. "Madenin işletmesini devralsam nasıl olur? Adil ücretler ve uygun güvenlik önlemleri sağlayabilirim."

Daha dik oturdu ve adamın yüzünü inceledi.

"Bunu yapar mısın? Bu kendini insanlara ifşa etmek anlamına gelir." Omuz silkti.

"Dediğiniz gibi, kaçan muhafız muhtemelen herkese anlatmıştır - gerçi anlattıkça hikâyenin büyüdüğünden eminim. Dedikoduları ve korku hikayelerini dinlemelerindense gerçeği bilmelerini sağlamak daha iyi. En önemlisi, bu insanlar dürüst çalışmayı hak ediyor, sömürülmeyi değil."

Madenin adil bir şekilde işletilmesi bu çaresiz işçilere gerçek bir şans verecektir.

-Geldiğinde umduğu türden bir fırsat.

"Bu her şeyi değiştirirdi," dedi elini sıkarak. "Pek çok aileye yardım edebiliriz."

"O zaman fırtına geçer geçmez geri döneceğiz."

"Garth'ın geride bıraktığı muhafızlar hâlâ oradaysa, değişime direnebilirler. Herkes üzerinde güç sahibi olmaya alışkınlar."

Cevap olarak sırtışında, kadının tüylerini diken diken eden yırtıcı bir yan vardı.

-Korkudan değil, onun gücünü takdir etmekten. Onun Garth ve silahlı adamlarıyla ne kadar kolay başa çıktığını, ne kadar hızlı ve kararlı hareket ettiğini hatırladı.

"Onlar için endişelenmiyorum," dedi ve kadın ona tamamen inandı.

Ateş ışığı gözlerindeki gümüş rengi yakalayıp eritti. Bu olağanüstü erkek sadece onu ve Liam'ı kurtarmakla kalmamış, şimdi de bütün bir topluluğa yardım etmek istiyordu. Eğildi ve onu öptü, tüm minnettarlığını ve tutkusunu bu temasa döktü.

Ayrıldıklarında ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Yatağa gel," diye fısıldadı.

Bu sefer umutsuz bir aciliyet yoktu. Vücutları yavaşça, mükemmel bir şekilde, sonunda birleşmiş bir bütünün iki parçası gibi bir araya geldi. Her hareket güven ve bağlantıdan bahsediyor, ikisini de nefessiz bırakan bir ritim oluşturuyordu. Onun kollarına sarılmış, onun sıcaklığıyla çevrelenmişken, kendini hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti. Bu sadece fiziksel bir zevk değildi; birbirlerine dönüştükleri her şeyin bir kutlamasıydı.

Fırtınanın içinden umutsuzca kaçışının onu bu inanılmaz yeni hayata ve bu beklenmedik aşka götüreceğine kim inanabilirdi ki? Ama ona sımsıkı sarıldığında, tam olarak olması gereken yerin burası olduğunu biliyordu.

EPİLOG

E *sekiz ay sonra...*

YEDE SON ÜRETİM RAPORLARINA KAŞLARINI ÇATARAK BAKTI. MADENİN

Bu çeyreğin çıktısı yine artacaktı, bu da şehre daha fazla ulaşım ayarlaması gerektiği anlamına geliyordu. Süreci hem daha güvenli hem de daha verimli hale getirmek için teknik bilgisini ve gemisindeki bazı malzemeleri kullanmıştı.

"Hey, patron."

Curtis açık kapıyı çalınca başını kaldırdı ve gülümsedi. Diğer erkek artık o kadar solgun ve zayıf görünmüyordu ve onu rahatsız eden öksürük de -hava izin verir vermez gemisinin enkazından çıkardığı tıbbi ekipmanın da yardımıyla- ortadan kalkmıştı. Curtis aynı zamanda mükemmel bir ustabaşı olmuştu; katı ama kesinlikle adil ve dürüst.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Erzak treninin kasabadan yeni döndüğünü biliyorsun, değil mi? Sam birilerinin seni sorduğuna dair bir söylenti duyduğunu söyledi."

"İnsanların benim hakkımda konuşması o kadar da alışılmadık bir şey değil," dedi kuru bir sesle. Kamptaki herkes artık ona aşınaydı ama o, gözleri fal taşı gibi açılmış

ne zaman yeni biri gelse ona bakardı.

Curtis başını salladı.

"Hayır, öyle değil. Eğer söylenti doğruysa, soran kişi de bir uzaylıydı. Yani, farklı," diye ekledi aceleyle

Kaskatı kesildi, gözleri plazma tüfeğini sakladığı kilitli dolaba kayd. Geldiğinde önceki muhafızlarla birkaç olay yaşamıştı ve hâlâ yanında bir silah bulundurmayı seviyordu.

"Benim gibi biri mi?" diye yavaşça sordu ve Curtis başını salladı.

"Hiç sanmıyorum. Sam şeytan hakkında bir şeyler söyledi."

Bu ona devam etmesi için pek bir şey vermedi ama başını salladı ve Curtis'e bilgi için teşekkür etti. Erkek gittikten sonra huzursuzca pencereye doğru yürüdü. Geçen yıl ortaya çıkan yeni binalarla birlikte, bir zamanların köhne barakaları da onarılmış ve değiştirilmişti ve şimdi bir dizi neşeli renge boyanmış, düzgün sıralar halinde duruyorlardı. İşi ilk devraldığında bu barakaların onarımına katkıda bulunmuş olması, işçileri kendisine güvenebileceklerine ikna etmek için çok şey yapmıştı.

Gerçi eşi ve çocuğu da şüphesiz üzerlerine düşeni yapmışlardı ama, diye düşündü gülümseyerek, ağır bir hamilelik geçiren Gemma belirdiğinde, Liam endişeyle onun yanında duruyordu. Oğulları müstakbel bir erkek ya da kız kardeş sahibi olma ihtimalinden çok memnundu ve hamile olduğunu anladıklarından beri ona bakmaya çalışıyordu.

Adam onları karşılamaya gitti ve kadın ona soluksuz bir

gülümseme verdi. "Yemin ederim bu tepeye her

tırmanışında daha da yükseliyorum."

"Oraya tırmanmamalısın," diye azarladı, bunun faydasız olduğunu bilse de. Gidip arkadaşlarını ziyaret etmeyi ve her şeyi kontrol etmeyi seviyordu.

"Ben de ona öyle dedim baba," dedi Liam hemen ve kaşlarını çatarak annesine baktı.

Güldü ve onun saçlarını şefkatle karıştırdı.

"Siz ikiniz endişelenmeyi bırakın. Ben iyiyim."

"Yine de günün geri kalanında dinleneceksin," dedi kararlı bir şekilde, onu kollarına alıp evlerine doğru götürürken.

Maden ile dağın tepesindeki evleri arasındaki mesafeyi bir saatten kısa bir sürede kat edebilmesine rağmen, Gemma ve Liam bunu yapamıyordu ve onlardan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı reddediyordu. İsteksizce Garth'ın eski evini devralmaya karar vermişlerdi ama tıpkı dağda yaptığı gibi, orayı da çabucak gerçek bir eve dönüştürmüştü.

Günün geri kalanında içeride kalmaya itiraz etti, bu yüzden Liam çay demlemeye giderken onu verandadaki salıncağa oturttu.

"Yapraklar değişmeye başlıyor," dedi çevredeki dağlara bakarak. "Kış geliyor."

"Birkaç ay daha olmaz."

"Mmm." Birkaç dakika sessizlik içinde sallandılar, sonra kadın başını kaldırıp ona umut dolu bir bakış attı. "Sence bebek doğduktan sonra eve dönebilir miyiz? Dağa geri dönebilir miyiz?"

Evet. Ani tepkisini geri çekti. Dağ zirvelerinin dinginliğini beklediğinden daha fazla özlemişti ama eşi ve çocuğu daha önemliydi.

"Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu yavaşça.

"Evet," dedi kararlılıkla. "Burada olmak umurumda değil," diye ekledi çabucak. "Ama her zaman çok yoğun ve gürültülü. Geçen kış sadece üçümüzün baş başa olduğu zamanlar çok güzeldi. Gerçi şimdi dört kişi olacağız."

Gülümsedi ve elini karnına koydu, o da eliyle karnını kapattı.

"Bakalım Liam ne düşünecek," dedi, sesini kayıtsız tutmaya dikkat ederek.

Oğullarının köyde çok sayıda arkadaşı vardı, özellikle de artık işçilerin ailelerini getirmelerini teşvik ettikleri için.

"Neyi düşünüyüm?" Liam çay tepsisini dikkatle verandaya taşıırken sordu.

"Kışın bir bölümünü dağda geçirmek hakkında."

Oğlu hemen ona geniş, aralık dişli sırtış verdi ve biraz zıpladı.

"Bence bu harika olur." "Emin misin?"

"Uh-huh. Her zaman birlikte olduğumuz zamanları severdim." Gemma'nın gülümseyen yüzüne baktı ve güldü.

"Görünüşe göre herkes aynı fikirde. Curtis'le konuşup sorumluluğun ona bırakılması konusunda ne düşündüğünü öğreneceğim. Ama bebek doğana kadar olmaz," diye ekledi Liam alkışlayınca.

"Ama bu uzun sürmez, değil mi? Annemin daha fazla büyüyebileceğini sanmıyorum."

"Öyle görünmüyor," dedi hayıflanarak, ama adam onun gözlerindeki endişeli bakışı gördü.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi ona. "Bundan emin olacağım."

Bu ona olduğu kadar kendisine de verilmiş bir sözdü. Ona hamile olduğunu ilk söylediğinde hem sevinmiş hem de dehşete düşmüştü. Ancak bacağı parçalanmış olan Sarah'yı tedavi ettikten sonra, gemideki tıbbi ekipmanların yardımıyla, onu riske atmadan bebeği güvenle dünyaya getirebileceğini anlamıştı.

"Kendimi bir ev gibi hissediyorum,"

diye mırıldandı. "Çok güzel, arzu edilen bir ev."

Kızardı, şüphesiz Curtis'in dün gece yeni vücudunu nasıl beğendiğini gösterdiğini hatırlıyordu ama Curtis onun memnuniyetle gülümsediğini gördü. Bu gece bunu tekrar kanıtlamaktan mutluluk duyacaktı ama Curtis'in sözlerinin anısı hâlâ onu rahatsız ediyordu. Gemma'ya dağda bir kış geçirme sözü vermişti ve bu sözü yerine getirmeye niyetliydi ama araştırmamak aptallık olurdu.

Yukarıdan yumuşak bir vızıltı duyulduğunda devam etmenin en iyi yoluna karar vermeye çalışıyordu. Bilinçli olarak ayağa kalkmadan önce bile ayağa kalkmıştı.

sesi tanıdı. Liam da ona katıldı ve uçak aşağıdaki açık arazide dururken heyecanlı bir nefes verdi.

"Onlardan birini uçurdun mu baba?"

Kapak açılıp bir erkek dışarı adımını atarken, "Evet," dedi suratsızca.

Lanet olsun. Bir Tandroki. Bölgeleri farklı bir sektördeydi ama soğuk savaşçı bir ırk olarak ün salmışlardı. Aşağıdaki erkek, koyu renk üniforması ve kibirli duruşuyla bu tanıma mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Boynuzları da var," diye ekledi Liam. "Onu görmeye gidebilir miyiz?" "Hayır. Burada kal ve annene göz kulak ol," diye emretti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Elbette," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ben ne istediğine bakarken sen burada kal."

Tepeden aşağı inmeye başlar başlamaz Tandroki ona odaklandı, silahına uzanmasa da duruşu tetikteydi. Yede diğer erkekten daha iri ve uzun boyluydu ama iş dövüşe geldiğinde bunun kolay bir galibiyet olacağını düşünecek kadar aptal değildi.

Diğer erkeğin önünde durdu ve onu potansiyel bir rakip olarak değerlendirdi. Erkek onun bakışlarını sakın bir güvenle karşıladı, ancak kibirli duruşuna rağmen, bakışlarına karşılık verirken saldırgan olmaktan çok düşünceli görünüyordu.

"Ben Kaptan Yede S'mar," dedi otomatik olarak unvanını

kullanarak. "Ben Komutan Krampasarian D'Marchandar."

Nedense üst rütbe onu şaşırtmamıştı. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu açık açık.

"Bu gezegende başka bir insan olmayan varlıkla ilgili bir söylenti duydum." "Bu bir sorun mu?"

"Niyetiniz düşmanca değilse hayır." Krampasarian kampın etrafına ve onları endişeyle izleyen işçi halkasına baktı. "Ya da neden oluyorsun

insanlara zarar verir."

"Öyle bir şey yapmıyor."

Arkasında Gemma'nın kızgın sesini duyunca iç çekti. Onun verandada beklemesini beklememesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi. Gemma yanına geldiğinde koruyucu bir kolla onu sardı.

"Babam kimseye zarar vermez," dedi Liam hırsla. "Kötü adamlar olmadıkları sürece."

Krampasarian çatık kaşlı çocuktan hamile eşine baktı ve aniden gülümsedi, beklenmedik derecede çekici bir gülümsemeydi bu.

"Aldığım bilginin eksik olduğunu görüyorum. Kendimi savunmam gerekirse, ... ziyaretçinin o kadar da iyi niyetli olmadığı olaylar oldu."

"Bu hâlâ bir sorun mu?" diye sordu ve diğer erkek başını salladı.

"Hayır. Bir arkadaşım tarafından halledildi. Ama neden kontrol etmem gerektiğini anlayabilirsiniz."

Bu koruyucu dürtüyü anlayarak başını salladı.

"Neden eve çıkmıyoruz ve sen de bize anlatmıyorsun?" Gemma diğer erkeğe gülümseyerek sordu ve o da hırlama isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Krampasarian tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Kısa bir ziyaret için zamanım var ama eşim bekliyor."

Eğilip eşini kucağına aldığı anda biraz rahatladı.

"Bunun pek onurlu bir davranış olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı ama adam onu duymazdan geldi.

"Eşin de Tandroki mi?" diye sordu tepeye tırmanırlarken ve Krampasarian gülümsedi.

"Hayır, o çok insan. Çocuklarım da öyle." Yanında tırıs tırıs yürüyen Liam'a baktı. "Senden biraz daha küçük bir oğlum var."

"Gerçekten mi?" Liam biraz zıpladı. "Onun adı ne? Ben Liam."

"Oğlumun adı Anak. Belki bir gün onu ziyaret edip tanışabilirsiniz. Ama önce bana biraz kendinden bahset. En sevdiğin oyuncak nedir?"

Liam hemen ona mekanik köpekten bahsetmeye başlayınca gülümsemesini gizledi. Diğer erkeğin neye başladığına dair hiçbir fikri yoktu ama oğluna karşı gösterdiği nezaket son endişelerini de silmişti. Diğer erkek ve onun bu gezegene nasıl geldiği hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Belki de ikisini de bu dünyaya getiren şey kaderdi. Kollarını eşine doladı ve onun hayatına getirdiği neşeyi hatırladı.

Ona baktı ve gülümsedi, uzanıp boynuzunun kıvrımında nazik bir parmak gezdirdi. Aleti beklenmedik dokunuşla sarsıldı ve usulca hırladı. Kadın güldü ama gözleri vaatle parlıyordu. Bu gece eşini yatağa götürecek ve yarın dağlarına dönüş planlarını yapmaya başlayacaktı. Gelecek hiç bu kadar parlak görünmemişti.

AUTHOR'S NOTE

Düğümlü Fıkra'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Yede gibi hasarlı bir savaşçıdan vazgeçmeyen cesur ve kararlı kahramanlara bayılıyorum. Ve elbette, Yede bir kadın ve bir çocuğun sevgisi tarafından kurtarılmayı hak etti!

Hikayeden hoşlansanız da hoşlanmasanız da, Amazon'da dürüst bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur -yorumlar diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasına yardımcı olmanın en iyi yollarından biridir!

Bu kitapları desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim, siz olmadan bunu yapamazdım!

Ve her zaman olduğu gibi, beta ekibime özel bir teşekkür - Janet S, Nancy V ve Kitty S. Düşünceleriniz ve yorumlarınız inanılmaz derecede yardımcı oluyor!

Hâlâ tatil havasında mısınız? Bir Noel Şarkısı'nın süper tatlı ve ateşli bir bilimkurgu versiyonuna ne dersiniz - tatil için mükemmel!

Skrui!

Zengin, acımasız... ve eşiyle tanışmak üzere!

*Bobbi, kırılgan genç kızı için büyüü bir tatil yaratmak konusunda çaresizdir.
Tim kardeş - şehirdeki en nefret edilen adama üç farklı sosyal etkinlikte eşlik
etmek anlamına gelse bile.*

Üç etkinlik. Üç gece. Ne kadar zor ki?

*Ancak Londria'nın üzerine kar yağmaya başladığında, ikisi de beklenmedik
bir cazibe ve bir doz tatil büyüüne hazırlıklı değildir!*

[Skruj Amazon'da satışa sunuldu!](#)

Yeni ürünleri, fırsatları veya güncellemeleri kaçırmamak için [buraya](#)
[tıklayarak haber bültenime !](#)

OTHER TITLES

Uzaylı Anne ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı İçin Bir

Oğul Tarafından Değer

Verilen

Uzaylı Savaşçının Kızı Uzaylı

Savaşçı için Bir Aile

Dadı ve Uzaylı Savaşçı Uzaylı için

Bir Ev Uzaylı Savaşçı Savaşçı

için Bir Hediye

Uzaylı Savaşçı için Bir Hazine Üç

Bebek ve Uzaylı Savaşçı

Uzaylı Savaşçı için Sığınak Uzaylı

için Bir Mucize Uzaylı Savaşçı

Savaşçı için Umut

BAĞIMSIZ TATIL HİKAYELERİ

Sinta

Skruj

Rudi

Onun Uzaylı Çiftlik Ustası

BOYNUZLU TATİLLER

Krampus ve Kocakarı

Nicholas için Bir

Hediye

Bir Öpücüğü

Düğümlü Fıkra

COZY MONSTERS

Fairhaven Şelaleleri

[Ork Düşmanım İçin Kapkekler](#)

[Trolüm İçin Bela](#)

[Ejderha Patronum için Havai](#)

[Fişekler Bekar Anne ve Ork](#)

[Minotorum için Ökseotu](#)

[Ork Tarafından](#)

[Vampirimin Sevgilisi](#)

[Hayaletim İçin Hediye](#)

[Kurt Adamım İçin Düğün](#)

Monster Between the Sheets

[Extra Virgin Gargoyle Dikişsiz](#)

Standalones

[Şehirdeki Ateşli Kurt](#)

[Bataklık Canavarıyla Çiftleşiyor](#)

HOMESTEAD DÜNYALARI

Yedi Uzaylı Kardeşe Yedi Gelin

[Artek](#)

[Benjar](#)

[Callum](#)

[Drakkar](#)

[Endark](#)

[Frantor](#)

[Gilmat](#)

[Uzaylı Sorunuz Var!](#)

Uzaylılar Nasıl Kazanıldı

[Borgaz](#)

[Temel](#)

[Naffon](#)

[S'kal](#)

[Celenk](#)

[Kalpar](#)

[H'zim](#)

[Tomlin](#)

Kozmik Peri Masalları

[Jackie ve Dev](#)

Bir Uzaylıyla K r Randevu

[Onun Uzaylı  iftilik Ustası](#)

Uzaylı Kurt Masalları

[Büyük, Kötü Uzaylı](#)

KAISARIAN İMPARATORLUĞU

Uzaylı Kaçırma Serisi

[Anna ve Uzaylı Beth ve](#)

[Barbar Cam ve Fatih](#)

[Deb ve İblis Ella ve](#)

[İmparator Faith ve](#)

[Savaşçı](#)

[Greta ve Gargoyle](#)

[Hanna ve Tetik i Izzie](#)

[ve Buz Canavarı](#)

[Joan ve Juggernaut Kate](#)

[ve Kraken](#)

[Zambak ve Aslan](#)

[Mary ve Minotor Nancy ve](#)

[Naga Olivia ve Ork](#)

[Pandora ve Mahkum Quinn](#)

[ve Queller Rita ve Akıncı](#)

[Sara ve Casusluk Ustası](#)

[Tammy ve Hain Unity ve](#)

[Gaspçı Vera ve Muzaffer](#)

[Willow ve Wraith](#)

Folsom Planet Blues [Uzaylı](#)

[En Çok Arananlar: Kafesteki](#)

[Canavar Uzaylı En Çok Aranan:](#)

[Hapishane Arkadaşı Uzaylı En](#)

[Çok Aranan: Mastermind Uzaylı](#)

[En Çok Arananlar: Zincirsiz](#)

Bir Uzaylıyla Mahsur Kalmak

[Sinta-Bir Bilimkurgu Tatil Kuyruğu](#)

Uzaylı tarafından kurtarıldı

[Rudi](#)

Kızımdan Uzak Dur

[Uzaylı Bir Suikastçı Tarafından Korunuyor](#)

Mars'ta Cyborglar

[High Plains Cyborg](#)

[İyi, Kötü Cyborg ve Bir Avuç Cyborg](#)

[Birkaç Cyborg Daha](#)

[Muhteşem Cyborg](#)

[Kanun Kaçağı Cyborg](#)

[İsimsiz Cyborg Cyborg Rider](#)

Kozmik Sinema

[Benim Güzel](#)

[Yaratığım Yaratık](#)

[ve Ben](#)

Skrup

Elementlere Maruz Kalma

[Çıplak Uzaylı The](#)

[Bare Essentials](#)

[Çıplak Bir Tavır](#)

[Buff Canavarı](#)

[Soyunmak](#)

Uzaylı İstilasası Serisi

[Uzaylı Seçimi](#)

[Fethi Uzaylı](#)

[Uzaylı Uzaylı](#)

[Uzaylı Uzaylı](#)

[Tutsak Damızlık](#)

[İttifakı Umut](#)

[Kazazede Şef](#)

[Uzaylı](#)

[Hükümdar](#)

FANTAZİ

Beş Krallık [Ork'Saklı](#)

[Gelini un Ork'un Çalınan](#)

[Gelini](#)

Ork'un Vaat Edilmiş Gelini

ABOUT THE AUTHOR

Honey Phillips, ateşli uzaylı savaşçılar ve karşı koyamadıkları insan kadınlar hakkında buharlı bilim kurgu öyküleri yazıyor. Kaçırılmalardan istilalara, yolculuk zor olabilir, ama sonu her zaman tatmin eder.

Honey ilk kitabını beş yaşındayken yazdı ve resimledi. O zamandan beri yazarlığı gelişti. Ne yazık ki çizim becerileri gelişmedi. Yazmayı, okumayı, seyahat etmeyi, yemek yapmayı ve şampanya içmeyi seviyor - bu sırayla olması gerekmiyor.

Honey harika okuyucularından haber almayı çok seviyor! Onu aşağıdaki konumlardan herhangi birinde takip edebilirsiniz...

www.facebook.com/HoneyPhillipsAuthor
www.bookbub.com/authors/honey-phillips
www.instagram.com/HoneyPhillipsAuthor
www.honeyphillips.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.